

Calvin's Institutes of Christian Religion

Vol VIII – Book 3 Chapters 5-13



John Calvin

Recommender: White Young Jeon

Translator: Charany Yoeun

Cambodia Reformed Faith institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		

15	Book 4	18-20	Kakada Un		
-----------	---------------	--------------	------------------	--	--

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

Contents

ជំពូកទី V ការបន្ទាប់បន្សំដែលពួកគេបន្ថែមសម្រាប់ការស្តាប់ស្តាប់ចិត្ត និងយោធរមទៅជា
ការបង់ថ្លៃបាប និងស្ថាននរក/ 32

1. ការបង់ថ្លៃបាបនៅក្នុងគោលលិខិតរបស់រ៉ូម៉ាំង និងការបោកបញ្ឆោតរបស់វា/ 32
2. ការបង់ថ្លៃបាបដែលផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរ/ 13
3. សិទ្ធិអំណាចទាស់នឹងការលក់ក្រដាសបង់ថ្លៃបាបនិងបុណ្យរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែល
ត្រូវគេសម្លាប់/ 16
4. ការឈ្លោះប្រកែកទាស់នឹងភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ/ 19
5. ការលក់ក្រដាសបង់ថ្លៃបាបទាស់នឹងការរូបរូមនិងសកម្មភាពពេញលេញនៅក្នុង
ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 21
6. ការជំទាស់ទៅនឹងគោលលិខិតនៃស្ថានឃុំប្រលឹងគឺចាំបាច់ណាស់/ 23
7. ភស្តុតាងដែលគាំទ្រដល់ស្ថានឃុំប្រលឹងចេញពីដំណឹងល្អ/ 25
8. ចេញពីសំបុត្រទៅកាន់ក្រុងក៏លីព វិវរណៈ និងម៉ាកាប៊ីទី២/ 26
9. បទគម្ពីរសំខាន់នៅក្នុង កូរិនថូសទី១ ជំពូក៣/ 29
10. ការនិយាយពីក្រុមជំនុំដើមមិនមានអ្វីជួយដល់ពួករ៉ូម៉ាំងឡើយ/ 32

ជំពូកទី VI ជីវិតរបស់បុរសគ្រីស្ទាន ហើយជាដំបូង អំណះអំណាងអ្វីដែលអក្ខរាវិរុទ្ធ
ជំរុញឱ្យយើងធ្វើវា/ 39

1. ផែនការនៃសន្និសីទ/ 39
2. ការជម្រុញដល់ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ/ 41

3. ជីវិតគ្រិស្តបរិស័ទទទួលការជម្រុញដ៏ខ្លាំងបំផុតរបស់ខ្លួនចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះ
តាមរយៈអង្គបុគ្គល និងទង្វើនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 42
4. ជីវិតរបស់គ្រីស្ទានមិនមែនត្រឹមតែអណ្តាតឡើយ តែពីចិត្តខាងក្នុងបំផុតវិញ/
45
5. ភាពមិនល្អឥតខ្ចោះនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន/ 46

ជំពូក VII រហូតសរុបនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន ៖ ការបដិសេធខ្លួនឯង/ 49

1. យើងមិនមែនជាម្ចាស់លើខ្លួនយើងឡើយ តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ/ 49
2. ការបដិសេធខ្លួនឯងតាមរយៈការគោរពថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ/ 51
3. ការលះបង់ខ្លួនតាមរយៈទីតុស ជំពូក២/ 54
4. ការបដិសេធខ្លួនឯងផ្តល់ដល់យើងនូវឥរិយាបថត្រឹមត្រូវទៅកាន់មនុស្សដូចគ្នា/
56
5. ការលះបង់ខ្លួននាំទៅរកភាពមានប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវចំពោះអ្នកជិតខាងយើង/
59
6. ការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងមិនពឹងផ្អែកលើឥរិយាបថរបស់មនុស្សឡើយតែមើលទៅ
កាន់ព្រះវិញ/ 61
7. ការងារខាងក្រៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់មិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែវាជាចេតនាដែលនឹង
ត្រូវបានរាប់!/ 63
8. ការបដិសេធខ្លួនទៅចំពោះព្រះ ៖ ការប្តេជ្ញាធ្វើតាមបំណងរបស់ទ្រង់/ 65
9. ទុកចិត្តនឹងព្រះពររបស់ព្រះតែមួយ/ 67
10. ការបដិសេធខ្លួនឯងជួយឱ្យយើងទ្រាំទ្រនឹងសត្រូវបាន/ 69

ជំពូកទី VIII ការលើឈើឆ្កាង ជាផ្នែកមួយនៃការបដិសេធខ្លួនឯង/ 72

1. ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងឈើឆ្កាងយើង/ 72
2. ឈើឆ្កាងដឹកនាំយើងទៅកាន់ការទុក្ខចិត្តដ៏ឥតខ្ចោះដល់អំណាចរបស់ព្រះ/ 73
3. ឈើឆ្កាងអនុញ្ញាតឱ្យយើងទទួលបានបទពិសោធន៍នូវភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ និងផ្តល់សង្ឃឹមដល់យើងពីថ្ងៃអនាគត/ 76
4. ឈើឆ្កាងបង្ហាញយើងនៅក្នុងការអត់ធ្មត់និងការស្តាប់បង្គាប់/ 77
5. ឈើឆ្កាងជាថ្នាំ/ 79
6. ឈើឆ្កាងដូចជាការវាយប្រដៅរបស់ឪពុក/ 80
7. ការរងទុក្ខដោយសារសេចក្តីសុចរិត/ 82
8. ការរងទុក្ខនៅក្រោមឈើឆ្កាង នោះគ្រីស្ទានរកឃើញការល្អឯលោមក្នុងព្រះ/ 84
9. គ្រីស្ទានមិនដូចជាពួក ទេ គេបង្ហាញពីអត្ថន័យនៃការឈឺចាប់និងសេចក្តីសោយសោករបស់ពួកគេ/ 85
10. ការសោកសៅពិតនិងការអត់ធ្មត់ពិតនៅក្នុងទំនាស់នឹងគ្នា/ 87
11. ការអត់ធ្មត់តាមការយល់ដឹងរបស់អ្នកប្រាជ្ញចិត្តវិទ្យានិងរបស់គ្រីស្ទាន/ 90

ជំពូកទី IX ការសញ្ជឹងគិតពីជីវិតនាពេលអនាគត/ 93

1. ភាពទទេរនៃជីវិតនេះ/ 93
2. ទំនោររបស់យើងនឹងចាកចេញទៅដោយគ្មានការកត់សម្គាល់ពីភាពឥតប្រយោជន៍នៃជីវិតនេះ/ 95

3. ការដឹងគុណចំពោះជីវិតនេះ/ 97
4. ការទន្ទឹងរង់ចាំជីវិតអស់កល្បដែលត្រឹមត្រូវ/ 99
5. ទាស់នឹងសេចក្តីភ័យខ្លាចនៃការស្លាប់!/ 101
6. ការកំសាន្តដែលប្រៀបធៀបដល់អ្នកជឿដោយមហិច្ឆតាចង់បានជីវិតដែលនឹងមកដល់/ 104

ជំពូកទី X របៀបដែលយើងត្រូវប្រើជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះនិងជំនួយរបស់វា/ 107

1. គ្រោះថ្នាក់ទ្វេរ៖ ភាពម៉ត់ចត់ដែលច្រឡំ និងភាពមិនប្រយ័ត្នដែលច្រឡំ/ 107
2. គោលការណ៍ចម្បង/ 109
3. ការក្រឡេកមើលទៅកាន់ព្រះអង្គដែលផ្តល់នូវអំណោយនោះរាវាំងយើងចេញពីចិត្តចង្អៀតចង្អល់និងភាពមិនសមរម្យ/ 110
4. សេចក្តីប្រាថ្នាចង់បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចក៏កំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវអាកប្បកិរិយាខាងក្រៅនៃជីវិតរបស់យើង/ 112
5. ភាពខ្មោះនៃទ្រព្យសម្បត្តិខាងលោកិយកាន់ខ្ជាប់ដោយការទុកចិត្ត/ 113
6. ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃផ្លូវជីវិតរបស់យើង/ 113

ជំពូកទី XI ការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ៖ និយមន័យទីមួយនៃព្រះបន្ទូលនិងរបស់/ 118

1. ទឹកន្លែងនិងអត្ថន័យនៃគោលនិទ្ទេស "ការរាប់ជាសុចរិត"/ 118
2. ទស្សនៈនៃការរាប់ជាសុចរិត/ 119

3. ការប្រើប្រាស់បទគម្ពីរ/ 120
4. ការរាប់ជាសុចរិតជាការទទួលយកពេញដោយព្រះគុណរបស់ព្រះនិងជាការអត់ទោសបាប/ 124
5. គោលលទ្ធិរបស់ Osiander អំពីសេចក្តីសុចរិតសំខាន់/ 125
6. លោក Osiander បានលាយឡំនូវការអត់ទោសបានជាមួយនឹងកំណើតជាថ្មី យ៉ាងមានកំហុសឆ្គង/ 128
7. សារៈសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិត/ 132
8. គោលលទ្ធិរបស់លោក Osiander ដែលថាព្រះគ្រីស្ទតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង/ 133
9. ការរាប់ជាសុចរិតជាកិច្ចការរបស់ព្រះដែលផ្សះផ្សា/ 136
10. តើអ្វីជាធម្មជាតិនៃការរូបរួមរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ? / 138
11. គោលលទ្ធិរបស់លោក Osiander ពីសេចក្តីសុចរិតសំខាន់បានលុបបំបាត់នូវ ភាពច្បាស់លាស់របស់សេចក្តីសង្គ្រោះ/ 141
12. ការបញ្ជាក់ថាលោក Osiander ខុស/ 146
13. ការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ និងការរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត/ 150
14. ដូច្នេះការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នកដែលបានកើតជាថ្មីមិនអាចទិញការរាប់ជាសុចរិតបាន ឡើយ/ 152
15. គោលលទ្ធិរបស់ពួកវ៉ូម៉ាំងពីព្រះគុណនិងការប្រព្រឹត្តល្អ/ 153
16. ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើងតាមរយៈការវិនិច្ឆ័យរបស់បទគម្ពីរ/ 155

17. ការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿ និងការរាប់ជាសុចរិតដោយសារក្រឹត្យវិន័យតាមរយៈប៉ូល/ 157
18. ការរាប់ជាសុចរិតមិនមែនជាឈ្លូលនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ តែជាអំណោយដែលឥតគិតថ្លៃវិញ/ 159
19. តាមរយៈជំនឿតែមួយគត់/ 160
20. “កិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យ”/ 163
21. ការរាប់ជាសុចរិត ការផ្សះផ្សា និងការអត់ទោសបាប/ 165
22. ភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរពីទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធរវាងការរាប់ជាសុចរិតនិងការអត់ទោសបាប/ 166
23. សុចរិតមិនមែនដោយសារខ្លួនយើងឡើយ តែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ/168

ជំពូកទី XII យើងត្រូវនាំគំនិតរបស់យើងសម្លឹងមើលទៅកាន់បណ្តឹងនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដើម្បីឱ្យយើងបានដឹងច្បាស់ពីការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់/ 172

1. គ្មាននរណាម្នាក់បានសុចរិតនៅចំពោះបណ្តឹងនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះឡើយ/ 172
2. សេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះមនុស្ស និងសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ/ 176
3. លោក អំប៊ឺស្ទីន និងលោក ប៊ែណាត មកពី Clairvaux ជាសាក្សីនៃសេចក្តីសុចរិតពិតប្រាកដ/ 177
4. ភាពច្បាស់លាស់នៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបញ្ចប់គ្រប់ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនទាំងអស់/ 180
5. ចូរបោះចោលការកោតសរសើរខ្លួនចេញ/ 181

6. ការបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះជាម្ចី/ 183
7. ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ត្រាស់ហៅមនុស្សមានបាប មិនមែនមនុស្សសុចរិតឡើយ/ 186
8. ភាពក្រអឺតក្រទមនិងការស្តាប់ស្តាប់ចិត្តនៅចំពោះព្រះបានបិទផ្លូវទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ/ 188

ជំពូកទី XIII ការរើយ៉ាងដែលគួរកត់សម្គាល់នៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ/ 190

1. ការរាប់ជាសុចរិតបម្រើដល់កិត្តិយសរបស់ព្រះ និងការបើកសម្តែងពីសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់/ 190
2. អ្នកណាដែលថ្វាយសិរីរុងរឿងនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនបានទាញចោលកិត្តិយសចេញពីព្រះហើយ/ 192
3. ការក្រលេកមើលទៅកាន់សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួននាំឱ្យគ្មានសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈ/ 194
4. ការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនក៏លុបបំបាត់ការសន្យាដែរ/ 196
5. ជំនឿលើព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលផ្តល់ឱ្យយើងនូវសន្តិភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈ និងសេចក្តីរីករាយក្នុងការអធិស្ឋាន/ 200

ជំពូកទី V

ការបន្ទាប់បន្សំដែលពួកគេបន្ថែមសម្រាប់ការស្តាប់ស្តាប់ចិត្ត និងយាយរួមទៅជា ការបង់ថ្លៃបាប និងស្ថាននរក

(គោលលិខិតដែលខុសឆ្គងអំពីការបង់ថ្លៃបាបនិងលទ្ធផលអាក្រក់របស់វា 1-5)

1. ការបង់ថ្លៃបាបនៅក្នុងគោលលិខិតរបស់រ៉ូម៉ាំង និងការបោកបញ្ឆោតរបស់ វា

ឥឡូវនេះ ការបង់ថ្លៃលោះបាបកើតចេញពីគោលលិខិតនៃការធ្វើឱ្យស្តាប់ស្តាប់ចិត្ត ។ គូប្រជែងរបស់យើងធ្វើពុតថា ដើម្បីធ្វើឱ្យបានស្តាប់ស្តាប់នោះ ការបង់ថ្លៃបាបទាំងនោះបានផ្តល់នូវអ្វីដែលអំណាចរបស់យើងខ្វះខាត ។ ហើយពួកគេបែរទៅរកភាពឆ្គួតលីលានៃការកំណត់ពួកគេថា ជាការរួមបញ្ចូលនៃគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានសម្លាប់ ដែលសម្តេចប៉ាបចែកចាយដោយសត្វគោរបស់គាត់ ។ មនុស្សទាំងនេះសមនឹងត្រូវបានព្យាបាលដោយថ្នាំសម្រាប់មនុស្សឆ្គួត ជាជាងត្រូវគេប្រកែកជាមួយពួកគេ ។ ត្បិតវាមិនមានប្រយោជន៍ក្នុងប្រកែកទាស់កំហុសឆ្គងដែលល្បីល្បើនេះណាស់ ដែលក្រោមការសម្លាប់ចៀមឈ្មោលជាច្រើនដែលខ្លួនគេចាប់ផ្តើម និងបង្ហាញពីភាពយ៉ាប់យឺន ។ ប៉ុន្តែដោយសារការនិយាយពីការបដិសេធខ្លីៗនឹងនាំឱ្យមានប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកដែលមិនបានណែនាំមួយចំនួន នោះខ្ញុំមិនត្រូវផ្លោះចោលទេ ។

ការពិតដែលថាការបង់ថ្លៃបាបបានជាប់ជាយូរយារណាស់មកហើយ ហើយមិនមែនអ្នកនិយាយពីវា ហើយនៅក្នុងអាជ្ញាប័ណ្ណដែលមិនមានការអត់ធ្មត់ និងពេញ

ដោយកំហឹងបែបនេះបានរក្សានូវសេរីភាពយូរអង្វែងបែបនេះ ពិតជាអាចបម្រើ
ជាភស្តុតាងនៃរបៀបដែលមនុស្សត្រូវបានជ្រមុជទឹកយ៉ាងជ្រៅអស់ជាច្រើនសត
វត្សក្នុងភាពត្រង់នៃកំហុស ។ មនុស្សបានឃើញខ្លួនឯងដោយបើកចំហ និង
ដោយមិនក្លែងបន្លំដែលត្រូវចំអកដោយសម្តេចប៉ាប និងអ្នកកាន់គោរបស់គាត់
ការសង្គ្រោះព្រលឹងរបស់ពួកគេជាគោលបំណងនៃការជួញដូរដែលរកកម្រៃ តម្លៃ
នៃសេចក្តីសង្គ្រោះគិតជាកាក់ពីរបី គ្មានអ្វីផ្តល់ជូនដោយឥតគិតថ្លៃទេ ។ ដោយ
ការបន្តនេះគេឃើញថាខ្លួនឯងបោកប្រាស់នូវដង្ហាយរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបាន
ចំណាយទៅលើការដែលការអាក្រក់ស្មោតគ្រោក មេប៉េន និងមនុស្សប្រមឹកទទេ
រ ។ ហើយពួកគេក៏មើលឃើញថាអ្នកវាយស្ត្រីដ៏ធំបំផុតបានមើលមកពួកគេដោយ
កំហឹង ។ ដែលបិសាយមួយនេះបានចេញទៅជាឆ្មតទៅហើយកាន់តែល្មោភកាម
ទៅយ៉ាងខ្លាំង ហើយវាគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ ។ ការដឹកនាំថ្មីតែងតែកើតឡើងរាល់
ថ្ងៃ ហើយលុយថ្មីក៏ត្រូវបានចំណាយទៅដែរ ។ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងការគោរពបូជាដ៏
ខ្ពង់ខ្ពស់ដែលពួកគេបានទទួលយកប្រាក់បង់ថ្លៃបាបនោះ ដែលបានថ្វាយបង្គំពួក
គេដូចជាអ្នកបរិសុទ្ធបោកប្រាស់ ដែលមនុស្សត្រូវបានបោកបញ្ឆោតដោយសារ
ផលប្រយោជន៍បន្តិចបន្តួច ។ ជាចុងក្រោយ នៅពេលដែលមនុស្សព្យាយាមឱ្យ
បានមានប្រាជ្ញាជាងមុន ការបង់ថ្លៃបាបនោះក៏ត្រូវបានបានត្រជាក់ចុះហើយបាន
ទៅជាកក ហើយចុងក្រោយក៏សាបសូន្យទៅ ។

2. ការបង់ថ្លៃបាបដែលផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរ

ពេលនេះ មនុស្សជាច្រើនបានមើលឃើញពីមូលដ្ឋានវាថាជា ល្បិច ការបោកប
ញ្ឆោត ការលួចប្លន់ និងការលោភលន់ ដែលដែលជួញដូរនូវការដាស់លោះបាប
បានប្រើដើម្បីនឹងចំអកនិងល្បួងយើង តែពួកគេនូវតែមិនទាន់បានឃើញនូវ

ប្រភពនៃសេចក្តីទុច្ចរិតនោះនៅឡើយទេ ។ ជាលទ្ធផល វាបានទាញយើងមិនឱ្យ
សំដៅទៅរកតែធម្មជាតិនៃក្រដាសបង់ថ្លៃបាបនោះទេ តែក៏ទៅរកថាជាទូទៅវាជា
អ្វីឱ្យពិតប្រាកដ ដែលត្រូវបានជូតសម្អាតគ្រប់ស្នាមប្រឡាក់ទាំងអស់នោះ ។
អំពើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវ័កបរិសុទ្ធ និងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ដែល
សត្រូវរបស់យើងហៅថា "កំណប់របស់ក្រុមជំនុំ" នោះ ពួកគេធ្វើពុតថា កូន
សោដែលសុវត្ថិភាពនៃឃ្លាំងនេះ ដូចដែលខ្ញុំបានផ្តល់តម្រូវឱ្យចេញហើយថា ត្រូវ
បានប្រគល់ដល់ពួកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅរ៉ូម ដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើការចំណាយ
នូវផលប្រយោជន៍ដ៏ធំទាំងនេះ ដូច្នេះគាត់អាចផ្តល់របស់ទាំងនោះដោយខ្លួនគាត់
ផ្ទាល់ ហើយប្រគល់ដល់អ្នកផ្សេងទៀតនូវការចាត់ចែងនៃការផ្គត់ផ្គង់នោះ ។ ជា
លទ្ធផល ការលក់ក្រដាសលោះបាបនោះទាំងមូល ក៏ដូចជាការលក់ក្រដាសបង់
ថ្លៃបាបជាច្រើនឆ្នាំនោះមកហើយ គឺបោះពួយទៅរកសម្តេចប៉ាប ។ ការលក់ក្រ
ដាសបង់ថ្លៃបាបក្នុងរយៈពេលមួយរយថ្ងៃ ចេញពីមេដឹកនាំធំ និងរយៈពេល
សែសិបថ្ងៃពីអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំហៅថាប៊ីស្យូប !

ឥលូវនេះ ការទាំងនេះ ដើម្បីនឹងរៀបរាប់ពីវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវនោះវាជា ការ
ប្រមាថដល់ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាការឡូកឡើយរបស់សាតាំង ដើម្បីនឹង
ដឹកនាំគ្រីស្ទានចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ឱ្យចេញពីជីវិតដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
ហើយបង្វែរពួកគេពីជំនួយនៃផ្លូវដែលពិតទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ តើព្រះ
លោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានប្រមាថដោយខុសឆ្គងជាងការដែល ពួកគេ
បដិសេធថាលោហិតនោះនៅតែមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់នឹងលោះបាបទៀតនោះ
សម្រាប់ការផ្សះផ្សា សម្រាប់ការស្តាប់ស្តល់នោះ ។ លើកលែងតែការខ្វះនូវ
លោហិតនោះ វានឹងប្រៀបដូចជារបស់ដែលស្លូតហែងនិងហត់នឿយបំផុត នោះ

ទើបវាត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់និងបំពេញបាន? "គ្រប់ទាំងក្រិត្យវិន័យនិងពួកហោរា សុទ្ធតែធ្វើបន្ទាល់ពីព្រះគ្រីស្ទ" ពេត្រុសនិយាយថា "អស់អ្នកណាដែលជឿដល់ ទ្រង់ នោះបានរួចពីបាប" [កិច្ចការ 10:43] ។ ការបង់ថ្លៃបាបដែលផ្តល់នូវការ អត់ទោសបាបតាមរយៈពេត្រុស ប៉ុល និងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់គឺ "ព្រះ លោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសំអាតយើងរាល់គ្នាហើយ" លោកយ៉ូហាននិយាយ [យ៉ូហានទី១ 1:7] ។ ការបង់ថ្លៃបាបដែលធ្វើឱ្យឈាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវគេ សម្លាប់បានលាងសម្អាតនូវបាបរបស់ពួកគេ ។ "ព្រះគ្រីស្ទ" ប៉ុលនិយាយថា "ដែលទ្រង់មិនបានស្គាល់បាបសោះ ត្រូវបានធ្វើជាតួបាបសម្រាប់យើងរាល់គ្នា" (នោះជាការធ្វើឱ្យបានស្តាប់ស្តាប់ចិត្តពិតសងនឹងបាប) "ដូច្នេះដើម្បីឱ្យយើងត្រូវ បានក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុងទ្រង់" [កូរិនថូសទី២ 5:21] ។ ការ បង់ថ្លៃបាបស្ថិតនៅក្នុងការធ្វើឱ្យស្តាប់ចិត្តសងនឹងអំពើបាបនៅក្នុងឈាមរបស់ពួក បរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ ។ ប៉ុលបានប្រកាសនិងធ្វើបន្ទាល់ទៅកាន់ក្រុមជំនុំកូរី នថូសថា ព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់ត្រូវបានគេឆ្កាងនិងបានសុគតសម្រាប់ពួក [កូរី នថូសទី១ 1:13] ។ ការបង់ថ្លៃបាបប្រកាសថា: "ប៉ុលនិងអ្នកផ្សេងទៀតបាន ស្លាប់សម្រាប់យើង" ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតប៉ុលនិយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទលោះ ក្រុមជំនុំដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់" [កិច្ចការ 20:28] ។ ការបង់ថ្លៃ បាបបង្កើតនូវការទិញនូវតម្លៃមួយទៀតគឺនៅក្នុងឈាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវ គេសម្លាប់ ។ "បានគ្រប់លក្ខណ៍អស់កល្បជានិច្ចដោយដង្វាយតែមួយនោះ" [ហេ ប្រើរ 10:14] ។ ការបង់ថ្លៃបាបប្រកាសថា: ការបន្សុត ដូច្នេះមិនទាន់គ្រប់ គ្រាន់ឡើយ គឺត្រូវបានបន្សុតដោយសារពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ ។ យ៉ូ ហាននិយាយថា "គ្រប់ទាំងពួកបរិសុទ្ធបានសម្អាតសំលៀកបំពាក់របស់ពួកគេនៅ

ក្នុងលោហិតរបស់កូនចៀម ។” [វិវរណៈ 7:14] ។ ការបង់ថ្លៃបាបបង្រៀនថា ពួកគេបានសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេនៅក្នុងឈាមរបស់ពួកគេបរិសុទ្ធ ។

3. សិទ្ធិអំណាចទាស់នឹងការលក់ក្រដាសបង់ថ្លៃបាបនិងបុណ្យរបស់ពួក បរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់

សម្រាប់ពួកផាលេស្ទីន Leo ជាប៊ីស្យបរបស់រ៉ូមសរសេរយ៉ាងច្បាស់ៗទាស់នឹងការ ប្រមាថនេះថា ៖ “ទោះបីជា” គាត់និយាយថា “ការស្លាប់របស់ពួកបរិសុទ្ធជា ច្រើនមានតម្លៃនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ” [ទំនុកដំកើង 116:15; ប្រៀប ធៀប ទំនុកដំកើង 115:15] តែការមិនសម្លាប់មនុស្សដែលគ្មានកំហុសនោះជាវិ ន័យរបស់លោកិយរហូតទៅហើយ ។ មនុស្សសុចរិតបានទទួល តែមិនបានផ្តល់ នូវមកុដឡើយ ។ ហើយពីកម្លាំងរបស់អ្នកជឿ នោះចេញមកជាឧទាហរណ៍នៃ ការអត់ធ្មត់ មិនមែនជាអំណោយនៃសេចក្តីសុចរិតឡើយ ។ ម្នាក់ៗពិតជាបាន ស្លាប់ដោយការស្លាប់ផ្ទាល់ខ្លួនមែន តែមិនបានបង់ថ្លៃដល់ទីបំផុតរបស់គេនូវ បំណុលរបស់មនុស្សម្នាក់ទៀតនោះទេ ក្នុងកាលដែលព្រះអម្ចាស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយ ទ្រង់មានវត្តមានគង់នៅ ដែលមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានឆ្កាង បានស្លាប់ បញ្ចុះ និងរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងទ្រង់ ។” កាលដែលគំនិតនេះគួរតែត្រូវបានចងចាំ នោះគាត់ក៏បាននិយាយម្តងទៀតនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានអ្វី ដែលអាចនឹងច្បាស់លាស់ជាងដែលត្រូវការសម្រាប់នឹងបំបាក់នូវសេចក្តីបង្រៀន ដែលអាក្រក់នេះឡើយ ។ ហើយលោក Augustine បានបញ្ជាក់មិនតិចដែរ ដែលបង្ហាញថាការកាត់ទោសដូចគ្នាថា ៖ “បើទោះជាយើងដូចជាបងប្អូនក៏ ដោយ” គាត់និយាយថា “ស្លាប់សម្រាប់បងប្អូនរបស់យើង ក៏មិនមានឈាម របស់មនុស្សដែលត្រូវគេសម្លាប់ណាត្រូវបានបង្ហូរសម្រាប់ការអត់ទោសបាបឡើយ

យ ។ ព្រះគ្រីស្ទនេះទ្រង់បានធ្វើសម្រាប់យើងហើយ ហើយទ្រង់បានផ្តល់ការនេះមកដល់យើង មិនមែនដើម្បីឱ្យយើងធ្វើត្រាប់តាមទ្រង់ឡើយ តែសម្រាប់ឱ្យយើងមានអំណរឡើង ។” គំនិតដូចគ្នានេះលេចឡើងនៅកន្លែងមួយទៀតថា ៖ “ដូចជាបុត្ររបស់ព្រះតែមួយបានក្លាយជាបុត្រមនុស្ស ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាបុត្ររបស់ព្រះជាមួយនឹងទ្រង់ ដូច្នេះដើម្បីយើងទ្រង់តែមួយអង្គបានឆ្លងកាត់ការដាក់ទោសដោយយើងមិនមានការឈឺចាប់ដោយសារទ្រង់ ដោយយើងមិនសាកសមនឹងការល្អ ឱ្យបានទទួលនូវព្រះគុណដែលមិនសាកសមនឹងទទួលបាន ។”

ប្រាកដណាស់ ក្នុងកាលដែលគោលលិទ្ធិនៃសេចក្តីបង្រៀនរបស់ពួកគេត្រូវបានបោះជាប់គ្នាដោយការបំពាននិងការប្រមាថដ៏អាក្រក់ នោះវាជាការប្រមាថដ៏អាក្រក់ជាការណាផ្សេងទៀតទាំងអស់ ។ សូមឱ្យពួកគេបានសម្គាល់ថាថានេះពិតពិតជាការកាត់ក្តីរបស់ពួកគេ ឬមិនមែនថា ៖ ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានសម្លាប់ដោយសារការស្លាប់របស់ពួកគេបានផ្តល់នូវគុណបុណ្យយ៉ាងហូរហៀរដល់អ្នកផ្សេងទៀតនោះ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យការល្អដ៏ខ្លាំងនេះបានច្រើនលើសលប់ នោះពួកគេបានលាយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយដោយសារឈាមរបស់អ្នកទាំងពីរ នោះកំណប់នៃក្រុមជំនុំត្រូវបានរកឃើញមកថាសម្រាប់ជាការអត់ទោសបាបនិងការធ្វើឱ្យស្តប់ចិត្តដល់អំពើបាប ។ ការថ្លែងរបស់ប៉ូលថា "នៅក្នុងរូបកាយរបស់ខ្ញុំបានបំពេញនូវអ្វីដែលខ្លះខាតនៅក្នុងទុក្ខវិបាករបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយយល់ដល់រូបកាយរបស់ទ្រង់ ដែលនោះជាក្រុមជំនុំ" [កូឡូស 1:24] ដែលត្រូវបានយល់នៅក្នុងន័យនេះ ។

នេះគ្រាន់គឺជាការដែលគ្រាន់តែបន្ទូលទុកនាមមួយសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីធ្វើឱ្យទ្រង់បានក្លាយជាអ្នកបរិសុទ្ធទូទៅមួយ ដែលពិបាកនឹងបែងចែកឱ្យ ដាច់ពីគ្នានៅក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្ស ។ ទ្រង់តែមួយប៉ុណ្ណោះដែលសាកសមនឹង គេធ្វើការអធិប្បាយ ។ ទ្រង់តែមួយដែលត្រង់បង្ហាញមក ។ ត្រង់តែមួយដែល ត្រូវបានហៅព្រះនាម ទ្រង់តែមួយដែលមនុស្សត្រូវមើលទៅកាន់នៅពេលដែល មានសំណួរពីការទទួលបាននូវការអត់ទោសបាប ការបង់ថ្លៃលោះ ការបន្ទុក ។ តែសូមយើងស្តាប់ទៅកាន់ទំនោររបស់ពួកគេ ។ មិនដូច្នោះទេ ឈាមរបស់អ្នក ដែលត្រូវគេសម្លាប់នឹងត្រូវបានបង្ហូរដោយឥតប្រយោជន៍ហើយ ចូរឱ្យវាបានវែក ញែកសម្រាប់ជាការល្អជាទូទៅសម្រាប់ក្រុមជំនុំទៅចុះ ។ តើនេះពិតទេ? តើវា មិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់ពួកគេទេឱ្យបានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះតាមរយៈការស្លាប់ របស់ពួកគេ? ដើម្បីនឹងធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដោយឈាមរបស់ពួកគេ នោះ? ដើម្បីនឹងធ្វើបន្ទាល់ដោយសេចក្តីកំហឹងរបស់ពួកគេពីជីវិតបច្ចុប្បន្ន ដែល ពួកគេស្វែងរកជីវិតដែលប្រសើរនោះ? ដោយភាពជាប់លាប់របស់ពួកគេ ដើម្បី នឹងពង្រឹងជំនឿរបស់ក្រុមជំនុំ តែដើម្បីនឹងបំបែកនូវភាពរឹងចចេសរបស់សត្រូវ របស់ពួកគេ? តែការពិតនោះគឺថា ពួកគេមិនបានបង្ហាញជាផលផ្ទៃឡើយ ថា ព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះជាអ្នកដែលបង់ថ្លៃជំនួស ថាទ្រង់តែមួយដែលបានសុគត សម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង ថាទ្រង់តែមួយត្រូវបានថ្វាយជាដង្វាយសម្រាប់ការ ប្រោសលោះរបស់យើង ។ ពេត្រុសនិងប៉ូលក៏និយាយថា ប្រសិនបើពួកគេត្រូវ បានស្លាប់នោះនឹងបានទទួលមកុដនៃជ័យជម្នះរបស់ពួកគេ ។ តែក្នុងកាលដែល ទ្រាំទ្ររហូតដល់ស្លាប់ នោះវានឹងមិនស៊ីគ្នានឹងសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ដោយសារការលះបង់របស់ពួកគេមិនមានផលផ្ទៃឡើយ ។ វាដូចជាព្រះមិនបាន

ដឹងពីរបៀបនឹងបង្កើនសិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅក្នុងអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់តាមរយៈរង្វាល់
នៃអំណោយរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ តែជ័យជម្នះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយបំណងនេះ
ឆ្ងល់ក្នុងការប្រយុទ្ធ ។

4. ការឈ្លោះប្រកែកទាន់នឹងភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ

តើពួកគេបង្វិលបទគម្ពីរយ៉ាងម៉េចយ៉ាងណា កាលដែលប៉ូលនិយាយថា នៅ
ក្នុងរូបកាយរបស់គាត់ គាត់បានផ្គត់ផ្គង់អ្វីដែលខ្វះខាតនៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់
ព្រះគ្រីស្ទ [កូឡូស 1:24]! ដោយសារគាត់សំដៅទៅកាន់ការខ្វះខាត ឬការ
បន្ទាប់បន្សំ ដែលអវៈយវៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និយាយរួមទៅអស់អ្នកជឿ ត្រូវតែធ្វើ
ក្នុងកាលដែលពួកគេរស់នៅក្នុងរូបសាច់នេះ ។ ដូច្នេះ លោកប៉ូលនិយាយថា
គ្រប់ទាំងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទបន្សល់នូវការនេះ ៖ អ្វីដែលទ្រង់បានរងទុក្ខម្តង
ជាសម្រេចនៅក្នុងអង្គទ្រង់ ទ្រង់រងទុក្ខជាប្រចាំថ្ងៃនៅក្នុងអវៈយវៈរបស់ទ្រង់ ។
ហើយព្រះគ្រីស្ទចាត់ទុកយើងជាពិសេសដោយកិត្តិយសមួយនេះ ដែលទ្រង់រាប់និង
ធ្វើឱ្យការរងទុក្ខរបស់យើងជារបស់ទ្រង់វិញ ។ ពេលនេះ កាលដែលប៉ូលបន្ថែម
ថា "សម្រាប់ក្រុមជំនុំ" គាត់មិនបានមានបានថាជាការប្រោសលោះ សម្រាប់
ការផ្សះផ្សា ឬសម្រាប់ការធ្វើឱ្យស្តប់ចិត្តសម្រាប់ក្រុមជំនុំនោះទេ តែសម្រាប់ការ
ពង្រឹងនិងការលូតលាស់របស់ក្រុមជំនុំវិញ ។ ដូចជាគាត់និយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ
មួយទៀតថា ៖ គាត់បានទ្រាំទ្រគ្រប់យ៉ាងដោយយល់ដឹងពួកដែលបានរើសតាំង
ដើម្បីឱ្យពួកគេទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [ធីម៉ូថេទី
២ 2:10] ។ ហើយគាត់សរសេរទៅកាន់ពួកកូរិនថូសថា វាសម្រាប់ការកំសាន្ត
ចិត្តនិងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ដែលគាត់បានរងទុក្ខរៀងរាល់ថ្ងៃនោះ [កូរិនថូសទី
២ 1:6] ។

ភ្លាមនោះគាត់ពន្យល់ពីខ្លួនគាត់ដោយបន្ថែមថា គាត់បានក្លាយជាអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំមិនមែនសម្រាប់ការប្រោសលោះទេ តែ “ដោយសារកិច្ចការដែលត្រូវបានប្រគល់ដល់គាត់ ឱ្យប្រកាសដំណឹងល្អពីព្រះគ្រីស្ទ” [កូឡុស 1:25; រ៉ូម 15:19]

។

តែប្រសិនបើគួរវិវាទរបស់ខ្ញុំទាមទារនូវការបកស្រាយមួយផ្សេងទៀត ចូរពួកគេស្តាប់ទៅកាន់លោក Augustine និយាយថា “ការរងទុក្ខ” គាត់និយាយថា “របស់ព្រះគ្រីស្ទគឺនៅក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ដូចជានៅនឹងក្បាល ។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនិងក្រុមជំនុំ ដូចជានៅក្នុងរូបកាយទាំងមូល ។ ជាលទ្ធផលប៉ូលជាផ្នែកមួយនៃរូបកាយនិយាយថា ៖ ខ្ញុំបានផ្គត់ផ្គង់នៅក្នុងរូបកាយរបស់ខ្ញុំនូវអ្វីដែលខ្វះខាតនៅក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើអ្នកបានស្តាប់ពីការនេះហើយនៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្វីក៏ដោយដែលអ្នករងទុក្ខពីអ្នកដែលមិនមែនជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះជាការដែលខ្វះខាតនៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។” តែគាត់ពន្យល់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាពួកសាវ័កត្រូវតែរងទុក្ខលំបាកកម្រិតណាសម្រាប់ក្រុមជំនុំ “ព្រះគ្រីស្ទជាទ្វារសម្រាប់ខ្ញុំ” [ប្រៀបធៀបយ៉ូហាន 10:7] មកកាន់អ្នក ពីព្រោះអ្នកជាច្រើនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបង្កើតជាស្រេចដោយសារព្រះលោហិតទ្រង់ ។ ចូរទទួលស្គាល់នូវតម្លៃរបស់អ្នក ដែលបានបង់ថ្លៃរួចមិនដោយសារខ្ញុំទេ តែដោយសារការប្រកាសតាមរយៈខ្ញុំវិញ” បន្ទាប់មកគាត់បានបន្ថែមថា “ដូចដែលទ្រង់បានដាក់ជីវិតទ្រង់ចុះ នោះយើងគួរតែថ្វាយជីវិតរបស់យើងសម្រាប់បងប្អូនរបស់យើងដែរ គឺសម្រាប់ការចម្រើនឡើងនៃសេចក្តីសុខសាន្តនិងការពង្រឹងដល់សេចក្តីជំនឿ ។” ទាំងនេះជាសម្តីរបស់លោក Augustine ។ ចូរបោះចោលនូវទំនោរដែលថា ប៉ូលបានបង្រៀនថាមានការខ្វះ

ខាតនៅក្នុងសេចក្តីរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទទាក់ទងនឹងការបន្ថែមអ្វីមួយនោះទៅ ។
 ដោយសារប៉ូលប្រកាសដោយច្បាស់ៗនិងអស្ចារ្យថា ព្រះគ្រីស្ទបានចាក់បង្ហូរមក
 យ៉ាងបរិបូរនូវព្រះគុណទ្រង់ដែលច្រើនហួសពីអំណាចនៃអំពើបាបផង (រ៉ូម 5:15)
 ។ ដោយការនេះតែមួយគត់ មិនមែនដោយទង្វើនៃជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់របស់
 ពួកគេឡើយ ដែលពួកបរិសុទ្ធបានសង្គ្រោះ ដូចជាពេត្រុសបានធ្វើបន្ទាល់យ៉ាង
 ច្បាស់ៗ [កិច្ចការ 15:11] ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលចង់ផ្អែកលើគុណតម្លៃរបស់
 អ្នកបរិសុទ្ធណាមួយដែលមាននៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ នឹងក្លាយជាការចំអក
 ដល់ព្រះនិងព្រះអង្គដែលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងមកនោះ ។ តែតើហេតុអ្វីបានជា
 ខ្ញុំត្រូវបន្តនិយាយពីការនេះវែងឆ្ងាយទៀត កាលដែលលាតសន្ធឹងនូវកំខុសដ៏
 អាក្រក់នេះដើម្បីនឹងបំបាក់វាទៅ?

**5. ការលក់ក្រដាសបង់ថ្លៃបាបទាន់នឹងការប្តូររូបនិងសកម្មភាពពេញលេញ
 នៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ**

ពេលនេះ ការដែលរំលងនូវការគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនេះ ជាអ្នកដែលបង្រៀន ដែល
 ជាសម្តេចប៉ាបដែលជាអ្នកបញ្ចប់នៅក្នុងដកនាំនិងបំណែកបទគម្ពីរដែលជាព្រះ
 គុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលព្រះអម្ចាស់មានដាក់មករួមបញ្ចូលដោយព្រះបន្ទូលនៃ
 ដំណឹងល្អនោះមែនទេ? ច្បាស់ណាស់ វាត្រូវតែជាដំណឹងល្អរបស់ព្រះ ឬការលក់
 ក្រដាសបង់ថ្លៃបាបដែលខុសឆ្គង ។ ប៉ូលធ្វើបន្ទាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មក
 យើងតាមរយៈដំណឹងល្អ ជាមួយនឹងភាពបរិបូរហូរហៀរនៃគុណប្រយោជន៍ពី
 ស្ថានសួគ៌ រួមជាមួយនឹងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ទាំងប៉ុន្មាន និងសេចក្តីសុចរិតទាំង
 អស់ ប្រាជ្ញា និងព្រះគុណដោយគ្មានការលើកលែង ។ គាត់បាននិយាយថា
 សារនៃការផ្សះផ្សាត្រូវបានប្រគល់មកដល់អ្នកបម្រើ ឱ្យបានធ្វើជាទូតនៅក្នុងព្រះ

ត្រីសូ ដូចដែលបានប្រាប់មកតាមរយៈពួកគេ [កូរិនថូសទី២ 5:18-21] ។
 “គ្រប់ទាំងអស់ក៏មកពីព្រះ ដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងនឹងព្រះអង្គទ្រង់
 ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយបានប្រទានការងារផ្សះផ្សារនោះ មកយើងខ្ញុំ
 ដែរ” [កូរិនថូសទី២ 5:20-21] ។ ហើយអ្នកជឿដឹងពីតម្លៃនៃការប្រកបរបស់
 ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាអ្វីដែលពួកសាវ័កបានធ្វើបន្ទាល់នៅក្នុងដំណឹងល្អដែលផ្តល់មក
 យើងឱ្យបានរីករាយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ការលក់សំបុត្របង់ថ្លៃបាបត្រូវបានទាញមក
 ពីឃ្លាំងរបស់សម្តេចប៉ាបនូវព្រះគុណបន្តិចបន្តួច ។ ពួកគេភ្ជាប់មកដើម្បីនឹង
 ដឹកនាំ បំណែកនៃបទគម្ពីរ និងកន្លែងមួយច្បាស់លាស់ ហើយក៏បានហែកវា
 ចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ!

ប្រសិនបើសិនណាម្នាក់នឹងសួររកនូវប្រភពរបស់វា ការធ្វើបែបនេះហាក់ដូចជា
 បានកើតចេញពីសេចក្តីពិតដែលថា នៅពេលដែលការធ្វើឱ្យគាប់ចិត្តវេទនាជាង
 មនុស្សទាំងអស់អាចទ្រាំទ្របាន កាលពីដើមនោះត្រូវបានភ្ជាប់នៅលើការអភ័យ
 ទោស ជាអ្នកដែលដែលរងនូវទុក្ខលើសកម្រិតដោយការប្រព្រឹត្យដែលដាក់មកលើ
 ពួកគេ ពួកគេក៏បានស្វែងរកការសម្រាលមកពីក្រុមជំនុំ ។ ការកាត់បន្ថយបាប
 ដែលបង្កើតឡើងដល់មនុស្សបែបនោះហៅថា “ការបង់ថ្លៃបាប” ។ តែនៅពេល
 ដែលពួកគេផ្ទេរការផ្តាច់ចិត្តទៅកាន់ព្រះ ហើយនិយាយថា ការទាំងនោះជាការ
 តបស្នងដោយមនុស្សយកមកធ្វើការដោះដូរដើម្បីនឹងលោះខ្លួនរបស់ពួកគេពីការ
 ជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ក្នុងពេលតែមួយពួកគេក៏បានប្តូរការបង់ថ្លៃទាំងនោះទៅជាវិធី
 សាស្ត្របង់រំលោះដែលដោះយើងចេញពីការជំនុំជំរះដែលយើងសាកសម ។ ការ
 ទាំងនោះមានការដ៏គួរខ្មាស់យ៉ាងខ្លាំងដែលបង្កើតជាការប្រមាថដែលយើងបាន
 និយាយរៀបរាប់នេះដែលពួកគេមិនអាចដោះសារបានទេ ។

(ការជំទាស់ទៅនឹងគោលលិទ្ធិនៃស្ថានឃុំប្រលឹងដោយការពន្យល់នៃបទគម្ពីរដែល
បន្ថែមមកដើម្បីនឹងគាំទ្រ 6-10)

6. ការជំទាស់ទៅនឹងគោលលិទ្ធិនៃស្ថានឃុំប្រលឹងគឺចាំបាច់ណាស់

ឥឡូវនេះ សូមកុំឱ្យពួកគេរំខានយើងជាមួយនឹង “ស្ថានឃុំប្រលឹង” របស់ពួកគេ
ទៀតឡើយ ព្រោះដោយការនេះវាត្រូវបានគេបាក់ កាត់ចេញ ហើយក្រឡាប់ពី
មូលដ្ឋានរបស់វា ។ ហើយខ្ញុំមិនយល់ស្របជាមួយនឹងបុគ្គលមួយចំនួនដែលគិតថា
គួរតែផ្តាច់ចេញពីចំណុចនេះ ហើយមិននិយាយអំពីស្ថានឃុំប្រលឹងនោះទេ ដែល
ដូចដែលពួកគេនិយាយថា ជម្លោះដ៏កាចសាហាវកើតឡើង ប៉ុន្តែការស្ថាបនាពិច
ត្តចអាចទទួលបាន ។ ប្រាកដណាស់ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់នឹងផ្តល់ដំបូន្មានថា ឧបាយ
កលបែបនេះមិនត្រូវធ្វេសប្រហែស ប្រសិនបើពួកគេមិនមានផលវិបាកធ្ងន់ធ្ងរ
ទេ ។ ប៉ុន្តែ ចាប់តាំងពីស្ថានឃុំប្រលឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការប្រមាថជា
ច្រើន ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយដោយសារវាញុះញង់ឱ្យ
មានការជំទាស់នឹងព្រះគុណច្រើនពេក វាពិតជាមិនគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ ។
មនុស្សម្នាក់អាចនៅពេលមួយប្រហែលជានៅក្នុងវិធីមួយលាក់ការពិតដែលថាវា
ត្រូវបានគ្រោងទុកក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងការចង់ដឹងចង់ឃើញនិង
ក្លាហាន ថាមនុស្សបានជឿលើវាដោយប្រភេទនៃ “ការបើកសម្តែង” មួយចំនួន
ដែលបង្កើតឡើងដោយស្មារតីរបស់សាតាំង ។ ហើយថាបទគម្ពីរខ្លះត្រូវបានបំភ្លេច
ដោយមិនដឹងខ្លួន ដើម្បីបញ្ជាក់អះអាងវា ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអ
ម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការប្រឈមមុខនឹងមនុស្ស ដូច្នេះដើម្បីទម្លុះកន្លែង
សម្ងាត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ទេ” ហើយទ្រង់បានហាមឃាត់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា
មនុស្ស ចំពោះការធ្វេសប្រហែសនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ គួរតែសាកសួរសេចក្តី

ពិតពីមនុស្សស្លាប់ [ចោទិយកថា ១៨:១១] ។ ទ្រង់ក៏មិនអនុញ្ញាតឱ្យព្រះបន្ទូល
របស់ទ្រង់ខូចដោយឥតសាសនាដែរ ។

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សូមឱ្យយើងអនុញ្ញាតថា អ្វីៗទាំងអស់នោះអាចត្រូវបានអត់
ឱនបានដូចអ្វីដែលមិនសំខាន់ខ្លាំងក្លាទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលការសង់ថ្លៃអំពើ
បាបត្រូវបានស្វែងរកនៅកន្លែងផ្សេងមិនមែននៅក្នុងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
នៅពេលដែលការពេញចិត្តត្រូវបានផ្ទេរទៅកន្លែងផ្សេងទៀតនោះ ភាពស្ងៀម
ស្ងាត់គឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែស្រែកដោយ
សម្រែកមិនត្រឹមតែសំឡេងរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពីបំពង់ក និងសូត្ររបស់
យើងថា ស្ថានឃុំព្រលឹង គឺជាការប្រឌិតដ៏សាហាវរបស់សាតាំង ដែលធ្វើឱ្យឈឺ
ឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅជាអសារឥតការ ធ្វើឱ្យមានការមើលងាយដែលមិនអាច
ទ្រាំទ្របានទៅលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ហើយបំផ្លាញ និងបំផ្លាញជំនឿ
របស់យើង ។ តើការធ្វើបាបរបស់ពួកគេនេះមានន័យយ៉ាងណា ប៉ុន្តែការសង
អំពើបាបដែលស្តាប់ចិត្តត្រូវបានសងដោយព្រលឹងនៃមនុស្សស្លាប់បន្ទាប់ពីការស្លាប់
របស់ពួកគេ? អាស្រ័យហេតុនេះ កាលបើផ្តាច់ចិត្តត្រូវវិនាសអន្តរាយ ស្ថានឃុំ
ព្រលឹងក៏ត្រូវរលត់ទៅដោយឫសគល់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាច្បាស់ឥតខ្ចោះពីសម្តី
មុនរបស់យើងដែលថាព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាការពេញចិត្តតែមួយគត់
ចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកជឿ ការបង់ថ្លៃតែមួយគត់ ស្ថានឃុំព្រលឹងតែមួយ តើ
មានអ្វីសំខាន់ក្រៅពីការនិយាយថាស្ថានឃុំព្រលឹងគ្រាន់តែជាការប្រមាថដ៏គួរឱ្យ
ខ្លាចប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ? ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការការប្រមាថដែលវាត្រូវបានការពារជា
រឿងរាល់ថ្ងៃ កំហុសតូចតាចដែលវាបង្កើតជាសាសនា និងអ្វីៗរាប់មិនអស់ផ្សេង
ទៀតដែលយើងឃើញបានកើតចេញពីប្រភពនៃអំពើទុច្ចរិតបែបនេះ ។

7. ភស្តុតាងដែលគាំទ្រដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងចេញពីដំណឹងល្អ

តែវាធ្វើឱ្យយើងបានទទួលផលចេញពីជំនួយនៃបទគម្ពីរទាំងនោះ ដែលបទគម្ពីរទាំងនោះត្រូវបានលើកយកមកប្រើដោយខុសឆ្គងនិងមិនត្រូវ ។

ពួកគេនិយាយថា នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានឱ្យគេស្គាល់ថា “អំពើបាបទាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនត្រូវបានអត់ទោសឱ្យឡើយ មិនថានៅសម័យនេះឬពេលដែលនឹងត្រូវមកដល់ក៏ដោយ” [ម៉ាថាយ 12:32; ម៉ាកុស 3:28-29; លូកា 12:10] គាត់ក៏បានផ្តល់តម្រូវក្នុងពេលតែមួយថា មានការអត់ទោសដល់អំពើបាបមួយចំនួននៅក្នុងផែនដីដែលនឹងត្រូវមកដល់ ។ តែតើអ្នកណាមិនអាចឃើញថា ព្រះអម្ចាស់នៅត្រង់នោះនិយាយអំពីកំហុសនៃអំពើបាបនោះ? តែវាជាការពិតមែន តើវាមានអ្វីទាក់ទងនឹងស្ថានឃុំព្រលឹងនោះ? ក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេការដាក់ទោសបាបត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹង តើហេតុអ្វីបានជាពួកគេបដិសេធថា កំហុសរបស់ពួកគេត្រូវបានសង្វេគនៅក្នុងជីវិតនេះនោះ? តែដើម្បីនឹងបញ្ឈប់បន្ទាត់យ៉ាងរបស់ពួកគេទាំងនឹងយើង នោះពួកគេត្រូវតែមានការនិយាយប្រឆាំងឱ្យបានច្បាស់ៗថែមទៀត ។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់មានបំណងនឹងកាត់គ្រប់ទាំងសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការអត់ទោសទាំងអស់ចេញដោយសារតែសេចក្តីដ៏ទុច្ចរិតដែលគួរឱ្យខ្មាស់នេះ ទ្រង់មិនបានគិតថាវាគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការនិយាយថាវាមិនអាចអត់ទោសបាន ។ តែដើម្បីនឹងសង្កត់ន័យកាន់តែធ្ងន់ថែមទៀត ទ្រង់បានប្រើការបែងចែកដោយការជំនុំជំរះដែលទ្រង់រក្សាថា សតិសម្បញ្ញៈរបស់មនុស្សម្នាក់ៗតែងតែមានបទពិសោធន៍នៅក្នុងជីវិតនេះហើយ ហើយការជំនុំជំរះចុងក្រោយដែលនឹងត្រូវមកនៅក្នុងថ្ងៃនៃការរស់ឡើងវិញយ៉ាងបើកចំហរផង ។ វាដូចជាទ្រង់បាននិយាយថា “រួចគ្រប់ទាំងសាសន៍នឹងត្រូវប្រមូលគ្នា នៅ

ចំពោះលោក ហើយលោកនឹងញែកគេចេញពីគ្នា ដូចជាអ្នកគង្វាល ដែលញែក ច្រមុះចេញពីពពែដែរ ។ រួចនឹងដាក់ច្រមុះនៅខាងស្តាំ ហើយពពែនៅខាង ឆ្វេង" [ម៉ាថាយ 25:32-33] ។

បន្ទាប់មកពួកគេបានដាក់មកនូវប្រស្នាពីម៉ាថាយ ៖ "ចូរឱ្យអ្នកជាស្រុះស្រួលនឹង អ្នកដើមចោទវិញជាប្រញាប់ ដែលកំពុងតែដើរតាមផ្លូវជាមួយគ្នា ក្រែងគេបញ្ជូន អ្នកទៅឯចៅក្រម ហើយចៅក្រមប្រគល់អ្នកទៅនាយភូមិឃុំ រួចអ្នកត្រូវជាប់គុក

ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា ដែលអ្នកនៅខ្វះតែ១សេននឹងសងគេឱ្យគ្រប់ នោះនឹង ចេញពីទីនោះមិនរួចឡើយ ។" [ម៉ាថាយ 5:25-26] ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងបទ គម្ពីរនេះ ចៅក្រមតំណាងឱ្យព្រះ អ្នកដែលចោទប្រកាន់អារក្សជាទេវតាការពារ ជាគុកនៃស្ថានឃុំព្រលឹង ដែលខ្ញុំនឹងតបទៅកាន់ពួកគេ ។ តែឧបមាថាវាពិតជា ច្បាស់លាស់ដល់គ្រប់គ្នាថាព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីនឹងជម្រុញអ្នកដើរតាមទ្រង់ឱ្យពីភាព ច្បាស់លាស់និងការយល់ស្របគ្នា មានបំណងចង់បង្ហាញគ្រោះថ្នាក់និងសេចក្តី អាក្រក់ជាច្រើនដែលមនុស្សតែងតែជួប ជាអ្នកដែលរឹងទទឹងចង់ទាមទារសំបុត្រ នៃក្រិក្សរិន័យជាការប្រព្រឹត្តការត្រឹមត្រូវនិងសេចក្តីសប្បុរស ។ ដូច្នេះខ្ញុំសួរថា តើស្ថានឃុំព្រលឹងនឹងរកឃើញនៅទីណា?

8. ចេញពីសំបុត្រទៅកាន់ក្រុងភីលីពី វិវរណៈ និងម៉ាកាប៊ីទី២

ពួកគេស្វែងរកអំណះអំណាងពីសម្តីរបស់ប៉ូលត្រង់កន្លែងគាត់ប្រកាសថា ជង្គង់ របស់ពួកអ្នកដែលនៅស្ថានសួគ៌ នៅផែនដី និងនៅស្ថានផ្សេងទៀតនឹងត្រូវលាត់ ចុះនៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ [ភីលីពី 2:10] ។ ដោយសារពួកគេគិតថាវាជាចំណេះ ដឹងទូទៅដែលថា "ស្ថានផ្សេងទៀត" មិនអាចយល់ថា ជាអ្នកដែលត្រូវទទួល

ទោសអស់កល្បជានិច្ចឡើយ ។ ដូច្នេះ វានៅតែសំដៅទៅលើព្រលឹងដែលរងសេចក្តីទុក្ខវេទនានៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹង ។ ពួកគេអាចនឹងនិយាយសមហេតុផលប្រសិនបើដោយការលាត់ផ្តាច់ ពួកសាវ័កមានន័យថាជាការថ្វាយបង្គំដែលពិតនិងដោយកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ តែក្នុងកាលដែលគាត់បង្រៀនធម្មតាពីអំណាចគ្រប់គ្រងដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលរបស់ដែលបង្កើតមកត្រូវចុះចូលជាមួយនឹងទ្រង់ អ្វីដែលវាបានយើងមិនឱ្យយល់ដោយពាក្យថា "នៅស្ថានផ្សេងទៀត" អារក្ស ដែលជាអ្នកត្រូវបាននាំមកនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ហើយនឹងចំណាំចៅក្រមរបស់ពួកគេដោយសេចក្តីភ័យខ្លាចនិងញាប់ញ័រ [យ៉ាកុប 2:19; កូរិនថូសទី២ 7:15]? ដូច្នេះប៉ុណ្ណាផ្ទាល់ពន្យល់នូវទំនាយដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ "យើងនឹងឈរនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដោយសារមានចែងមកថា ក្នុងកាលដែលខ្ញុំរស់នៅ នោះគ្រប់ទាំងជង្គង់នឹងត្រូវលាត់ចុះនៅចំពោះខ្ញុំ" [រ៉ូម 14:10-11; អេសាយ 45:23] ។

តែអ្វីដែលនិយាយនៅក្នុងវិវរណៈមិនត្រូវបកស្រាយបែបនេះទេ ៖ "នោះខ្ញុំក៏ឮគ្រប់ទាំងអស់ ដែលមានជីវិត នៅស្ថានសួគ៌នៅផែនដី នៅក្រោមដី ហើយនៅក្នុងសមុទ្រ និងគ្រប់ទាំងអស់ដែលនៅស្ថានទាំងនោះនិយាយថា សូមថ្វាយព្រះពរកិត្តិនាម សិរីល្អ និងព្រះចេស្ដា ដល់ព្រះអង្គដែលគង់លើបល្ល័ង្ក ហើយដល់កូនច្រៀម នៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងរាល់ថ្ងៃទៅ" [វិវរណៈ 5:13] ។ នោះពិតណាស់ខ្ញុំរួចរាល់នឹងទទួលស្គាល់ តែតើសត្វប្រភេទណាដែលពួកគេគិតថាត្រូវបាននិយាយនៅត្រង់នេះ? ច្បាស់ណាស់ថា សត្វទាំងពីរនៅទីនេះខ្វះខាតនូវហេតុផលនិងឥតជីវិត ។ ការនេះប្រកាសដោយសាមញ្ញពីសេចក្តីពិតថា ផ្នែកមួយដោយឡែកនៃលោកិយ ចាប់ពីចំណុចខ្ពស់បំផុតនៃស្ថានសួគ៌រហូតដល់ចំណុចកណ្តាលនៃផែនដី

នៅក្នុងវិធីរបស់ពួកគេផ្ទាល់ប្រកាសពីសិរិល្អនៃព្រះអាទិករបស់ពួកគេ [ទំនុកដំកើង 19:1] ។

អ្វីដែលពួកគេទាញចេញពីប្រវត្តិរបស់ Maccabees [II Macc. 12:43] ខ្ញុំគិតថាគ្មានប្រយោជន៍ទេដែលត្រូវឆ្លើយតប មិនដូច្នេះទេខ្ញុំហាក់ដូចជាបំបញ្ចូលទាំងកិច្ចការរបស់បំណែកនៃសៀវភៅបរិសុទ្ធ ។ ដោយលោក Augustine ពួកគេនិយាយថា គាត់គិតថាវាដូចនឹងបទគម្ពីរដែរ ។ ទីមួយ តើដោយការធានាអះអាងអ្វី? “ពួកយូដា” គាត់និយាយថា “មិនពិចារណានូវកាសរសេររបស់ Maccabees ទុកថាជាក្រិកវិន័យ ជាហោរា និងជាទំនុកដំកើង ដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញថាជាទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់នោះទេដោយនិយាយថា ៖ គ្រប់យ៉ាងដែលកត់អំពីខ្ញុំនៅក្នុងក្រិកវិន័យ ហោរា និងទំនុកដំកើងនឹងត្រូវសម្រេច [លូកា 24:44] ។ តែវាមិនត្រូវបានទទួលដោយឥតប្រយោជន៍ដោយក្រុមជំនុំនោះទេប្រសិនបើវាត្រូវបានអានដោយត្រឹមត្រូវនិងស្តាប់បានល្អ ។” តែលោក Jerome បង្រៀនដោយគ្មានការស្ទាត់ស្ទើរថា សិទ្ធិអំណាចរបស់វាមិនមានតម្លៃនៅក្នុងការបញ្ជាក់ពីគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿឡើយ ។ ចេញពីកិច្ចការពីបុរាណនោះក៏មានលោក Cyprian ដែលនិយាយពីការបកស្រាយពន្យល់នៃគោលសេចក្តីជំនឿវាពិតជាច្បាស់ណាស់ថា សៀវភៅនេះមិនមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំដើមឡើយ ។ ហើយតើខ្ញុំត្រូវបន្តនិយាយពីតំនិតដែលឥតបានការនេះដល់ពេលណាទៀតទៅ? ប្រៀបដូចជាអ្នកនិពន្ធផ្ទាល់មិនបានបង្ហាញគ្រប់គ្រាន់ពីអ្វីដែលខុសគ្នាគឺស្រេចតែគាត់ តែនៅចុងបញ្ចប់គាត់ស្វែងរកការអភ័យទោសប្រសិនបើគាត់សល់ចន្លោះត្រង់ណា [II Macc. 15:39]! ប្រាកដណាស់ អ្នកដែលទទួលស្គាល់ថា ការសរសេររបស់ខ្លួននៅតែមានត្រូវការការអភ័យទោស នោះមិនបានអះអាងថាជា

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ ។ ក្រៅពីនោះ ការគោរពថ្វាយបង្គំរបស់យូដាសត្រូវបានសរសើរមិនខុសគ្នាឡើយថា គាត់មានសង្ឃឹមយ៉ាងរឹងមាំពីការរស់ឡើងវិញនៅគ្រាចុងក្រោយ នៅពេលដែលគាត់ធ្វើដង្វាយសម្រាប់អ្នកដែលស្លាប់ទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹម [II Macc. 12:43] ។ អ្នកសរសេរប្រវត្តិនោះក៏មិនបានរាប់ពីកិច្ចការរបស់យូដាសពីប្រាក់ថ្លៃនៃការប្រោសលោះដែរ តែបានចាត់ទុកវាថាត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីឱ្យពួកគេបានរួមចំណែកនៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជាមួយនឹងអ្នកជឿដែលនៅសេសសល់ ដែលបានស្លាប់សម្រាប់ប្រទេសនិងសាសនា ។ ទង្វើនេះមិនមានអ្វីដែលជ្រុលនិយមនិងប្រាថ្នាឱ្យលឿននោះទេ តែវាពិតជាល្អឯកខ្លាំងណាស់សម្រាប់ពួកអ្នកដែលបន្តការថ្វាយយញ្ញបូជាតាមក្រិត្យវិន័យរហូតមកដល់យើង នៅពេលដែលយើងបានដឹងថា ដោយការលេចមករបស់ព្រះគ្រីស្ទអ្វីដែលមានពីមុននោះត្រូវបានសាបសូន្យហើយ ។

9. បទគម្ពីរសំខាន់នៅក្នុង កូរិនថូសទី១ ជំពូក៣

តែនៅក្នុងប៉ុល ពួកគេអះអាងថាមានក្រុមដែលមិនអាចបំបាក់បានមួយដែលមិនអាចយកឈ្នះបានដោយងាយឡើយ ។ "បើអ្នកណាយកមាស ប្រាក់ ត្បូង ឈើ ស្បូវ ឬស្លឹក ដើម្បីនឹងធ្វើពីលើជើងជញ្ជាំងនេះ នោះការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើនឹងលេចមកឱ្យឃើញ ដ្បិតថ្ងៃនោះនឹងបង្ហាញពីការនោះយ៉ាងច្បាស់លាស់ ព្រោះការនោះនឹងសម្តែងចេញមកដោយសារភ្លើង ហើយភ្លើងនឹងសាកមើលការដែលនីមួយៗ ធ្វើ ឱ្យដឹងយ៉ាងណាបើការដែលអ្នកណាធ្វើត្រូវឆេះ អ្នកនោះនឹងត្រូវខាតវិញ តែខ្លួនអ្នកនោះនឹងបានរួច បែបដូចជាដើរកាត់ភ្លើង ។" [កូរិនថូសទី១ 3:12-13, 15] ។ ពួកគេសួរថា នេះអាចជាភ្លើងអ្វីក្រៅពីភ្លើងនៃស្ថានឃុំព្រលឹងនោះ ដែលភាពស្មោះត្រង់នៃបាបត្រូវបានសំអាត ដើម្បីឱ្យយើងអាច

ចូលទៅក្នុងនគរបស់ព្រះជាមនុស្សដែលបរិសុទ្ធ? តែអ្នកសរសេរពីបុរាណបាន
យល់ពីការនេះក្នុងផ្លូវមួយផ្សេងទៀត និយាយទៅជាសេចក្តីទុក្ខវេទនា ឬជាឈឺ
ឆ្កាង ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រើដើម្បីនឹងសាកល្បងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីកុំឱ្យគេត្រូវ
ស្នាក់ស្ទើរនៅក្នុងសេចក្តីស្មោះត្រង់នៃសាច់ឈាម ។ ហើយវាកាន់តែមិនច្បាស់
ជាស្ថានឃុំព្រលឹងអ្វីនោះទៅទៀត ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនយល់ស្របនឹងពួក
គេទេ ដោយសារខ្ញុំយល់ថាខ្ញុំបានទទួលចំណេះដឹងដែលប្រាកដនិងច្បាស់លាស់
ជាងនេះថែមទៀតនៅក្នុងបទគម្ពីរនេះ ។

តែមុននឹងខ្ញុំចាប់ផ្តើម ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកប្រឆាំងនឹងខ្ញុំឆ្លើយថា តើពួកគេគិតថាសាវ័ក
ទាំងអស់និងពួកបរិសុទ្ធត្រូវតែឆ្លងកាត់ភ្លើងនៃស្ថានឃុំព្រលឹងនេះដែរទេ ។ ពួក
គេនឹងបដិសេធការនេះ ខ្ញុំដឹង ដោយសារវាពិតជាឆ្លងណាស់ថាស្ថានឃុំព្រលឹង
ត្រូវបានទាមទារដល់អ្នកដែលមានបុណ្យដែលពួកគេស្រមៃថានឹងតបស្នងលើស
លប់ដល់គ្រប់ទាំងសមាជិកនៃក្រុមជំនុំ ។ តែពួកសាវ័កប្រកាសការនេះ ហើយ
គាត់មិនបាននិយាយថា កិច្ចការរបស់នរណាម្នាក់នឹងត្រូវបានទទួលស្គាល់នោះ
ទេ ។ ហើយនេះមិនមែនជាគំនិតរបស់ខ្ញុំទេ តែជាការបកស្រាយរបស់លោក
Augustine ជាអ្នកដែលជំទាស់នូវការបកស្រាយនោះ ។ ហើយដែលនោះកាន់តែ
ឆ្លងទៀត គាត់និយាយថាមិនមែនពួកគេនឹងត្រូវឆ្លងកាត់ភ្លើងដោយសារកិច្ចការ
ណាមួយនោះទេ តែប្រសិនបើពួកគេបានបង្កើតក្រុមជំនុំដោយភាពស្មោះត្រង់ដ៏
ខ្ពស់បំផុត នោះពួកគេនឹងទទួលរងនៅពេលដែលកិច្ចការរបស់ពួកគេត្រូវបាន
សាកដោយភ្លើង ។

ដំបូង យើងឃើញថាសាវ័កបានប្រើការប្រៀបប្រដូចនៅពេលដែលគាត់ហៅ
គោលលិទ្ធិនៃជំនឿដែលបង្កើតដោយខ្យក្សាលរបស់មនុស្សផ្ទាល់ "ឈឺ ឥដ្ឋ និង

ចំបើង" ។ ក្រៅពីនោះ ការប្រៀបប្រដូចត្រូវបានពន្យល់រួចហើយថា ៖ គឺដូចជា ឈើនៅពេលដែលដាក់ទៅក្នុងភ្លើងនឹងត្រូវឆេះអស់ភ្លាម ដូច្នេះរបស់ទាំងនោះមិន អាចនឹងនៅជាប់ឡើងនៅពេលវេលាមកដល់នឹងត្រូវសាកល្បង ។ ពេលនេះគ្រប់ គ្នាស្គាល់ថា សេចក្តីវេទនាបែបនេះចេញមកពីវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ ការ ដើរតាមការគំរាមនៃការប្រៀបប្រដូចរបស់ទ្រង់ ហើយដាក់បំណែករបស់វាទៅក្នុង ទំនាក់ទំនងដែលត្រឹមត្រូវជាមួយគ្នា នោះទ្រង់ហៅការលំបាករបស់ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធថាជា "ភ្លើង" ។ ដោយសារនៅពេលដែលមាសនិងប្រាក់ដាក់កាន់តែជិត ភ្លើង វានឹងបង្ហាញនូវភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់ទៅកាន់ភាពសុទ្ធនិងត្រឹមត្រូវរបស់ វា ។ ដូច្នេះ សេចក្តីពិតយ៉ាងជាក់លាក់របស់ព្រះត្រូវបានពិសោធន៍នៅក្នុងការ សាកល្បងខាងវិញ្ញាណ នោះសិទ្ធិអំណាចរបស់វានឹងត្រូវបានអះអាងយ៉ាងច្បាស់ លាស់ ។ ដូច "ឥដ្ឋ ឈើ និងចំបើង" ត្រូវបានដុតឆេះ នោះវានឹងត្រូវ បាត់បង់ទៅ ។ ដូច្នេះ ការរកឃើញរបស់មនុស្ស ដែលមិនតាំងនៅលើព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ នោះមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការសាកល្បងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានឡើយ តែភ្លាមនោះនឹងត្រូវដួលនិងវិនាសទៅ ។ និយាយដោយខ្លីទៅ ប្រសិនបើគោលលិទ្ធិជំនឿក្លែងក្លាយប្រៀបធៀបទៅនឹង "ឈើ ឥដ្ឋ និងចំបើង" ដោយសារដូចជា "ឈើ ឥដ្ឋ និងចំបើង" ពួកវានឹងត្រូវឆេះនៅក្នុងភ្លើងនិង ត្រូវវិនាសទៅ យ៉ាងណាក៏ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ លុះត្រាតែពួកវាត្រូវ បំផ្លាញនិងទុច្ចរិត ។ ព្រះវិញ្ញាណជាភ្លើងដែលពួកវានឹងត្រូវធ្វើការសាកល្បង ដែលការសាកល្បងរបស់ពួកគេប៉ុលហៅថា "ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់" [កូរិនថូសទី ១ 3:13] តាមការប្រើប្រាស់ទូទៅនៃបទគម្ពីរ ។ ដោយសារវាត្រូវបានហៅថា "ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់" នៅពេលណាដែលព្រះទ្រង់បង្ហាញនូវព្រះវត្តមានទ្រង់នៅ

ក្នុងវិធីណាមួយ ។ បន្ទាប់មក ព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់ពិតជានឹងចែងចាំង នៅពេលដែលសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ជះមក ។ កាលដែលយើងបានបញ្ជាក់នូវអត្ថន័យរបស់ប៉ូលដែលនិយាយថា “ភ្លើង” គ្មានអ្វីទេក្រៅពីការសាកល្បងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

តែតើពួកគេនឹងត្រូវបានរួចផុតពីភ្លើងដោយរបៀបណា អ្នកដែលរងនូវការបាត់បង់នៃកិច្ចការរបស់ពួកគេនោះ? [កូរិនថូសទី១ 3:1] ។ ការនេះមិនពិបាកយល់ទេ ប្រសិនបើយើងពិចារណាថាមនុស្សប្រភេទណាដែលគាត់និយាយនោះ ។ ដោយសារគាត់សំដៅទៅលើអ្នកសាងសង់ក្រុមជំនុំទាំងនោះ ជាអ្នកដែលរក្សាគ្រឹះតាមច្បាប់ បានសង់វាជាមួយនឹងសម្ភារៈដែលមិនទំនង ។ នោះជាអស់អ្នកដែលមិនបានធ្លាក់ចុះពីគោលការណ៍និងគោលលិទ្ធិជំនឿដែលចាំបាច់ទៅតាមការណាដែលមិនសំខាន់និងការមិនសូវមានគ្រោះថ្នាក់ ដោយលាយការប្រឌិតរបស់ពួកគេជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ មនុស្សបែបប្តឹង ខ្ញុំនិយាយថាត្រូវតែឆ្លងកាត់ការបាត់បង់ក្នុងកិច្ចការរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសេចក្តីវិនាសនៃការស្វែងរករបស់ពួកគេ ។ “តែពួកគេត្រូវបានសង្គ្រោះ តែតាមរយៈភ្លើង” [កូរិនថូសទី១ 3:15] ។ វាមិនមែនជាភាពល្ងង់ខ្លៅនិងការបញ្ឆោតរបស់ពួកគេទេដែលនឹងត្រូវទទួលដល់ព្រះជាម្ចាស់ តែដោយសារពួកគេត្រូវបានសម្អាតពីការទាំងនេះដោយសារព្រះគុណនិងអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកណាដែលបំភ្លេចភាពបរិសុទ្ធដូចមាននៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់នៃស្ថានឃុំព្រលឹងនឹងទ្រូវឆ្លងកាត់សេចក្តីអន្តរាយនៃកិច្ចការដែលគេធ្វើ ។

10. ការនិយាយពីក្រុមជំនុំដើមមិនមានអ្វីជួយដល់ពួកវាទាំងឡាយ

ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា នេះជាការប្រតិបត្តិបុរាណបំផុតនៃក្រុមជំនុំ ដែលប៉ុល
បានឆ្លើយតបនឹងការជំទាស់នេះ ខណៈពេលដែលគាត់ក៏ប្រកាន់យកសម័យរបស់
គាត់នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថា ទាំងអស់ត្រូវតែ
ឆ្លងកាត់ការបាត់បង់នូវការងាររបស់ពួកគេ ដែលក្នុងការសាងសង់ក្រុមជំនុំបាន
ចាក់គ្រឹះដែលមិនសមរម្យ ។ [កូរិនថូសទី១ ៣:១១-១៥] ។

ដូច្នេះ នៅពេលដែលខ្មាំងសត្រូវ លើកតម្កើងខ្ញុំ នូវការជំទាស់ថា ការអធិស្ឋាន
សម្រាប់អ្នកស្លាប់ គឺជាទម្លាប់មួយ ១៣០០ ឆ្នាំមកហើយ ខ្ញុំសួរពួកគេថា តាម
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ តើដោយការបើកសម្តែងអ្វី ដោយឧទាហរណ៍អ្វី តើនេះត្រូវ
បានធ្វើដោយអ្វី? មិនត្រឹមតែមានទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះដែលខ្វះត្រង់
ចំណុចនេះទេ ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍ទាំងអស់នៃពួកបរិសុទ្ធដែលគេអាចអាននៅទីនោះ
មិនបង្ហាញពីរឿងបែបនេះឡើយ ។ ទាក់ទងនឹងការកាន់ទុក្ខ និងការបញ្ចុះសព
អ្នកនៅទីនោះបានរកឃើញសេចក្តីលម្អិតជាច្រើនក៏មានជួនកាល ។ ប៉ុន្តែទាក់ទង
នឹងការអធិស្ឋានបែបនេះ អ្នកមិនអាចមើលឃើញចំណងជើងតែមួយទេ ។
ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី បញ្ហាសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត វាគួរតែត្រូវបានលើកឡើងឱ្យ
កាន់តែច្បាស់ ។ ហើយ អ្នកនិពន្ធពីបុរាណទាំងនោះដែលបានអធិស្ឋានសម្រាប់
អ្នកស្លាប់បានឃើញថានៅក្នុងចំណុចនេះ ពួកគេខ្វះទាំងការបង្គាប់របស់ព្រះ និង
គំរូដ៏ត្រឹមត្រូវមួយ ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាគេហ៊ានធ្វើ? នៅលើដីនេះខ្ញុំនិយាយថា
ពួកគេបានបង្កើតការអ្វីមួយតាមធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផល
នោះ ខ្ញុំប្រកែកថាអ្វីដែលពួកគេមិនគួរធ្វើជាគំរូដើម្បីឱ្យគេយកតម្រាប់តាមទេ ។
ដ្បិតអ្នកជឿមិនគួរធ្វើកិច្ចការអ្វីឡើយ លើកលែងតែមានសតិសម្បជញ្ញៈ ដូចប៉ុល
បានបង្រៀន [រ៉ូម ១៤:២៣] ភាពប្រាកដប្រជានេះត្រូវការជាចាំបាច់ក្នុងការអធិ

ស្មាន ។ ប៉ុន្តែវាទំនងជាថាពួកគេត្រូវបានជំរុញដោយហេតុផលមួយទៀត ៖ ពេលគឺពួកគេកំពុងស្វែងរកការសម្រាលទុក្ខដើម្បីបន្ធូរបន្ថយទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេ ហើយវាហាក់ដូចជាអមនុស្សធម៌ចំពោះពួកគេដែលមិនបានបង្ហាញភស្តុតាងមួយ ចំនួនចំពោះព្រះអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេចំពោះមនុស្សស្លាប់ ។ មនុស្ស ទាំងអស់ដឹងតាមរយៈបទពិសោធន៍ពីរបៀបដែលធម្មជាតិរបស់មនុស្សមានទំនោរ ទៅរកអារម្មណ៍នេះ ។

ក៏មានទំនៀមទម្លាប់ដែលទទួលយកបានដែរ ដែលដូចជាម៉ាកយីហោ ធ្វើឱ្យចិត្ត បុរសឆេះឆ្ងល់ ។ យើងដឹងថាក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ និងគ្រប់ពេលទាំងអស់ ពិធីបុណ្យត្រូវបានប្រារព្ធឡើងសម្រាប់មនុស្សស្លាប់ ហើយជារៀងរាល់ឆ្នាំ ពិធី សម្អាតត្រូវបានប្រារព្ធឡើងសម្រាប់ព្រលឹងរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជា សាតាំងបានបោកបញ្ឆោតមនុស្សល្ងង់ដោយឈ្លិចទាំងនេះក៏ដោយ វាបានឆ្លៀតឱកាសដើម្បីបញ្ឆោតពួកគេពីគោលការណ៍ត្រឹមត្រូវមួយ ៖ ថាសេចក្តីស្លាប់មិនមែន ជាការបំផ្លិចបំផ្លាញទេ ប៉ុន្តែជាការឆ្លងពីជីវិតនេះទៅមួយទៀត ។ គ្មានការងឿង ឆ្ងល់ទេដែលអបិយជំនឿនេះធ្វើឱ្យសាសន៍ដទៃកាត់ទោសនៅចំពោះបល្ល័ង្កជំនុំជំរះ របស់ព្រះ ពីព្រោះពួកគេមិនបានគិតពិចារណាអំពីជីវិតដែលនឹងមកដល់ដែលពួក គេបានប្រកាសថាជឿ ។ ឥឡូវនេះ គ្រិស្តសាសនិក ដើម្បីកុំឱ្យអាក្រក់ជាង មនុស្សដែលត្រូវវិនាស មិនខ្មាស់អៀនក្នុងការធ្វើពិធីខ្លះដល់មនុស្សស្លាប់ឡើយ ហាក់ដូចជាពួកគេឈប់ធ្វើទៅហើយ ។ មកពីសេចក្តីឧស្សាហ៍ដែលមិនបាន ណែនាំនោះ កើតឡើង ។ ប្រសិនបើពួកគេស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការចូលរួមពិធីបុណ្យ សព ពិធីជប់លៀង និងការថ្វាយដង្ហាយ ពួកគេគិតថាពួកគេនឹងប្រឈមមុខ នឹងការពិន័យយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលបានមកពីការធ្វើត្រាប់តាមដ៏ច្របូក

ច្របល់ត្រូវបានកើនឡើងឥតឈប់ឈរដោយការបន្ថែមថ្មីដែលដើម្បីជួយអ្នកស្លាប់នៅក្នុងទុក្ខព្រួយបានក្លាយជាសញ្ញាសំខាន់នៃភាពបរិសុទ្ធរបស់សម្តេចប៉ាប ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរផ្តល់នូវការល្អងលោមដ៏ល្អនិងឥតខ្ចោះមួយទៀត កាលដែលថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ៖ “មានពរហើយមនុស្សស្លាប់ដែលស្លាប់ក្នុងព្រះអម្ចាស់” [វិវរណៈ ១៤:១៣] ។ ហើយវាបានបន្ថែមហេតុផលថា “ចាប់ពីពេលនេះទៅ ពួកគេឈប់សម្រាកពីការងារ” ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងមិនគួរបណ្តោយឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងដល់កម្រិតនៃការបង្កើតរបៀបអធិដ្ឋានខុសក្នុងក្រុមជំនុំនោះទេ ។

ប្រាកដណាស់ មនុស្សណាម្នាក់ដែលមានប្រាជ្ញាវាងវៃ ងាយទទួលស្គាល់ថា អ្វីក៏ដោយដែលគាត់អានក្នុងចំណោមអ្នកសរសេរពីបុរាណទាក់ទងនឹងរឿងនេះត្រូវបានអនុញ្ញាតមែនដោយសារតែទំនៀមទម្លាប់សាធារណៈ និងល្ងង់ខ្លៅទូទៅ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ពួកឪពុកដើមក៏បានប្រព្រឹត្តខុសដែរ ។ ចំពោះភាពព្រងើយកន្តើយដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន ជាទូទៅបង្ខាំងគំនិតរបស់មនុស្សក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ។ ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ ការអានរបស់អ្នកនិពន្ធទាំងនោះបង្ហាញពីរបៀបដែលស្នាក់ស្នើរ ដែលពួកគេសរសើរការអធិដ្ឋានសម្រាប់អ្នកស្លាប់ ។ Augustine រៀបរាប់នៅក្នុងការសារភាពរបស់គាត់ដែលម្តាយរបស់គាត់គឺ Monica បានស្នើសុំយ៉ាងមុតមាំថា នាងត្រូវបានគេចងចាំនៅក្នុងការប្រារព្ធពិធីនៅអាសនៈ ។ នេះជាសំណើរបស់ស្ត្រីចំណាស់ ដែលកូនប្រុសមិនបានសាកល្បងតាមបទដ្ឋាននៃបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែគាត់ចង់ទទួលបានការយល់ព្រមពីអ្នកដទៃចំពោះការស្រឡាញ់ពីធម្មជាតិរបស់គាត់ ។ ជាងនេះទៅទៀត សៀវភៅ The Care to Be Taken for the Dead ដែលនិពន្ធដោយគាត់ មានការរឿងឆ្ងល់ជាច្រើន ដែលថា

ដោយភាពត្រជាក់របស់វា វាត្រូវតែត្រឹមត្រូវដើម្បីពន្លត់កំដៅនៃភាពខ្ទះខ្ទែងដ៏ល្ងង់ខ្លៅនៅលើផ្នែកនៃនរណាម្នាក់ដែលចង់ធ្វើជាអ្នកអង្វរសម្រាប់អ្នកស្លាប់ ។ ជាមួយនឹងការទស្សន៍ទាយដ៏ត្រជាក់របស់វាដើម្បីឱ្យប្រាកដ នោះសន្តិសញ្ញានេះនឹងបង្ហាញដល់អ្នកដែលមិនយកចិត្តទុកដាក់ដែលពីមុនបានប្រុងប្រយ័ត្ន ។ វាគ្រាន់តែជាការគាំទ្រសម្រាប់ការអនុវត្តវាថាតំណែងនៃការអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកស្លាប់នេះមិនត្រូវបានមើលងាយទេព្រោះទំនៀមទម្លាប់បានរីករាលដាល ។

ប៉ុន្តែទោះបីជាខ្ញុំទទួលស្គាល់អ្នកនិពន្ធបុរាណនៃពួកជំនុំថាវាហាក់ដូចជាទង្វើដ៏គួរឱ្យគោរពក្នុងការជួយមនុស្សស្លាប់ក៏ដោយ ក៏យើងគួរតែរក្សាច្បាប់ដែលមិនអាចបញ្ឆោតបានថា ៖ ថាវាខុសច្បាប់ក្នុងការរំខានអ្វីរបស់យើងនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែការទូលសុំរបស់យើងគួរតែស្ថិតនៅក្រោមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ព្រោះវាស្ថិតក្នុងការសម្រេចរបស់ទ្រង់ក្នុងការកំណត់នូវអ្វីដែលទ្រង់ចង់បាន ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារក្រិក្យវិន័យ និងដំណឹងល្អទាំងមូលមិនមានច្រើនសូម្បីតែមួយក៏គ្មានដែលឱ្យអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកស្លាប់ នោះគឺជាការបង្ខូចការអំពាវនាវរបស់ព្រះដែលព្យាយាមអ្វីដែលទ្រង់មិនបានបង្គាប់យើង ។

ប៉ុន្តែ ក្រែងខ្លាំងសត្រូវរបស់យើងអួតថា ក្រុមជំនុំបុរាណគឺដូចជាដៃគូរបស់ពួកគេមានកំហុស ខ្ញុំនិយាយថាមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងទូលំទូលាយ ។ បុរាណបានធ្វើវាក្នុងការចងចាំអំពីអ្នកស្លាប់ ក្រែងពួកគេហាក់ដូចជាបានបោះបង់ចោលនូវកង្វល់ទាំងអស់សម្រាប់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ ពួកគេបានសារភាពថាពួកគេមានការសង្ស័យទាក់ទងនឹងស្ថានភាពនៃអ្នកស្លាប់ ។ អំពីស្ថានឃុំព្រលឹងពួកគេមិនមានការប្តេជ្ញាចិត្តទេ ដូច្នេះពួកគេបានចាត់ទុកវាជារឿងមិនប្រាកដប្រជា ។ បច្ចាមិត្តបច្ចុប្បន្នរបស់យើងទាមទារថា អ្វីដែលពួកគេបានសុបិនអំពីការ

ធ្វើពិធីជំរះកាយត្រូវបានគិតថាគ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេថាវាជាអត្ថបទនៃសេចក្តីជំនឿ ។
បុព្វបុរសកម្រនិងបានត្រឹមតែសរសើរពីអ្នកស្លាប់របស់ពួកគេចំពោះព្រះក្នុងពិធី
ល្បែងព្រះអម្ចាស់ដ៏វិសុទ្ធស្រស់ ។ មនុស្សសម័យនេះសង្កត់ធ្ងន់លើការមើលថែ
មនុស្សស្លាប់ណាស់ ហើយដោយការអធិប្បាយមិនសមរម្យ ធ្វើឱ្យគេពេញចិត្ត
ចំពោះកិច្ចការទាំងអស់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

ប្រាកដណាស់ វានឹងមិនពិបាកទាល់តែសោះសម្រាប់យើងក្នុងការបង្ហាញទី
បន្ទាល់មួយចំនួនអំពីអ្នកនិពន្ធបុរាណ ដែលបានទម្លាក់យ៉ាងច្បាស់នូវការ
អធិស្ឋានទាំងអស់សម្រាប់មនុស្សស្លាប់ដែលបានប្រើនៅពេលនោះ ។ ការលើក
ឡើងបែបនេះ គឺជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Augustine នៅពេលដែលគាត់
បង្រៀនថា ការរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម និងសិរីល្អដ៏អស់កល្បត្រូវបានរង់ចាំ
ដោយមនុស្សទាំងអស់ ប៉ុន្តែថាមនុស្សគ្រប់រូបនៅពេលដែលគាត់ស្លាប់នឹងទទួល
បានអ្វីដែលនៅសល់ដែលបន្ទាប់ពីការស្លាប់ ប្រសិនបើគាត់សមនឹងទទួលវា ។
ដូច្នេះ គាត់ធ្វើជាសាក្សីថា មនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងអស់ មិនតិចជាងព្យាករ
សាវ័ក និងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវតែសម្លាប់ទេ ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីស្លាប់នឹងទទួលបាន
ពរជ័យ ។ ប្រសិនបើស្ថានភាពរបស់ពួកគេដូច្នេះ តើខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកថា តើការ
អធិស្ឋានរបស់យើងនឹងផ្តល់ដល់ពួកគេឬទេ?

ខ្ញុំឆ្លងកាត់អបិយជំនឿដ៏អាក្រក់ទាំងនោះ ដែលពួកគេបានបំផុសគំនិតសាមញ្ញ ។
ទោះបីជាទាំងនេះមានចំនួនរាប់មិនអស់ក៏ដោយ ហើយសម្រាប់ផ្នែកភាគច្រើនគឺ
អស្ចារ្យណាស់ដែលមិនមានពណ៌សមរម្យអាចផ្តល់ឱ្យពួកគេ ។ ខ្ញុំក៏នៅស្ងៀម
ចំពោះការជួញដូរមូលដ្ឋានទាំងស្រុង ដែលនៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់
ពិភពលោក ពួកគេមាននៅក្នុងតណ្ហារបស់ពួកគេបន្ត ។ ដ្បិតនឹងមិនមានទី

បញ្ចប់ឡើយ ។ ហើយបើគ្មានបញ្ជីចំនួនអ្នកអានដ៏ល្អរបស់ខ្ញុំនឹងមានគ្រប់គ្រាន់
ក្នុងការពង្រឹងមនសិការរបស់ពួកគេឡើយ ។

ជំពូកទី VI

ជីវិតរបស់បុរសគ្រីស្ទាន ហើយជាដំបូង អំណះអំណាងអ្វីដែលអក្ខរាវិរុទ្ធជំរុញឱ្យ យើងធ្វើវា

1. ផែនការនៃសន្ធិសញ្ញា

កម្មវត្ថុនៃការកើតជាថ្មី ដូចដែលយើងបាននិយាយ គឺដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញនៅ
ក្នុងជីវិតរបស់អ្នកជឿនូវភាពស៊ីគ្នា និងការព្រមព្រៀងរវាងសេចក្តីសុចរិតរបស់
ព្រះ និងការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេ ហើយដូច្នេះដើម្បីបញ្ជាក់ពីការរើសជាកូន
ចិញ្ចឹមដែលពួកគេបានទទួលជាកូន [កាឡាទី ៤:៥; cf. ពេត្រុសទី២ ១:១០] ។

ក្រិក្សរ៉ូម៉ាំងរបស់ព្រះផ្ទាល់គឺថា ភាពថ្មីដែលរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់អាចត្រូវបានស្តារឡើង
វិញនៅក្នុងយើង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងត្រូវការបង្ហាញ
និងជំនួយជាច្រើន វានឹងផ្តល់ផលចំណេញក្នុងការប្រមូលផ្តុំនូវបទគម្ពីរមួយចំនួន
ផ្សេងៗនៃបទគម្ពីរជាគំរូសម្រាប់ការប្រព្រឹត្តនៃជីវិត ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលប្រែចិត្ត
ដោយអស់ពីចិត្តអាចមិនធ្វើខុសក្នុងការខ្វះខាតរបស់ពួកគេ ។

ឥឡូវនេះ ក្នុងការបង្ហាញពីរបៀបដែលជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតាមលំដាប់
លំដោយនោះ ខ្ញុំមិនបានដឹងទេថាខ្ញុំកំពុងចូលទៅក្នុងប្រធានបទជាច្រើន និង
ចម្រុះ ដែលក្នុងទំហំធំនឹងកាន់កាប់បរិមាណដ៏ច្រើន ដែលខ្ញុំព្យាយាមនិយាយឱ្យ
បានពេញលេញនិងលម្អិត ។ នៅក្នុងការតែងសេចក្តីដាស់តឿនលើតែគុណធម៌
តែមួយ គ្រូពេទ្យបុរាណ ដូចដែលយើងឃើញ បានក្លាយជាសំញ័រខ្លាំងណាស់ ។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងនេះពួកគេមិនខ្វះខាតពាក្យទេ ។ កាល

ណាមនុស្សតាំងឡើងដើម្បីសរសើរគុណធម៌ណាមួយក្នុងសុន្ទរកថារបស់ខ្លួន ភាព
 បរិបូណ៌នៃសម្ភារៈជំរុញឱ្យលោកមានលក្ខណៈពេញលេញ ដែលហាក់ដូចជាមិន
 ប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ លុះត្រាតែនិយាយវែងឆ្ងាយ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនមានបំណងអភិវឌ្ឍ
 ទេ នៅទីនេះ ការណែនាំក្នុងការរស់នៅ ដែលខ្ញុំកំពុងនឹងផ្តល់ជូនដល់ចំណុចនៃ
 ការពិពណ៌នាអំពីគុណធម៌របស់បុគ្គលម្នាក់ៗ យ៉ាងវែងឆ្ងាយ និងការបំផុសគំនិត
 ក្នុងការដាស់តឿន ។ ការសរសេរបែបនេះអាចត្រូវបានស្វែងរកពីសំណេរបស់
 អ្នកដទៃ ជាពិសេសពីបុព្វបុរស ។ ដើម្បីបង្ហាញបុរសដែលគោរពព្រះអំពីរបៀប
 ដែលគាត់អាចត្រូវបានរៀបចំទៅការកំណត់ភារកិច្ចរបស់គាត់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ -
 នេះនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្ញុំ ។ ប្រហែលជានឹងមានឱកាសសម្រាប់ការប្រកាស
 ឬខ្ញុំប្រហែលជាងាកទៅរកស្នេហាខ្លីៗ ។ ហើយប្រហែលជាខ្ញុំចង់និយាយឱ្យបាន
 ច្បាស់ជាងនេះ វានឹងមិនជោគជ័យទេ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាទម្រង់នៃការបង្រៀន
 ដែលពង្រីកបន្ថែមទៀតអាចទទួលយកបានក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំស្ទើរតែមិនខ្វល់ក្នុងការ
 អនុវត្តវាដែរ ។ ជាងនេះទៅទៀត ផែនការនៃការងារបច្ចុប្បន្នទាមទារឱ្យយើងផ្តល់
 សេចក្តីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិយ៉ាងខ្លីតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។

ដូចដែលទស្សនវិទូបានកំណត់ដែនកំណត់នៃសិទ្ធិ និងកិត្តិយស នៅពេលដែល
 ពួកគេទទួលបានភារកិច្ចដាច់ដោយឡែក និងបក្សពួកទាំងមូលនៃគុណធម៌
 ដូច្នេះហើយ ព្រះគម្ពីរមិនមែនដោយគ្មានលំដាប់ផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងរឿងនេះទេ ប៉ុន្តែ
 កាន់ដល់សម័យកាលដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុត ហើយគ្មានអ្វីប្រាកដជាងទស្សនវិជ្ជាទាំង
 អស់ ។ ភាពខុសប្លែកគ្នាតែមួយគត់គឺថា ពួកគេដូចជាមនុស្សមានមហិច្ឆតា
 ឧស្សាហ៍ព្យាយាមដើម្បីសម្រេចបាននូវសេចក្តីសប្បុរសដ៏ប្រពៃ ដើម្បីបង្ហាញពី
 ភាពរហ័សរហួននៃប្រាជ្ញារបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ដោយសារ

ទ្រង់បានបង្រៀនដោយគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនបានប្រកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងពិតប្រាកដ ឬបន្តចំពោះផែនការជាវិធីសាស្ត្រនោះទេ ។ នៅពេលទ្រង់ដាក់នៅកន្លែងណាក៏ទ្រង់ប្រាប់ថាយើងមិនត្រូវធ្វេសប្រហែសនឹងវាឡើយ ។

2. ការជម្រុញដល់ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធ

ឥឡូវនេះ សេចក្តីណែនាំក្នុងបទគម្ពីរដែលយើងនិយាយមានទស្សនៈសំខាន់ពីរ ។ ទីមួយគឺថា សេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីសុចរិត ដែលយើងមិនមានទំនោរទៅពីធម្មជាតិទាំងអស់នោះ អាចត្រូវបានបណ្តុះ និងបង្កើតឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ ទីពីរ ច្បាប់មួយត្រូវបានចែងសម្រាប់យើង ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងរង្វេងដោយចិត្តខ្លះខ្លះចំពោះសេចក្តីសុចរិត ។

មាននៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើន និងហេតុផលដ៏ល្អសម្រាប់ការសរសើរពីភាពសុចរិត មិនមែនមួយចំនួនដែលយើងបានកត់សម្គាល់រួចហើយនៅកន្លែងផ្សេងៗនោះទេ ។ ហើយយើងនឹងនិយាយដោយសង្ខេបអំពីការផ្សេងទៀតនៅទីនេះ ។

តើសេចក្តីសុចរិតអាចកើតឡើងពីមូលដ្ឋានអ្វីជានិច្ចការព្រមានពីបទគម្ពីរដែលថាយើងបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បរិសុទ្ធ? [លេវីវិន័យ ១៩:២ ពេត្រុសទី១ ១:១៥-១៦] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទោះបីយើងបានបែកខ្ចាត់ខ្ចាយដូចច្រើនដែលរង្វេង ហើយខ្ចាត់ខ្ចាយតាមប្រទាញនៃពិភពលោកក៏ដោយ ទ្រង់បានប្រមូលយើងមកម្តងទៀត ដើម្បីរួបរួមជាមួយយើង ។ នៅពេលដែលយើងឮនិយាយអំពីការរួបរួមរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះ ចូរយើងចងចាំថា ភាពបរិសុទ្ធត្រូវតែជាចំណងរបស់វា ។ មិនមែនដោយសារយើងចូលរួមជាមួយនឹងទ្រង់ដោយគុណធម៌នៃភាពបរិសុទ្ធរបស់យើងទេ! ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែនៅជាប់នឹងទ្រង់ជាមុន

សិន ដើម្បីឱ្យយើងអាចនឹងធ្វើតាមទ្រង់ទៅទីដែលទ្រង់ហៅទៅ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាជាលក្ខណៈពិសេសនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់មិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងអំពើទុច្ចរិត និងភាពស្មោកគ្រោក នោះបទគម្ពីរបង្រៀនតាមនោះថា នេះគឺជាគោលដៅនៃការត្រាស់ហៅរបស់យើង ដែលយើងត្រូវមើលថា តើយើងនឹងឆ្លើយទៅកាន់ព្រះនៅពេលដែលទ្រង់ហៅ [អេសាយ ៣៥:៨] ។ តើយើងបានសង្គ្រោះពីអំពើទុច្ចរិត និងភាពកខ្វក់នៃលោកិយដែលត្រូវលិចទឹកក្នុងគោលបំណងអ្វី បើយើងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងពេញមួយជីវិតដើម្បីល្អនឹងរបស់ទាំងនេះ? ជាងនេះទៅទៀត ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ព្រះគម្ពីរបានដាស់តឿនយើងថា ដើម្បីរាប់ជាអាស្រ័យនៃព្រះអម្ចាស់ យើងត្រូវរស់នៅក្នុងទីក្រុងដ៏បរិសុទ្ធនៃក្រុងយេរូសាឡឹម [ទំនុកដំកើង ១១៦:១៩; ១២២:២-៩] ។ កាលដែលទ្រង់បានញែកក្រុងនេះសម្រាប់អង្គទ្រង់ ការធ្វើឆ្លើយរបស់អាស្រ័យដែលរស់នៅក្នុងនោះដោយមិនស្អាតស្អំនោះ គឺជាការខុសច្បាប់ ។ ការប្រកាសទាំងនេះមកពីណា ៖ នឹងមានកន្លែងមួយនៅក្នុងរោងឧបោសថរបស់ព្រះ សម្រាប់អ្នកដែលដើរដោយឥតសៅហ្មង ហើយព្យាយាមតាមសេចក្តីសុចរិត [ទំនុកដំកើង ១៥:១-២; ទំនុកដំកើង ១៤:១-២ ទំនុកដំកើង ២៤:៣-៤] ។ ព្រោះទីសក្ការៈដែលព្រះអង្គគង់នៅនោះមិនសមទេដែលទីសក្ការៈគួរជាទីគាប់ចិត្តដោយសៅហ្មង ។

3. ជីវិតគ្រីស្ទបរិសុទ្ធទទួលការជម្រុញដ៏ខ្លាំងបំផុតរបស់ខ្លួនចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះតាមរយៈអង្គបុគ្គល និងទង្វើនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ហើយដើម្បីដាស់យើងឱ្យកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព ព្រះគម្ពីរបង្ហាញថា ព្រះជាព្រះវរបិតា ដូចដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់ [កូរិនថូសទី២ 5:18] នៅក្នុងទ្រង់នោះយើងត្រូវបានបោះត្រាដែលជារូបឆ្លុះរបស់

ទ្រង់ [ហេព្រើរ ១:៣] ដែលទ្រង់ចង់ឱ្យយើងធ្វើតាម ។ ឥឡូវនេះ សូមឱ្យបុគ្គលទាំងដែលគិតថា ទស្សនវិជ្ជាសីលធម៌ ដែលខ្ញុំបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងជាប្រព័ន្ធសម្រាប់តែអ្នកទស្សនវិទូ ស្វែងរកខ្ញុំក្នុងចំណោមទស្សនវិទូ នូវត្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាដ៏ប្រសើរជាងនេះ ។ ពួកគេ ខណៈពេលដែលពួកគេប្រាថ្នាជាពិសេសដើម្បីដាស់តឿនយើងឱ្យមានគុណធម៌ គ្រាន់តែថាយើងគួរតែរស់នៅស្របតាមធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរទាញការដាស់តឿនខ្លួនចេញពីប្រភពទឹកពិត ។ វាមិនត្រឹមតែលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យថ្វាយជីវិតរបស់យើងទៅកាន់ព្រះ ដែលជាអ្នកនិពន្ធរបស់វា ដែលវាត្រូវបានចងភ្ជាប់ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីវាបានបង្រៀនថា យើងបានរង្វេងចេញពីប្រភពដើម និងលក្ខខណ្ឌពិតនៃការបង្កើតរបស់យើង វាក៏បានបន្ថែមថា ព្រះគ្រីស្ទ ដែលតាមរយៈយើងត្រឡប់ទៅរកការពេញចិត្តចំពោះព្រះត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខយើងជាគំរូ ដែលគំរូដែលយើងត្រូវបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកយើង ។ តើអ្វីដែលអ្នកអាចទាមទារបានប្រសិទ្ធភាពជាងការមួយនេះទៅ? ទេ តើអ្នកអាចទាមទារអ្វីក្រៅពីរឿងមួយនេះទៅ? ដ្បិតយើងត្រូវបានរើសយកមកចិញ្ចឹមជាកូនដោយព្រះអម្ចាស់ ដោយមានលក្ខខណ្ឌមួយនេះ គឺថាជីវិតរបស់យើងបង្ហាញពីព្រះគ្រីស្ទ ជាចំណងនៃការត្រូវបានរើសជាកូនចិញ្ចឹមរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយ លុះត្រាតែយើងថ្វាយ និងលះបង់ថ្វាយខ្លួនយើងចំពោះសេចក្តីសុចរិត នោះយើងមិនត្រឹមតែបះបោរពីអ្នកបង្កើតរបស់យើងដោយភាពអសុរោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងក៏ប្រមាថព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងផងដែរ ។

បន្ទាប់មក ព្រះគម្ពីរស្វែងរកឱកាសសម្រាប់ការដាស់តឿនរំលឹកពីអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់នៃព្រះ ដែលវាវាយបញ្ជិសម្រាប់យើង និងនៅក្នុងផ្នែកនីមួយៗនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ចាប់តាំងពីព្រះបានបើកសម្តែងអង្គទ្រង់ជាព្រះវរ

បិតាដល់យើង យើងត្រូវបង្ហាញការមិនដឹងគុណរបស់យើងចំពោះទ្រង់ ប្រសិនបើយើងមិនបង្ហាញខ្លួនយើងជាកូនរបស់គាត់ [ម៉ាឡាគី ១:៦ អេភេសូ ៥:១ យ៉ូហានទី១ ៣:១] ។ ចាប់តាំងពីព្រះគ្រីស្ទបានសម្អាតយើងដោយការលាង ដោយឈាមរបស់ទ្រង់ ហើយបានចែកចាយការសម្អាតនេះតាមរយៈពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹក នោះវាមិនសមទេក្នុងការធ្វើឱ្យខ្លួនយើងមានការបំពុលថ្មីទៀត [អេភេសូ ៥:២៦ ហេប្រើរ ១០:១០ កូរិនថូសទី១ ៦:១១ ពេត្រុសទី១ ១:១៥, ១៩] ។ ចាប់តាំងពីទ្រង់បានផ្សំយើងចូលទៅក្នុងរូបកាយរបស់គាត់ យើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសដើម្បីកុំឱ្យខូចរូបរាងរបស់យើង ដែលជាសមាជិករបស់ទ្រង់ ដោយមានកន្លែង ឬស្នាមជាំណាមួយឡើយ [អេភេសូ ៥:២៣-៣៣ កូរិនថូសទី ១ ៦:១៥; យ៉ូហាន ១៥:៣-៦] ។ តាំងពីព្រះគ្រីស្ទអង្គុយទ្រង់ជាព្រះសិរសារបស់យើងបានយាងឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ វាបង្ហាញយើងដោយបានលះបង់សេចក្តីស្រឡាញ់នៃអ្វីៗនៅលើផែនដីដោយអស់ពីដួងចិត្តដើម្បីប្រាថ្នាទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ [កូឡូស ៣:១] ។ ចាប់តាំងពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានឧទ្ទិសយើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់ព្រះ នោះយើងត្រូវតែថែរក្សាថា សិរីល្អរបស់ព្រះបានភ្លឺតាមរយៈយើង ហើយមិនត្រូវធ្វើអ្វីដែលធ្វើឱ្យខ្លួនយើងស្លោកត្រោកដោយភាពស្លោកត្រោកនៃអំពើបាប [១ កូរិនថូស ៣:១៦; ៦:១៩ កូរិនថូសទី២ ៦:១៦] ។ ចាប់តាំងពីទាំងព្រលឹង និងរូបកាយរបស់យើងត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ស្ថានសួគ៌ ភាពមិនចេះពុករលួយ និងជាមកុដដ៏មិនចេះរីងស្ងួត [ពេត្រុសទី ១ ៥:៤] នោះយើងគួរតែខិតខំដោយអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីរក្សាពួកគេឱ្យបរិសុទ្ធនិងមិនពុករលួយរហូតដល់ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ [1 ថែសាឡូនិក ៥:២៣; ភីលីព ១:១០] ។ ខ្ញុំនិយាយថាទាំងនេះគឺជាគ្រឹះដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ការបង្កើតជីវិតរបស់មនុស្សម្នាក់ ។ បុគ្គលនឹង

មើលទៅជាឥតប្រយោជន៍ចំពោះការបែបនេះក្នុងចំណោមទស្សនវិទូ ដែលក្នុងការសរសើរអំពីគុណធម៌ មិនដែលឡើងលើសពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់មនុស្សឡើយ ។

4. ជីវិតរបស់គ្រីស្ទានមិនមែនត្រឹមតែអណ្តាតឡើយ តែពីចិត្តខាងក្នុងបំផុតវិញ

ហើយនេះជាកន្លែងដែលត្រូវខិតចូលជិតអ្នកដែលមិនមានអ្វីទាំងអស់ក្រៅពីព្រះនាមនិងស្លាកស្នាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តែប្រថ្នាចង់ហៅខ្លួនពួកគេថា “គ្រីស្ទាន” ។ តែ តើវាអាម៉ាស់យ៉ាងណាដែលពួកគេអួតពីព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់នោះ? ពិតណាស់ មិនមានទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលសង្គ្រោះសម្រាប់អ្នកដែលបានយល់ត្រូវពីព្រះគ្រីស្ទចេញពីព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អទេ ។ តែពួកសាវ័កនិយាយថា អស់អ្នកដែលមិនត្រូវបានបង្រៀនថា ពួកគេត្រូវតែបំពាក់ទ្រង់មិនទាន់បានរៀនពីគ្រីស្ទឱ្យបានត្រឹមត្រូវទេកាលដែលពួកគេមិនបានដោះចោលនូវមនុស្សចាស់របស់ពួកគេ ដែលពុករលួយតាមរយៈការសេចក្តីប្រាថ្នាបោកបញ្ឆោត [អេភេសូ 4:22, 24] ។ ដូច្នេះ ត្រូវបានបញ្ជាក់ថា ពួកគេធ្វើពុតដោយខុសឆ្គងនិងមិនត្រឹមត្រូវពីចំណេះដឹងពីព្រះគ្រីស្ទ អ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅពេលនោះគ្រាន់តែការនិយាយយ៉ាងអវិជ្ជាដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារនេះមិនមែនជាគោលលិខិតនៃអណ្តាតឡើយតែពីជីវិតវិញ ។ វាមិនមែនឈរដោយចំណេះដឹងនិងការចង់ចាំតែមួយមុខនោះទេ ដូចជាពួកសិស្សផ្សេងទៀតដែរ តែវានឹងទ្រូវបានទទួលយកតែពេលណាដែលវាបានកាន់កាប់លើព្រលឹងទាំងមូល ហើយពេលរកឃើញកន្លែងអង្គុយនិងទីសម្រាកនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅបំផុតនៅក្នុងចិត្ត ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យពួកគេឈប់អួតពីអ្វីដែលមិនមែនជាពួកគេ នៅក្នុងសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមរបស់ព្រះ ឬឱ្យពួកគេបង្ហាញខ្លួនជាសិស្សដែលមិនសាកសមនឹងព្រះគ្រីស្ទ

ដែលជាត្រូវបស់ពួកគេ ។ យើងបានផ្តល់កន្លែងទីមួយដល់គោលលិខិតដែល
សាសនារបស់យើងផ្ទុកនៅទីនោះ ។ តែវាត្រូវតែចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់យើង
ហើយឆ្លងទៅដល់ការរស់នៅជាប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង ហើយក៏ផ្លាស់ប្តូរយើងទៅជា
ខ្លួនវាដើម្បីឱ្យវាមានផលផ្នែកសម្រាប់យើង ។ អ្នកទស្សនៈវិទូត្រូវបានដុតដោយ
កំហឹងទាស់នឹង ហើយត្រូវបានដេញចេញពីហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេ ជាពួកអ្នកដែល
នៅពេលដែលសារភាពពីសិល្បៈមួយដែលត្រូវជាប្រពន្ធចុងនៃជីវិត បានបែរវាទៅ
ជាការជជែកវែកញែកបែបអ្នកប្រាជ្ញវិញ ។ ជាមួយនឹងហេតុផលដែលប្រសើរ
ជាងប៉ុណ្ណាដែលយើងស្អប់អ្នកប្រាជ្ញតូចតាបែបនេះ ដែលចង់ម្ស្នកដំណឹងល្អដោយ
ចុងអណ្តាតរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលសមត្ថភាពរបស់វាត្រូវតែពុះបំបែកនូវសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដ៏ជ្រៅបំផុតនៃចិត្ត ត្រូវអង្គុយនៅក្នុងព្រលឹង និងមានឥទ្ធិពលដល់
មនុស្សទាំងមូលមួយរយដងជ្រៅជាងការជម្រុញដ៏ត្រជាក់របស់អ្នកប្រាជ្ញផង !

5. ភាពមិនល្អឥតខ្ចោះនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន

ខ្ញុំមិនបង្ខំថាជីវិតដែលមានសីលធម៌របស់គ្រីស្ទានគ្មានប្រយោជន៍នោះទេ តែជា
ដំណឹងល្អ ដែលការនេះត្រូវតែមាន ហើយយើងត្រូវតែព្យាយាមទៅកាន់ការ
នោះ ។ តែខ្ញុំមិនទាមទារដោយម៉ឺងម៉ាត់ខ្លាំងពីភាពល្អឥតខ្ចោះនៃដំណឹងល្អនោះ
ទេ ដែលខ្ញុំមិនចង់ទទួលស្គាល់ថាជាគ្រីស្ទានដែលមិនទាន់បានទទួលវានោះទេ ។
មិនដូច្នោះទេមនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវដកចេញពីក្រុមជំនុំ ក្នុងកាលដែលគ្មាន
នរណាម្នាក់ត្រូវបានរកឃើញជាអ្នកមិនត្រូវបានដកចេញឆ្ងាយឡើយ ក្នុងកាល
ដែលមនុស្សជាច្រើនបានរីកលូតលាស់បន្តិចទៅកាន់វា ដែលសម្រាប់ពួកគេនោះ
វាមិនត្រូវបានបោះចោលដោយអយុត្តិធម៌ឡើយ ។

ដូច្នេះយ៉ាងម៉េចទៅ? ចូរឱ្យគោលដៅនោះត្រូវបានដាក់នៅចំពោះភ្នែករបស់យើងដែលយើងនឹងតម្រង់ទៅយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រមែន ។ ចូរឱ្យគោលដៅនោះត្រូវបានតាំងទៅកាន់អ្វីដែលយើងគួរតែព្យាយាមនិងតស៊ូទៅរក ។ ដោយសារវាមិនស្របតាមក្រិស្ទរឹងមាំទេដែលអ្នកត្រូវញែកការផ្សេងៗជាមួយនឹងព្រះនៅក្នុងបែបបទនោះ ដែលអ្នកបានធ្វើមួយចំណែកនៃការទាំងនោះដែលត្រូវបានភ្ជាប់នឹងអ្នកដោយព្រះបន្ទូលទ្រង់តែដោយរំលងចោលផ្នែកផ្សេងទៀតតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ ។ ដោយសារពីដំបូង ទ្រង់បានបង្ហាត់គ្រប់កន្លែងថាសេចក្តីពិតស្មោះត្រង់ជាផ្នែកដែលចម្បងនៃការថ្វាយបង្គំទ្រង់ [លោកុប្បត្តិ 17:1; ទំនុកដំកើង 41:12] ។ ដោយសារព្រះបន្ទូលនេះទ្រង់ចង់មានន័យថា ជាភាពសាមញ្ញដែលស្មោះត្រង់នៃគំនិត ដែលចេញផុតពីភាពបោកបញ្ឆោតនិងក្លែងក្លាយ ដែលផ្ទុយពីមនុស្សមានចិត្តពីរ ។ នេះប្រៀបដូចជាបាននិយាយថាវាជាការចាប់ផ្តើមនៃការរស់នៅក្នុងជីវិតដែលត្រឹមត្រូវខាងវិញ្ញាណ ដែលអារម្មណ៍ខាងក្នុងនៃគំនិតមិនក្លែងក្លាយដែលថ្វាយទៅកាន់ព្រះសម្រាប់ជាការបង្កើតឡើងនូវភាពបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីសុចរិត ។

តែគ្មាននរណាម្នាក់ដែលនៅក្នុងគុកផែនដីនេះនៃរូបកាយនេះមានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់នឹងព្យាយាមដោយការខិតខំដែលសាកសមនោះទេ ហើយសេចក្តីកំសោយបានប្រទាញចុះយ៉ាងខ្លាំង ជាមួយនឹងការរំលែកនិងខ្ចើកនិងថែមទាំងលបៗនៅនឹងដីផង ដែលពួកគេធ្វើតាមនិស្ស័យដ៏ទន់ខ្សោយ ។ ចូរឱ្យម្នាក់ៗនៃយើងគ្រប់គ្នា ដើរតាមរង្វាស់ទំហំតូចរបស់ទ្រង់និងធ្វើដំណើរបន្តដែលយើងបានចាប់ផ្តើមរួចហើយនោះ ។ គ្មានផ្លូវនោះទេ វានឹងតូច ។ ដូច្នេះ ចូរយើងកុំរារាតចិត្តនឹងធ្វើឡើយ ដើម្បីឱ្យយើងបានធ្វើបានប្រសើរនៅក្នុងផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ហើយចូរ

យើងកុំធ្លាក់ទឹកចិត្តនឹងភាពជោគជ័យបន្តិចបន្តួចរបស់យើងឡើយ ទោះជាការទទួលបានវាមិនស៊ីគ្នានឹងបំណងចិត្តក៏ដោយ នៅពេលថ្ងៃនេះបានប្រសើរជាងម្សិលមិញនោះការខិតខំមិនបានបាត់បង់ទេរឡើយ ។ ចូរយើងមើលទៅកាន់ទីដៅចំណាំរបស់យើងជាមួយនឹងភាពសាមញ្ញស្មោះត្រង់និងតម្រង់ទៅរកគោលដៅរបស់យើង ។ មិនមែនបញ្ចូរខ្លួនយើងនោះទេ ក៏មិនមែនធ្វើការដោះសារចំពោះទង្វើដែលអាក្រក់របស់យើងដែរ តែជាមួយនឹងការខិតខំជាបន្តទៅកាន់ទីបញ្ចប់នេះដែលយើងនឹងរីកចម្រើនពិតមែន ដែលតាមរយៈពេញមួយជីវិតនោះយើងស្វែងរកនិងដើរតាមផង ។ តែយើងនឹងទទួលបានវាតែនៅពេលណាដែលយើងបានបោះចោលនូវភាពកំសាយនៃរូបកាយ ហើយត្រូវបានទទួលយកទៅក្នុងការប្រកបគ្នាយ៉ាងពេញលេញជាមួយនឹងទ្រង់ ។

ជំពូកទី VII

ការបូកសរុបនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន ៖ ការបដិសេធខ្លួនឯង

(ទស្សនៈវិទ្យារបស់គ្រីស្ទានពីភាពមិនដូចលោកិយនិងការបដិសេធខ្លួន យើងមិនមែនជារបស់ខ្លួនយើងឡើយតែជារបស់ព្រះ 1-3)

1. យើងមិនមែនជាម្ចាស់លើខ្លួនយើងឡើយ តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ

បើទោះជាព្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់នូវវិធីសាស្ត្រយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៃលំដាប់លំដោយនៃជីវិតរបស់មនុស្សក៏ដោយ វាប្រៀបដូចជាល្អសម្រាប់ត្រូវពីស្ថានសួគ៌ក្នុងការសម្រេចរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយគម្រោងការមួយដែលច្បាស់លាស់ថែមទៀត ទៅលើច្បាប់ទាំងនោះដែលទ្រង់បានដាក់នៅក្នុងព្រឹត្យវិន័យ ។ នៅទីនេះជាការចាប់ផ្តើមនៃគម្រោងការនេះ ៖ តួនាទីរបស់អ្នកជឿគឺ "ថ្វាយរូបកាយរបស់ពួកគេដល់ព្រះដោយញូបូជារស់ បរិសុទ្ធ និងអាចទទួលយកបានដល់ទ្រង់" ហើយនៅក្នុងការនេះមានការថ្វាយបង្គំដែលស្របតាមព្រឹត្យវិន័យដល់ទ្រង់ [រ៉ូម 12:1] ។ ចេញពីការនេះទាញបាននូវមូលដ្ឋាននៃការជម្រុញថា "ពួកគេមិនត្រូវត្រាប់តាមលោកិយ តែត្រូវតែផ្លាស់ប្តូរដោយភាពជាថ្មីឡើងខាងគំនិត ដូច្នេះពួកគេនឹងបានដឹងថាអ្វីជាបំណងរបស់ព្រះ" [រ៉ូម 12:2] ។ ពេលនេះការដ៏ធំបំផុតនោះគឺ ៖ យើងត្រូវបានបន្សុតនិងញែកទុកសម្រាប់ព្រះនោះយើងនឹងមិនគិត និយាយ សញ្ជឹង ឬធ្វើអ្វីក្រៅពីការថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះឡើយ ។ ដោយសាររបស់ដែលបរិសុទ្ធមិនត្រូវប្រើសម្រាប់ការដែលស្មោតគ្រោកដោយមិនមានរបួសស្នាមនៅលើវាទេ ។

ប្រសិនបើយើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនយើង [កូរិនថូសទី១ 6:19] តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ ។ វាច្បាស់ណាស់ពីកំហុសអ្វីខ្លះដែលយើងត្រូវគេចចេញ ហើយអ្វីដែលយើងត្រូវតម្រង់សំដៅនូវការប្រព្រឹត្តរបស់យើង ។

យើងមិនមែនជារបស់ខ្លួនយើងឡើយ ៖ ដូច្នេះចូរកុំឱ្យហេតុផលរបស់យើងឬចេតនារបស់យើងបង្វែរគម្រោងការនិងការប្រព្រឹត្តរបស់យើងឡើយ ។ យើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនយើងឡើយ ៖ ដូច្នេះចូរយើងរៀបគម្រោងនឹងស្វែងរកអ្វីដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងនៅក្នុងសាច់ឈាមនេះឡើយ ។ យើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនយើងឡើយ ៖ តាមដែលយើងអាចធ្វើទៅបាន ចូរយើងបំភ្លេចខ្លួនយើងនិងអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលជារបស់យើង ។

ផ្ទុយមកវិញ យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ៖ ដូច្នេះចូរឱ្យហេតុផលនិងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់គ្រប់គ្រងលើការប្រព្រឹត្តរបស់យើង ។ យើងជារបស់ព្រះ ៖ ចូរគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតរបស់យើងបានព្យាយាមដើរទៅកាន់ទ្រង់ប្រៀបដូចជាគោលដៅដែលស្របច្បាប់តែមួយគត់ [រ៉ូម 14:8; I Cor. 6:19] ។ តើមនុស្សដែលត្រូវបានបង្រៀនថាគេមិនមែនជារបស់ខ្លួនគេនឹងផ្តល់ផលប្រយោជន៍អ្វីខ្លះទៅ ដែលត្រូវបានដកនូវការគ្រប់គ្រងនិងអំណាចចេញពីហេតុផលផ្ទាល់របស់ខ្លួនដើម្បីឱ្យគេអាចហើយថ្វាយការនោះដល់ព្រះវិញនោះ! ដោយសារ ការដែលនិយាយពីចំណាប់អារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងជាមហន្តរាយដែលមានឥទ្ធិពលនាំទៅកាន់សេចក្តីវិនាសដល់យើងផ្ទាល់ ដូច្នេះចំណាត់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងមូលគឺមិនត្រូវឆ្លាតខាងអ្វីនោះទេ ហើយមិនត្រូវមានបំណងអ្វីនោះដែរ ហើយក៏មិនមានបំណងអ្វីតាមរយៈខ្លួនយើងឡើយ តែដើរតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់តែមួយប៉ុណ្ណោះ ។

ដូច្នេះចូរឱ្យការនេះជាជំហានទីមួយដែលមនុស្សត្រូវចាកចេញពីខ្លួនរបស់គេដើម្បី ឱ្យគេបានប្រើឥទ្ធិពលទាំងមូលនៃសមត្ថភាពរបស់គេនៅក្នុងការបម្រើដល់ព្រះអម្ចាស់ ។ ខ្ញុំនៅ “សេវេកម្ម” មិនមែនគ្រាន់តែអ្វីដែលនៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ដល់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះទេ តែជាអ្វីដែលបង្វែរនូវគំនិតរបស់មនុស្ស ដែលដល់ ចេញអស់នូវរាល់ញាណខាងសាច់ឈាម ហើយបាននៅជាប់នឹងព្រះវិញ្ញាណរបស់ ព្រះទាំងស្រុង ។ ក្នុងកាលដែលវាជាច្រកចូលទីមួយនៅក្នុងជីវិត គ្រប់អ្នកទស្សនៈវិទូមិនដឹងពីការផ្លាស់ប្តូរនេះទេ ដែលប៉ូលហៅថា “ការកើតជាថ្មីខាងចិត្ត គំនិត” [អេភេសូ 4:23] ។ ដោយសារពួកគេដាក់ហេតុផលតែមួយគិតទុកជា គោលការណ៍នៅក្នុងមនុស្ស ហើយគិតថាវាតែមួយគត់គួរតែគេស្តាប់ និយាយ ដោយខ្លួនគេទៅកាន់វាតែមួយគត់ ដែលពួកគេត្រូវប្រព្រឹត្តតាមនៅក្នុងជីវិត ។ តែ អ្នកប្រាជ្ញខាងគ្រីស្ទានប្រាប់ពីហេតុផលដែលផ្តល់ផ្លូវទៅ កាន់ការចុះចូលខ្លួនទៅ កាន់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូច្នេះមនុស្សផ្ទាល់នឹងមិនរស់ទៀតឡើយតែស្តាប់ទៅកាន់ ព្រះគ្រីស្ទដែលគង់នៅនិងសោយរាជ្យនៅក្នុងគេរិញ [កាឡាទី 2:20] ។

2. ការបដិសេធខ្លួនឯងតាមរយៈការគោរពថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ

ចេញពីការនេះក៏មានចំណុចទីពីរបន្តទៀត ៖ ដែលយើងមិនត្រឹមតែស្វែងរកការ ទាំងឡាយដែលជារបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ តែរួមទាំងការទាំងឡាយដែលជាបំណង ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះផង ហើយនឹងបម្រើដើម្បីនឹងពង្រីកដល់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ នេះក៏ជាកត្តាសំខាន់នៃការលូតលាស់ផងដែរ ៖ ដែលស្ទើរតែភ្លេចខ្លួនរបស់យើង ដែលជំនួសការខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនយើង នោះយើងព្យាយាមថ្វាយខ្លួនរបស់យើង ដោយស្មោះត្រង់ទៅកាន់ព្រះនិងបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។ ដោយនៅពេលដែលព្រះ គម្ពីរមានបន្ទូលឱ្យយើងចេញពីការខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនឯង វាមិនត្រឹមតែបានលុប

ចោលពីគំនិតយើងនូវការទន្ទឹងរង់ចាំនឹងកាន់កាប់នោះទេ គឺជាបំណងប្រាថ្នាចង់បាននូវអំណាច និងសេចក្តីមេត្តាមកពីមនុស្សផង តែវាក៏បានដកទាំងឫសនូវមហិច្ឆតានិងការស្រែកឃ្លានដែលចង់បានសិរីល្អរបស់មនុស្សទាំងអស់និងការអាចកំបាំងផ្សេងទៀត ។ ដូច្នេះ គ្រីស្ទានត្រូវតែបើកកាយនិងខ្លួនខ្លាញ់ពីការដែលគេមានអារម្មណ៍នៅក្នុងខ្លួនគេ គឺជាព្រះដែលគេត្រូវដោះស្រាយជាមួយទ្រង់ពេញមួយជីវិតគេ ។ តាមរបៀបនេះ កាលដែលគេចង់ឱ្យគ្រប់យ៉ាងដែលគេមានតាមការសម្រេចរបស់ព្រះអម្ចាស់និងការកាត់សេចក្តីរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះគេក៏ចង់ឱ្យគោលបំណងទាំងមូលរបស់គេខ្លួនពីទ្រង់យ៉ាងពេញលេញផងដែរ ។ ដោយសារអ្នកដែលរៀនសម្លឹងមើលទៅកាន់ព្រះនៅក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដែលគេត្រូវធ្វើ ហើយក្នុងពេលតែមួយក៏ចេចចេញពីគំនិតដែលឥតប្រយោជន៍ផង ។ នោះវានឹងជាការបដិសេធខ្លួនដែលព្រះគ្រីស្ទបានភ្ជាប់នឹងភាពស្មោះស្ម័គ្រនេះនៅលើសិស្សរបស់ទ្រង់តាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃការបម្រើរបស់ពួកគេមក [ម៉ាថាយ 6:24] ។ នៅពេលវាបានមកនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេម្តងរួចមក វាមិនបានទុកកន្លែងជាដំបូងសម្រាប់សេចក្តីអំណូត ភាពក្រអឺតក្រទម ឬសេចក្តីកំពុតសោះឡើយ ។ ដូច្នេះមិនថាការដែលលោភលន់ ឬសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ឬភាពស្រែកឃ្លាន ឬប្រសិទ្ធិភាព ឬទៅកាន់ការអាក្រក់ដែលការស្រឡាញ់ខ្លួនរបស់យើងបង្កាត់ពូជមកក៏ដោយ [ធីម៉ូថេទី ២ 3:2-5] ។ ម្ខាងទៀត នៅពេលណាដែលការបដិសេធខ្លួនមិនបានសោយរាជ្យទេ នៅទីនោះនឹងមានអំពើបាបដ៏អាក្រក់ឡើងមកដោយគ្មានសេចក្តីខ្មាស់អៀន ឬប្រសិនបើគ្មានការស្រដៀងទៅនឹងសីលធម៌ទេ នោះវានឹងត្រូវបង្ខូចដោយតណ្ហាដ៏អាក្រក់ដែលចង់បានសិរីល្អវិញ ។ ចូរបង្ហាញមនុស្សម្នាក់ដល់ខ្ញុំប្រសិនបើអ្នកអាចរកឃើញ ជាអ្នកដែលទាល់តែគាត់បានធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ

បានបដិសេធខ្លួនគេ ទើបគាត់ព្រមធ្វើសេចក្តីសប្បុរសនៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ។

សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលមិនមាននូវអារម្មណ៍បែបនេះយ៉ាងហោចណាស់បាន
 ដើរតាមសីលធម៌ដោយសារតែចង់បានសេចក្តីសរសើរទេ ។ ពេលអ្នកពួកអ្នក
 ប្រាជ្ញដែលភាពច្រើនលើកបង្រៀនតែពីសីលធម៌បានត្រូវស្វែងរកដើម្បីនឹងកេរ្តិ៍
 ឈ្មោះរបស់ខ្លួន ហើយត្រូវបានបំប៉ោងខ្លួនឡើងដោយសេចក្តីក្រអឺតក្រទមយ៉ាង
 ខ្លាំងកាលដែលគេបង្ហាញថាពួកគេកំពុងដេញតាមសីលធម៌គ្មានអ្វីក្រៅពីស្វែងរកឱ
 កាសនឹងរកសេចក្តីអំណូតឡើយ ។ តែព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យទេ មិនថា
 អស់អ្នកដែលស្វែងរកភាពល្បីល្បាញនិងជាមួយនឹងព្រលឹងដែលបំប៉ោងដូច្នេះ
 ដែលប្រកាសថាពួកគេបានទទួលរង្វាន់របស់ពួកគេនៅក្នុងលោកិយនេះហើយ [ម៉ា
 ថាយ 6:2, 5, 16] ហើយការបង្កើតស្រីពេស្យានិងអ្នកស្តាប់ជាសាធារណៈទៅ
 កាន់នគរស្ថានសួគ៌ជាងពួកគេ [ម៉ាថាយ 21:31] ។ យើងនៅមានការពន្យល់
 ច្បាស់ជាងនេះថាពីឧបសគ្គច្រើននិងធំប៉ុណ្ណាដែលរំខានមនុស្សពីហេតុផលដែល
 ត្រឹមត្រូវកាលដែលគាត់មិនបានបដិសេធខ្លួនគាត់ ។ ដោយបាននិយាយម្តងពិត
 មែនថា “ពិភពលោកនៃអំពើបាបត្រូវបានលាក់ទុកនៅក្នុងព្រលឹងរបស់មនុ
 ស្ស ។” ហើយអ្នកមិនអាចស្វែងរកវិធីណាផ្សេងទៀតក្រៅពីការបដិសេធខ្លួនអ្នក
 និងការបោះចោលនូវការខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនអ្នកនោះទេ ហើយការដែលបង្វែរគំនិត
 របស់អ្នកទាំងស្រុងដើម្បីស្វែងរកការទាំងនោះដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ទាមទារពីអ្នក
 ហើយនឹងរកការទាំងនោះតែមួយប៉ុណ្ណោះដោយសារការទាំងនោះជាការដែលព្រះ
 សព្វព្រះហឫទ័យ ។

3. ការលះបង់ខ្លួនតាមរយៈទីតុស ជំពូក២

នៅកន្លែងមួយទៀត ប៉ុលកាន់តែច្បាស់ ទោះខ្លឹក៏ដោយ បានកំណត់ផ្នែក នីមួយៗនៃជីវិតដែលមានរបៀបរៀបរយ ។ "ព្រះគុណនៃព្រះបានលេចមក នាំ មកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សទាំងអស់ បង្ហាត់បង្រៀនយើងឱ្យលះបង់ការមិន គោរពសាសនា និងតណ្ហាខាងលោកិយ ហើយរស់នៅប្រកបដោយសុដ៏រធម៌ ទៀងត្រង់ និងគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នកាល ។ រង់ចាំក្តី សង្ឃឹមដ៏មានពររបស់យើង និងការលេចចេញនូវសិរីល្អនៃព្រះដ៏អស្ចារ្យរបស់ យើង និងនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង ដែលបានប្រគល់អង្គ ទ្រង់សម្រាប់យើង ដើម្បីលោះយើងពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ និងដើម្បីបន្សុទ្ធ សម្រាប់អង្គទ្រង់ជាស្រ្តីរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់សម្រាប់ការធ្វើអំពើល្អ ។ " [ទីតុស ២: ១១-១៤] ។ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានថ្វាយព្រះគុណនៃព្រះ ដើម្បីផ្តល់កម្លាំងចិត្តដល់ យើង ដើម្បីត្រួសត្រាយផ្លូវឱ្យយើងថ្វាយបង្គំព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ទ្រង់បានដក ចេញនូវឧបសគ្គពីរយ៉ាងដែលរារាំងយើងយ៉ាងសំខាន់គឺ អំពើទុច្ចរិត ដែលតាម ធម្មជាតិយើងមានទំនោរទៅរកច្រើន ។ និងទីពីរ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាក្នុងលោកិយ ដែលពង្រីកកាន់តែទូលំទូលាយ ។ ហើយតាមអំពើទុច្ចរិត ជាការពិត វាមិនត្រឹម តែមានន័យអបិយជំនឿប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងរួមបញ្ចូលនូវអ្វីដែលប្រឆាំងនឹងការ កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រផងដែរ ។ តណ្ហាខាងលោកិយក៏ស្មើនឹង តណ្ហាខាងសាច់ឈាមដែរ [១យ៉ូហាន ២:១៦; អេភេសូ ២:៣; ពេត្រុសទី២ ២: ១៨ កាឡាទី ៥:១៦] ។ ដូច្នេះ ដោយយោងទៅលើតារាងច្បាប់ទាំងពីរ ទ្រង់ បង្គាប់យើងឱ្យលះចោលធម្មជាតិរបស់យើង ហើយបដិសេធនូវហេតុផលណាមួយ របស់យើង ហើយអ្វីដែលយើងយកតម្រាប់តាមផង ។ ឥឡូវនេះ ទ្រង់ដាក់

កម្រិតការប្រព្រឹត្តទាំងអស់ក្នុងជីវិតត្រឹមបីផ្នែកគឺ ភាពស្ងប់ចិត្ត សេចក្តីសុចរិត និងភាពគោរពព្រះ ។ ក្នុងចំណោមទាំងនេះ ភាពស្ងប់ចិត្តដែលគ្មានមន្ទិល បញ្ជាក់អំពីភាពសមរម្យ និងភាពអត់ធ្មត់ ព្រមទាំងការប្រើប្រាស់របស់ខាងសាច់ ឈាមដ៏បរិសុទ្ធ និងសន្សំសំចៃ និងការអត់ធ្មត់ក្នុងភាពក្រីក្រ ។ ឥឡូវនេះ សេចក្តីសុចរិតចាប់យកគ្រប់ភារកិច្ចនៃសមធម៌ ដើម្បីឱ្យម្នាក់ៗទទួលបាននូវអ្វី ដែលជារបស់ខ្លួន [រ៉ូម ១៣:៧] ។ មានភាពជាព្រះដែលចូលរួមជាមួយយើងក្នុង ភាពបរិសុទ្ធពិតជាមួយនឹងព្រះ នៅពេលដែលយើងឃ្លាតចេញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ លោកិយ ។ នៅពេលដែលវត្ថុទាំងនេះត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយគ្នាដោយចំណងដែល មិនអាចបំបែកបាន នោះវានាំមកនូវភាពល្អឥតខ្ចោះពេញលេញ ។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វី ពិបាកជាងការលាចេញដោយហេតុផលនៃសាច់ឈាម ហើយបានបិទបាំងសេចក្តី ប៉ងប្រាថ្នារបស់យើង - ទេ ដោយបានបោះវាចោល - ដើម្បីលះបង់ខ្លួនយើង ចំពោះព្រះ និងបងប្អូនរបស់យើង ហើយដើម្បីរំពឹងគិត ចំកណ្តាលភាពកខ្វក់ នៅលើផែនដី ពីជីវិតរបស់ទេវតា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប៉ុល ដើម្បីដកចិត្តរបស់ យើងចេញពីអន្ទាក់ទាំងអស់ រំលឹកយើងអំពីក្តីសង្ឃឹមនៃរបស់ដែលមិនចេះពុក រលួយវិញ ដែលប្រកបដោយពរ ដោយរំលឹកយើងថា យើងខិតខំមិនឥត ប្រយោជន៍ [ថែស្លាឡូនិចទី២ ៣:៥] ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាព្រះប្រោសលោះ របស់យើងបានលេចមកម្តង ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងការយាងមកចុងក្រោយរបស់ ទ្រង់ ទ្រង់នឹងបង្ហាញផលផ្លែនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលកើតមកដោយសារទ្រង់ ។ តាមរបៀបនេះ ទ្រង់កំចាត់កំចាយគ្រប់វត្ថុទាំងអស់ដែលលាក់បាំងយើង ហើយ រារាំងយើងមិនឱ្យប្រាថ្នាដូចដែលយើងគួរនឹងទទួលបានសិរីរុងរឿងនៅស្ថានសួ

គឺ ។ ទេ ទ្រង់បង្រៀនយើងឱ្យធ្វើដំណើរជាអ្នកធ្វើធម្មយាត្រានៅក្នុងពិភពលោក
នេះថា មរតកស្ថានសួគ៌របស់យើង នឹងមិនសាបសូន្យ ឬបាត់បង់ឡើយ ។

(គោលការណ៍នៃការបដិសេធខ្លួនឯងនៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់យើងនឹងមនុស្សដូច
គ្នា 4-7)

**4. ការបដិសេធខ្លួនឯងផ្តល់ដល់យើងនូវឥរិយាបថត្រឹមត្រូវទៅកាន់មនុស្ស
ដូចគ្នា**

ពេលនេះដោយពាក្យទាំងនេះ យើងយល់ឃើញថាការបដិសេធខ្លួននិយាយមួយ
ផ្នែកទៅកាន់មនុស្ស ហើយផ្នែកមួយចម្បងទៀតទៅកាន់ព្រះ ។

ដោយនៅពេលដែលព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងឱ្យប្រព្រឹត្តទៅកាន់មនុស្ស ដោយទុកអ្នក
ផ្សេងទៀតប្រសើរជាងខ្លួនយើង [ភីលីព 2:3] ហើយដោយមានសេចក្តីជំនឿល្អ
ក្នុងការអនុវត្តខ្លួនយើងនឹងធ្វើល្អ [រ៉ូម 12:10] វាផ្តល់ដល់យើងនូវបញ្ញត្តិដែល
គំនិតរបស់យើងអាចខ្វះពីមុនមកនូវអារម្មណ៍ធម្មជាតិនេះ ។ ដោយសារ បែប
នោះជាភាពខ្វាក់ដែលយើងប្រើវាយកមកធ្វើជាការស្រឡាញ់ខ្លួន ដែលយើងម្នា
ក់ៗត្រូវបាននាំឱ្យមានអំណួតនឹងខ្លួនឯង ហើយឱ្យមើលស្រាលដល់អ្នកផ្សេងទៀត
ដោយការប្រៀបធៀប ។ ប្រសិនបើព្រះបានពិភាក្សាពីយើងអ្វីមួយដែលយើងមិន
ចាំបាច់ប្រែចិត្ត នោះដោយពឹងផ្អែកលើវាយើងនឹងបំប៉ោងគំនិតរបស់យើងឡើង
ហើយមិនត្រឹមតែមានអំណួតទេថែមទាំងបំផ្ទុះឡើងដោយអំណួតផង ។ អំពើបាប
ដែលយកឈ្នះយើងយើងយកការឈឺចាប់ដើម្បីនឹងលាក់វាពីអ្នកដទៃ កាលដែល
យើងបញ្ឆោតខ្លួនយើងជាមួយនឹងការធ្វើពុតថាពួកគេតូចតាចនិងមិនសំខាន់
ហើយជូនកាលអោបក្រសោបការទាំងនោះថាជាសីលធម៌ផង ។ ប្រសិនបើអ្នក

ផ្សេងទៀតបើកបង្ហាញការផ្តល់ឱ្យដូចគ្នា នោះយើងកោតសរសើរខ្លួនយើង ឬអ្វីៗ
ដែលមើលអំណាចទៀតផង យើងចាត់ទុកថាតូចតាចនិងមើលងាយអំណោយ
ទានទាំងនេះដើម្បីនឹងគេចចេញពីបន្ទុកនៃសម្រាប់មនុស្សបែបនោះ ។
ប្រសិនបើមានកំហុសនៅក្នុងអ្នកផ្សេងទៀត មិនស្តប់ចិត្តនឹងសម្គាល់ពីការទាំង
នោះដោយការខិតចូលជិតយ៉ាងខ្លាំងនិងមុតស្រួចផង ។ ដូច្នេះភាពឈឺយដូច្នេះ
ដែលយើងម្នាក់ៗ ប្រៀបដូចជាកើតចេញពីអ្វីដែលទូទៅដែរ ប្រាថ្នាចង់នៅលើ
កំពូលលើអ្នកផ្សេងទៀត ហើយបំពានដោយអំណាចនិងសាហាវលើមនុស្សធម្មតា
ឬយ៉ាងហោចណាស់មើលងាយដល់គេថាតូចតាចជាងខ្លួន ។ អ្នកក្រធ្វើសម្រាប់
អ្នកមាន ។ មនុស្សធម្មតាធ្វើសម្រាប់មនុស្សមានមុខមាត់ ។ អ្នកបម្រើធ្វើ
សម្រាប់ចៅហ្វាយរបស់ពួកគេ ។ អ្នកមិនបានរៀនសូត្រធ្វើសម្រាប់អ្នកដែលបាន
រៀនសូត្រ ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ដែលមិនអាចបកស្រាយនៅក្នុងខ្លួនគេនូវគំនិត
មួយចំនួនពីគុណតម្លៃរបស់ខ្លួនគេ ។ ដូច្នេះ បុគ្គលម្នាក់ៗ ដោយការបញ្ឆោតខ្លួន
គេ បានបង្កើតនូវគម្លាតមួយនៅក្នុងទ្រូងរបស់គេ ។ ដោយការអះអាងថាជារបស់
ខ្លួននូវអ្វីដែលបំពេញចិត្តដល់ខ្លួន នោះគេស្តីបន្ទោសនូវអាកប្បកិរិយានិងសីលធម៌
របស់ផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការនេះបានមកដល់ចំណុចដែលមានជម្លោះ
នោះពិសេសរបស់ពួកគេក៏ផ្ទុះចេញមក ។ ដោយសារមានមនុស្សជាច្រើនបង្ហាញមក
យ៉ាងច្បាស់នូវភាពទន់ភ្លន់របស់គេដល់បណ្តាពួកគេស្វែងរកឃើញគ្រប់យ៉ាងថា
ផ្អែមល្ហែមនិងគួរគាប់ចិត្ត ។ តែតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់នឹងនៅតែរក្សាការ
ទន់ភ្លន់នៃភាពត្រឹមត្រូវនេះ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានចាក់ទំលុះនិងខឹង
នោះ? គ្មានវិធីណាជាងការហែកចេញពីផ្នែកខាងក្នុងរបស់យើងនោះទេនូវជម្ងឺដ៏
សាហាវនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ការឈ្លោះប្រកែកនិងការស្រឡាញ់ខ្លួនឯង

ទោះជាពេលដែលវាត្រូវបានដកចេញដោយការបង្រៀនរបស់បទគម្ពីរផង ។
 ដោយសារដូច្នេះហើយ នោះយើងត្រូវបានណែនាំឱ្យចង់ចាំថា អំណោយទានទាំង
 នោះដែលព្រះបានផ្តល់មកលើយើងមិនមែនប្រើមកសម្រាប់ខ្លួនយើងទេ តែជា
 អំណោយដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ ។ ហើយមនុស្សណាដែលមានអំណូតនៃ
 អំណោយទានទាំងនោះនោះបានបង្ហាញពីភាពឥតដឹងគុណរបស់ពួកគេហើយ ។
 តើអ្នកណាដែលធ្វើឱ្យអ្នកចែងចាំងឡើងនោះ? ប៉ូលបានសួរថា "ប្រសិនបើអ្នក
 បានទទួលគ្រប់ការទាំងអស់ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអួតដូចជាអ្នកមិនបានទទួលបាន
 មកដូច្នេះ" [កូរិនថូសទី១ 4:7] ។

បន្ទាប់មក ចូរយើងពិនិត្យមើលកំហុសរបស់យើងអោយបានញឹកញាប់ ចូរយើង
 ហៅខ្លួនយើងមករកការបន្ទាបខ្លួនវិញ ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្វីនឹងនៅជាប់នៅក្នុងយើង
 ដែលត្រូវបំបោងខ្លួនឡើយ ។ តែនឹងមានឱកាសជាច្រើនដែលនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះ ។
 ម្យ៉ាង យើងត្រូវបានបង្រៀនឱ្យគិតដល់និងចាត់ទុកអំណោយទានរបស់ព្រះណា
 ដែលយើងឃើញនៅក្នុងអ្នកផ្សេងទៀត នោះយើងនឹងគោរពមនុស្សទាំងនោះ
 ដែលមានអំណោយទាំងនោះនៅក្នុងពួកគេ ។ ដោយសារវាអាចជាអាក្រក់ណាស់
 ដែលយើងត្រូវបំពានលើកិត្តិយសទាំងនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់មកលើពួក
 គេ ។ ប៉ុន្តែពួកយើងត្រូវបានបង្រៀនឱ្យមើលរំលងកំហុសរបស់ពួកគេ ច្បាស់
 ណាស់ដោយមិនបញ្ឆោតឱ្យអាបក្រសោបការទាំងនោះឡើយ ។ តែមិនមែន
 ដោយសារតែកំហុសនោះឡើយដែលធ្វើបាបមនុស្ស ដែលយើងត្រូវស្រឡាញ់
 ដោយបំណងល្អនិងការគោរព ។ ដូច្នេះចេញមកដូច្នេះ អ្វីដែលមនុស្សធ្វើ យើង
 មិនត្រឹមតែប្រព្រឹត្តដល់គាត់ដោយត្រឹមត្រូវនិងដោយការគោរពទេ តែដោយពេញ
 ចិត្តផងប្រៀបដូចជាមិត្តសំឡាញ់ ។ អ្នកនឹងមិនបានទៅដល់ភាពទន់ភ្លន់ពិត

ប្រាកដឡើយលើកលែងតែតាមរយៈផ្លូវមួយនេះ ៖ ជាចិត្តដែលពេញដោយភាព
រាបទាបនិងដោយការគោរពដល់អ្នកដទៃ ។

**5. ការលះបង់ខ្លួននាំទៅរកភាពមានប្រយោជន៍ត្រឹមត្រូវចំពោះអ្នកជិត
ខាងយើង**

ឥឡូវនេះ ក្នុងការស្វែងរកផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាង វាពិតជាលំបាកប៉ុណ្ណា
ក្នុងការបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួននោះ! លុះត្រាតែអ្នកបោះបង់គំនិតទាំងអស់
អំពីខ្លួនឯង ហើយនិយាយចេញមក នោះអ្នកនឹងមិនបានសម្រេចអ្វីទាំងអស់នៅ
ទីនេះ ។ តើអ្នកអាចធ្វើកិច្ចការដែលប៉ុលបង្រៀនថាជាកិច្ចការនៃសេចក្តីស្រឡាញ់
បានយ៉ាងដូចម្តេច លុះត្រាតែអ្នកលះបង់ខ្លួនឯង ហើយប្រគល់ខ្លួនឯងទាំងស្រុង
ទៅអ្នកដទៃ? គាត់និយាយថា “សេចក្តីស្រឡាញ់គឺអត់ធ្មត់ និងសប្បុរស មិន
ច្រណែន ឬអួតអាង មិនច្រណែន ឬឈ្នានីស មិនស្វែងរកប្រយោជន៍របស់ខ្លួន
មិនឆាប់ខឹង” ។ល។ [កូរិនថូសទី១ ១៣:៤-៥] ។ បើនេះជារបស់ដែលទាមទារ
ពីអ្នក - យើងមិនស្វែងរកអ្វីដែលជារបស់យើងទេ - នៅតែយើងមិនត្រូវប្រើ
អំពើហឹង្សាបន្តិចបន្តួចពីធម្មជាតិដែលជំរុញឱ្យយើងស្រឡាញ់ខ្លួនយើងតែម្នាក់ឯង
ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងធ្វេសប្រហែសខ្លួនឯងនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងនៅក្នុង
ខ្លួនយើងឡើយ ។ បង្គាប់ឱ្យមើលថែអ្នកដទៃ ហ៊ានលះបង់អ្វីដែលជារបស់យើង
ដោយត្រឹមត្រូវ ហើយលាលែងវាទៅអ្នកផ្សេង ។ ប៉ុន្តែ បទគម្ពីរ ដើម្បីដឹកនាំ
យើងដោយដៃទៅកាន់ចំណុចនេះ ព្រមានថា ផលប្រយោជន៍អ្វីក៏ដោយដែល
យើងទទួលបានពីព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យយើងលើលក្ខខណ្ឌនេះ ៖ ឱ្យពួក
គេអនុវត្តចំពោះប្រយោជន៍រួមនៃក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះហើយ ការប្រើប្រាស់ស្រប
ច្បាប់នៃអត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់មាននៅក្នុងការចែករំលែកដោយសេរី និងដោយ

សប្បុរសដល់អ្នកដទៃ ។ គ្មានច្បាប់ណាដែលប្រាកដនិយម និងគ្មានការ
 ដាស់តឿនត្រឹមត្រូវជាងនេះទៀតដើម្បីរក្សាវាអាចត្រូវបានរៀបចំជាជាងពេល
 ដែលយើងត្រូវបានបង្រៀនថាអំណោយទាំងអស់ដែលយើងមានត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ
 ដោយព្រះ ហើយបានប្រគល់ឱ្យយើងក្នុងលក្ខខណ្ឌថាពួកគេត្រូវបានចែកចាយ
 សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង [ពេត្រុសទី១ 4: ១០] ។

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរទៅកាន់តែឆ្ងាយដោយការប្រៀបធៀបវាទៅនឹងអំណាចដែលអរិយៈ
 នៃរូបកាយមនុស្សត្រូវបានប្រទានមក [កូរិនថូសទី១ ១២:១២] ។ គ្មានសមាជិក
 ណាមានអំណាចនេះសម្រាប់ខ្លួនវា ឬប្រើវាទៅការប្រើប្រាស់ឯកជនរបស់ខ្លួនឡើយ ។
 ប៉ុន្តែម្នាក់ៗប្រើវាទៅសមាជិករួម ។ វាមិនយកប្រាក់ចំណេញណាមួយពី
 អំណាចរបស់វាទេ លើកលែងតែអ្វីដែលទទួលបានពីអត្ថប្រយោជន៍រួមនៃរូបកាយ
 ទាំងមូល ។ ដូច្នេះ ផងដែរ អ្វីក៏ដោយដែលមនុស្សគោរពព្រះអាចធ្វើបាន គាត់
 គួរតែអាចធ្វើសម្រាប់បងប្អូនរបស់គាត់ ដោយមិនគិតពីវិធីផ្សេងក្រៅពីការគិត
 របស់គាត់ក្នុងគោលបំណងលើការកសាងក្រុមជំនុំទៅ ។ ដូច្នេះ សូមឱ្យនេះ
 បានជាច្បាប់របស់យើងសម្រាប់សេចក្តីសប្បុរស និងប្រយោជន៍របស់យើងចុះ ៖
 យើងជាអ្នកមើលការខុសត្រូវនៃអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះបានប្រទានមកយើង ដោយ
 យើងអាចជួយអ្នកជិតខាងរបស់យើង ហើយត្រូវបានតម្រូវឱ្យបង្ហាញពីការ
 ចាត់ចែងរបស់យើង ។ ជាងនេះទៅទៀត ការគ្រប់គ្រងត្រឹមត្រូវតែមួយគត់គឺ
 ដែលត្រូវបានសាកល្បងដោយច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ដូច្នេះ វានឹងកើត
 ឡើងថា យើងនឹងមិនត្រឹមតែចូលរួមចិត្តខ្លះខ្លះដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ដោយ
 យកចិត្តទុកដាក់ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនយើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវដាក់អ្នកក្រោយទៅ
 អ្នកមុនផង ។

ហើយ ក្រែងយើងមិនបានដឹងថានេះជាច្បាប់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រងត្រឹមត្រូវនៃ អំណោយទាំងអស់ដែលយើងបានទទួលពីព្រះនោះ ទ្រង់ក៏នៅសម័យដើមបានអនុ វត្តវាជាអំណោយតិចបំផុតនៃចិត្តសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតទ្រង់បានបង្ហាត់ឱ្យ យកផ្លែដំបូងមកឱ្យទ្រង់ ដែលមនុស្សធ្វើជាសក្ខីកម្មថា ការទទួលយកផល ប្រយោជន៍ណាដែលគេមិនបានថ្វាយដល់ទ្រង់ជាមុន នោះជាការខុសច្បាប់ ។ [និក្ខមនំ ២៣:១៩; ២២:២៩] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអំណោយទានរបស់ព្រះត្រូវបាន រាប់ជាបរិសុទ្ធដល់យើងនៅពេលដែលយើងប្រគល់វាដោយដៃរបស់យើងចំពោះអ្នក និពន្ធជ្មោះ នោះការដែលមិនពេញចិត្តចំពោះការថ្វាយបែបនេះច្បាស់ជាការ រំលោភបំពានដ៏អាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែអ្នកខំប្រឹងឥតប្រយោជន៍ទេដែលធ្វើឱ្យព្រះអម្ចាស់ មានទ្រព្យសម្បត្តិកាន់តែច្រើនឡើង ។ តាំងពីពេលនោះមក ចិត្តសប្បុរសរបស់ អ្នកមិនអាចមានដល់ទ្រង់បានទេ អ្នកត្រូវតែអនុវត្តវាចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅលើ ផែនដី ដូចជាហោរាបាននិយាយ [ទំនុកដំកើង ១៦:២-៣] ។ ហើយការធ្វើទាន ត្រូវបានគេប្រៀបធៀបទៅនឹងការថ្វាយដង្ហាយដ៏បរិសុទ្ធ ដូច្នេះដើម្បីឆ្លើយតបនឹង ការទាមទាររបស់ក្រិស្តវិន័យ [ហេព្រើរ ១៣:១៦] ។

6. ការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងមិនពឹងផ្អែកលើឥរិយាបថរបស់មនុស្សឡើយ តែមើលទៅកាន់ព្រះវិញ

ម្យ៉ាងទៀត ការមិននឿយណាយក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អ [កាឡាទី ៦:៩] ដែលមិន ដូច្នេះទេត្រូវកើតឡើងភ្លាមៗ យើងគួរបន្ថែមគំនិតផ្សេងទៀតដែលសាវ័កបាន លើកឡើងថា ៖ “សេចក្តីស្រឡាញ់គឺអត់ធុត់ ... ហើយមិនឆាប់ខឹងឡើយ” [កូរី នថូសទី១ ១៣:៤-៥] ។ ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាមនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើក លែង “ឱ្យធ្វើល្អ” [ហេព្រើរ ១៣:១៦] ។ ប៉ុន្តែផ្នែកដ៏អស្ចារ្យនៃពួកគេគឺមិនសក្តិ

សមទេ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ នៅទីនេះ បទគម្ពីរជួយក្នុងវិធីដ៏ល្អបំផុត នៅពេលដែលវាបង្រៀនថា យើងមិន ត្រូវចាត់ទុកមនុស្សជាគុណសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនគេនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវមើលលើរូបអង្គ របស់ព្រះនៅក្នុងមនុស្សទាំងអស់ ដែលយើងជំពាក់កិត្តិយស និងសេចក្តី ស្រឡាញ់ទាំងអស់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាស្ថិតក្នុងចំណោមសមាជិកនៃ គ្រួសារនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលរូបភាពដូចគ្នានេះត្រូវបានគេកត់សម្គាល់ដោយប្រុង ប្រយ័ត្នជាង [កាឡាទី 6:10] ។ រហូតមកដល់ពេលនេះវាត្រូវបានបង្កើតឡើង វិញ និងបានស្តារឡើងវិញតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះហើយ មិន ថាមនុស្សណាដែលអ្នកជួបដែលត្រូវការជំនួយ អ្នកគ្មានហេតុផលដើម្បីបដិសេធ មិនជួយគាត់ឡើយ ។ និយាយថា "គាត់ជាមនុស្សចម្លែក" ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានដល់គាត់នូវសញ្ញាសម្គាល់មួយដែលគួរតែស្គាល់ដល់អ្នក ដោយគុណ ធម៌នៃការពិតដែលទ្រង់ហាមឃាត់យើងមិនឱ្យមើលងាយសាច់ឈាមរបស់អ្នក [អេ សាយ ៥៨:៧] ។ និយាយថា "គាត់គួរឱ្យមើលងាយ ហើយគ្មានតម្លៃ" ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញគាត់ថាជាមនុស្សម្នាក់ដែលទ្រង់បានបង្កើតមក ដើម្បីអោយរូប គាត់មានភាពស្រស់ស្អាត ។ ចូរនិយាយថាអ្នកមិនជំពាក់អ្វីសម្រាប់ការបម្រើរបស់ គាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់គាត់នៅកន្លែងរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដើម្បី អោយអ្នកអាចទទួលស្គាល់គាត់នូវអត្ថប្រយោជន៍ដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ ដែលព្រះ ជាម្ចាស់បានចងអ្នកចំពោះព្រះអង្គផ្ទាល់ ។ និយាយថាគាត់មិនសមនឹងការខិតខំ ប្រឹងប្រែងតិចតួចបំផុតរបស់អ្នកសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែរូបព្រះ ដែលណែនាំគាត់ដល់អ្នក គឺសក្តិសមនឹងការឱ្យខ្លួនឯង និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ របស់អ្នក ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើគាត់មិនត្រឹមតែមិនសមនឹងទទួលបានផលល្អ

នៅក្នុងដែនរបស់អ្នកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានញុះញង់អ្នកដោយអំពើ
អយុត្តិធម៌ និងបណ្តាសា សូម្បីតែនេះមិនមែនជាហេតុផលដែលអ្នកគួរប្រព្រឹត្តិ
និងដាក់បណ្តាសាដោយអយុត្តិធម៌នោះទេ សូម្បីតែនេះគ្រាន់តែជាហេតុផលដែល
អ្នកគួរធ្វើអំពើអយុត្តិធម៌ និង បណ្តាសា សូម្បីតែនេះជាហេតុផលដែលអ្នកគួរ
ឈប់ឱបគាត់ដោយក្តីស្រឡាញ់ ហើយបំពេញភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងនាង
ទ្រង់ក៏ដោយ [ម៉ាថាយ ៦:១៤; ១៨:៣៥; លូកា ១៧:៣] ។ អ្នកនឹងនិយាយថា
"គាត់សមនឹងទទួលបានអ្វីដែលខុសប្លែកពីខ្ញុំ" ។ តើព្រះអម្ចាស់សមនឹងទទួលអ្វី?
ខណៈពេលដែលទ្រង់សុំឱ្យអ្នកអត់ទោសឱ្យមនុស្សនេះសម្រាប់អំពើបាបទាំងអស់
ដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តប្រឆាំងនឹងអ្នក គាត់ពិតជានឹងចោទប្រកាន់ពួកគេប្រឆាំង
នឹងខ្លួនគាត់ ។ ប្រាកដណាស់ មានវិធីមួយដែលអាចសម្រេចបាននូវអ្វីដែលមិន
មែនជាការពិបាក តែប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺ៖ ស្រឡាញ់អ្នកដែល
ស្អប់យើង តបស្នងអំពើអាក្រក់របស់គេដោយផលប្រយោជន៍ តបស្នងនូវពាក្យ
ពិះដៀល [ម៉ាថាយ ៥:៤៤] ។ វាគឺថាយើងចាំថាមិនត្រូវពិចារណាពីភាពប៉ិន
ប្រសប់របស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវសម្លឹងមើលទៅលើនៃព្រះនៅក្នុងពួកគេ
ដោយលុបចោល និងលុបបំបាត់ការរំលងរបស់ពួកគេ ហើយជាមួយនឹងភាព
ស្រស់ស្អាត និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់វាទាក់ទាញយើងឱ្យស្រឡាញ់ និងឱបក្រសោប
ពួកគេ ។

**7. ការងារខាងក្រៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់មិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែវាជាចេតនា
ដែលនឹងត្រូវបានរាប់!**

ដូច្នេះ ការស្លាប់នេះនឹងកើតឡើងចំពោះយើង លុះត្រាតែយើងបំពេញកាតព្វកិច្ច
នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ឥឡូវនេះ អ្នកដែលគ្រាន់តែបំពេញកិច្ចការទាំងអស់នៃ

សេចក្តីស្រឡាញ់ មិនបានបំពេញតាមពួកគេទេ ទោះបីជាគាត់មិនមើលរំលងអ្វី មួយក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានសម្រេចបំពេញការទាំងនោះ ប្រសិនបើធ្វើនេះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្មោះ ។ ត្បិតថាបុគ្គលណាដែលលះបង់ នូវកាតព្វកិច្ចទាំងអស់របស់ខ្លួនឱ្យបានពេញលេញ រហូតដល់កិច្ចការខាងក្រៅ គឺ នៅតែនៅឆ្ងាយពីផ្លូវពិតនៃការដោះលែង ។ សម្រាប់អ្នកប្រហែលជាឃើញអ្នកខ្លះ ដែលមានបំណងចង់មានសេរីភាពខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែមិនបានផ្តល់អ្វីក្រៅដែលពួក គេបង្ខំដោយទឹកមុខឆ្លើងឆ្លៃ ឬពាក្យប្រមាថផង ។ ហើយក្នុងសម័យដ៏សោក សៅ និងអកុសលនេះបានកើតឡើងហើយ ដែលមនុស្សភាគច្រើនថ្វាយដង្ហាយ ដោយមើលងាយ ។ ភាពថោកទាបបែបនេះមិនគួរត្រូវបានអត់ឱនសូម្បីតែក្នុង ចំណោមអ្នកមិនជឿ ។ ពីគ្រិស្តបរិស័ទ ត្រូវការអ្វីមួយច្រើនជាងនេះទៅទៀត ជាងការបង្ហាញទឹកមុខរីករាយ និងបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេដោយពាក្យរាក់ ទាក់ ។ ជាដំបូង ពួកគាត់ត្រូវដាក់ខ្លួនជំនួសអ្នកដែលពួកគាត់មើលឃើញថាត្រូវ ការជំនួយ ហើយអាណិតដល់ភាពក្រៀមក្រំរបស់គេ ហាក់បីដូចជាពួកគាត់បាន ជួបប្រទះ និងទ្រាំទ្រដែរ ដើម្បីឱ្យពួកគាត់មានចិត្តអាណិតអាសូរ និងចិត្ត មនុស្សធម៌ទៅរកជំនួយរបស់គេដូចជារបស់ខ្លួនពួកគាត់ដែរ ។

អ្នកណាដែលរកឃើញយ៉ាងនេះ ហើយបន្តជួយបងប្អូនខ្លួននោះនឹងមិនបង្ខំ កាតព្វកិច្ចខ្លួនដោយការក្រអឺតក្រអួមឬការលើកតម្កើងខ្លួនឡើយ ។ ជាងនេះទៅ ទៀត ក្នុងការផ្តល់ផលប្រយោជន៍ គាត់នឹងមិនមើលងាយបងប្អូនរបស់គាត់ដែល ខ្វះខាត ឬចាត់ទុកគាត់ជាទាសករដែលជំពាក់បំណុលគេឡើយ ។ នេះនឹងមិន សមហេតុសមផលជាងការដែលយើងគួរនិយាយស្តីដល់សមាជិកឈឺដែលរាងកាយ ដែលនៅសល់ធ្វើការដើម្បីរស់ឡើងវិញ ឬចាត់ទុកថាវាជាកាតព្វកិច្ចជាពិសេស

ចំពោះសមាជិកដែលនៅសល់ទាំងអស់ ព្រោះវាបានទាញជំនួយដល់ខ្លួនវាច្រើន ជាងអាចសងវិញ ។ ឥឡូវនេះការចែករំលែកភារកិច្ចក្នុងចំណោមសមាជិកត្រូវបានគេជឿថាមិនមានអ្វីឥតប្រយោជន៍អំពីវាទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ជាការបង់ប្រាក់ដែលដោយសារច្បាប់ធម្មជាតិ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ក្នុងការបដិសេធ ។ ម្យ៉ាងទៀត បុគ្គលដែលលះបង់ការងារមួយប្រភេទនេះ នឹងមិនគិតថាខ្លួនមានសេរីភាពឡើយ ដូចជាទូទៅកើតឡើងនៅពេលបុរសអ្នកមានម្នាក់ បន្ទាប់ពីបានលះបង់អ្វីមួយរបស់ខ្លួនហើយនោះហើយ នោះក៏ប្រគល់ឱ្យអ្នកដទៃនូវបន្ទុកផ្សេងទៀតដែរ កាលដែលមិនមានអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាមួយគាត់ទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សម្នាក់ៗនឹងពិចារណាដោយខ្លួនឯងថា ក្នុងភាពអស្ចារ្យរបស់គាត់ គាត់គឺជាកូនបំណុលអ្នកជិតខាងរបស់គាត់ ហើយគាត់គួរតែអនុវត្តសេចក្តីសប្បុរសចំពោះពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យមានការដាក់កម្រិតណាក្រៅពីទីបញ្ចប់ធនធានរបស់គាត់នោះទេ ។ ទាំងនេះ តាមដែលពួកគេត្រូវបានពង្រីកយ៉ាងទូលំទូលាយគួរតែមានដែនកំណត់របស់ពួកគេ យោងទៅតាមច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

(គោលការណ៍នៃការបដិសេធខ្លួនឯងក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះ, ៨-90)

8. ការបដិសេធខ្លួនទៅចំពោះព្រះ ៖ ការប្តេជ្ញាធ្វើតាមបំណងរបស់ទ្រង់

ចូរយើងរំលឹកឡើងវិញនៅក្នុងទម្រង់ពេញលេញនៃផ្នែកសំខាន់នៃការបដិសេធខ្លួនឯង ដែលដូចដែលយើងបាននិយាយថា មើលទៅព្រះ ។ ហើយជាការពិតណាស់ មានរឿងជាច្រើនត្រូវបានគេនិយាយរួចមកហើយអំពីរឿងនេះ ដែលវា

នឹងជារឿងហួសហេតុក្នុងការនិយាយឡើងវិញ ។ វានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញពី របៀបដែលវាធ្វើយើងឱ្យមានចិត្តយុត្តិធម៌ និងការអត់ឱន ។

ដូច្នេះ ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការស្វែងរកភាពងាយស្រួល ឬភាពស្ងប់ស្ងាត់ នៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន ព្រះគម្ពីរបានអំពាវនាវឱ្យយើងលាលែងពីខ្លួនយើង និងទ្រព្យ សម្បត្តិទាំងអស់របស់យើងតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយឱ្យគាត់ថ្វាយ បំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្តរបស់យើងដើម្បីបន្សំ និងបន្ទាបខ្លួនចុះ ។ ការលោភ លន់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយស ខំប្រឹងដណ្តើមអំណាច ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ ការប្រមូលនូវភាពល្ងង់ខ្លៅទាំងអស់ ដែលហាក់ដូចជាធ្វើឱ្យមានភាពអស្ចារ្យ សេ ចក្តីត្រេកត្រអាល តណ្ហារបស់យើងកើតឡើង សេចក្តីប្រាថ្នារបស់យើងគ្មានព្រំ ដែន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មានខ្លាំងណាស់នូវការភ័យខ្លាច ការស្អប់របស់យើង ភាពក្រីក្រ កំណើតទន់ទាប និងស្ថានភាពដ៏រាបទាបរបស់យើង! ហើយយើង ត្រូវបានជំរុញឱ្យដកខ្លួនយើងចេញដោយគ្រប់មធ្យោបាយ ។ ដូច្នេះហើយ យើង អាចមើលឃើញថាតើមនុស្សទាំងអស់នោះមានការមិនស្រួលក្នុងចិត្តប៉ុណ្ណាដែល បញ្ជាជីវិតរបស់ពួកគេតាមផែនការរបស់ខ្លួន ។ យើងអាចមើលឃើញពីរបៀប ដែលពួកគេខិតខំយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ប្រសប់ ដល់ចំណុចនឿយហត់ ដើម្បីទទួលបានគោល ដៅនៃមហិច្ឆិតា ឬភាពអសុំរោះរបស់ពួកគេ ខណៈដែលផ្ទុយទៅវិញ ការជៀស វាងពីភាពក្រីក្រ និងស្ថានភាពទាប ។

ដើម្បីកុំឱ្យជាប់ក្នុងអន្ទាក់បែបនេះ អ្នកដែលគោរពព្រះត្រូវកាន់តាមផ្លូវនេះ ។ ជាបឋម សូមកុំឱ្យពួកគេប្រាថ្នា ឬសង្ឃឹមចង់បាន ឬសញ្ជឹងគិតពីវិធីផ្សេងទៀត នៃការចម្រុងចម្រើនជាងព្រះពររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូមឱ្យ ពួកគេបោះចោលខ្លួនពួកគេចោលដោយសុវត្ថិភាព និងទំនុកចិត្ត ហើយបាន

សម្រាកចុះ ។ ត្បិតតែសាច់ឈាមហាក់បីដូចជាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនក៏ដោយ ខណៈពេលដែលវាព្យាយាមដោយការប្រឹងប្រែងរបស់ខ្លួនដើម្បីរកកិត្តិយស និងទ្រព្យសម្បត្តិ ឬការរើសអើងលើការឧស្សាហ៍ព្យាយាម ឬត្រូវបានជួយដោយមនុស្សក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាប្រាកដណាស់ថារបស់ទាំងអស់នេះគឺគ្មានអ្វីសោះ ។ តើយើងនឹងមិនទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ ទោះជាដោយជំនាញ ឬដោយកម្លាំងពលកម្ម លើកលែងតែនៅក្នុងពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានចម្រើនការទាំងពីរនោះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការព្រះពររបស់ព្រះអង្គតែមួយគត់ដែលរកផ្លូវមួយឃើញទោះបីមានឧបសគ្គក៏ដោយ ដើម្បីនាំអ្វីៗទាំងអស់ទៅរកលទ្ធផលដ៏រីករាយ និងអំណោយផលសម្រាប់យើង ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ទោះបីជាគ្មានវាក៏ដោយ ដើម្បីឱ្យយើងទទួលបាននូវសិរីរុងរឿង និងភាពរុងរឿងសម្រាប់ខ្លួនយើង (ដូចដែលយើងឃើញជារៀងរាល់ថ្ងៃ មនុស្សដែលគ្មានហេតុផលបានប្រមូលផ្តុំនូវកិត្តិយស និងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើន) ប៉ុន្តែ ដរាបណាអ្នកដែលមានបណ្តាសារបស់ព្រះ នៅតែមិនអាចរក្សារសជាតិសូម្បីតែភាគល្អិតតិចតូចបំផុត នៃសុភមង្គល បើគ្មានព្រះពរនេះទេ យើងនឹងមិនទទួលបានអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលប្រែទៅជាសំណាងអាក្រក់របស់យើងឡើយ ។ ដ្បិតយើងមិនគួរប្រាថ្នាអ្វីដែលធ្វើឱ្យមនុស្សកាន់តែវេទនានោះឡើយ ។

9. ទុកចិត្តនឹងព្រះពររបស់ព្រះតែមួយ

ដូច្នេះ ឧបមាថា យើងជឿថា គ្រប់មធ្យោបាយឆ្ពោះទៅរកលទ្ធផលដ៏ចម្រុះចម្រើន និងជាទីគាប់ចិត្ត គឺស្ថិតនៅលើព្រះពររបស់ព្រះតែមួយគត់ ។ ហើយថានៅពេលដែលការនេះអវត្តមាន ភាពទុក្ខព្រួយ និងគ្រោះមហន្តរាយគ្រប់ប្រភេទនឹងធ្វើឱ្យយើងឈឺចាប់ ។ វារំលឹកយើងមិនឱ្យលោភលន់ក្នុងការខិតខំដើម្បីរក

ទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយស - មិនថាពីងផ្នែកលើភាពប៉ិនប្រសប់នៃប្រាជ្ញារបស់
 យើង ឬការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់យើង ឬអាស្រ័យលើភាពប៉ិនប្រសប់នៃប្រាជ្ញា
 ឬការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់យើង ឬអាស្រ័យលើការពេញចិត្តរបស់មនុស្ស ឬ
 ការមានទំនុកចិត្តលើសំណាងដែលអសារឥតការឡើយ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងតែងតែ
 សម្លឹងមើលទៅព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឱ្យយើងត្រូវបានគេនាំទៅរកអ្វីក៏ដោយដែលទ្រង់
 បានប្រទានដល់យើង តាមរយៈការណែនាំរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ ជាដំបូង យើង
 នឹងមិនហ៊ានចេញដើម្បីដណ្តើមយកទ្រព្យសម្បត្តិ និងដណ្តើមកិត្តិយស តាមរយៈ
 អំពើទុច្ចរិត និងដោយល្បិចកល និងវិធីអាក្រក់ ឬលោភលន់ ដែលធ្វើឱ្យប៉ះ
 ពាល់ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើងឡើយ។ ប៉ុន្តែត្រូវតាមរកតែការអ្វីដែលមិននាំ
 យើងចេញពីភាពមិនដឹងអីវិញ។

តើអ្នកណាអាចសង្ឃឹមចង់បានជំនួយពីព្រះពររបស់ព្រះ កាលដែលមានការក្លែង
 បន្លំ លួចប្លន់ និងសិល្បៈអាក្រក់ផ្សេងទៀតនោះ? ព្រោះថាព្រះពរនោះកើត
 មានតែដល់អ្នកណាដែលគិតបរិសុទ្ធ ប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះហើយចូរត្រ
 ឡប់ចេញពីការគិតខុស និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់មក។ ពេលនោះគេនឹងជា
 បង្ហូរចងមកលើយើង ដើម្បីកុំឱ្យយើងឆ្ងល់ដោយការប្រាថ្នាចង់បានជាអ្នក
 មាន ឬមានមហិច្ឆតាតែនឹងកិត្តិយស។ តើជាការមិនចេះអៀនខ្មាសបែបណា
 ដែលមនុស្សទុកចិត្តថាគាត់នឹងត្រូវបានជួយពីព្រះដើម្បីទទួលបានរបស់ដែលគាត់
 ប្រាថ្នាផ្ទុយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះ? លែងគិតថាព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានពរ
 អ្វីដែលទ្រង់បានដាក់បណ្តាសាដោយព្រះឱស្ឋទ្រង់ឡើយ! ជាចុងក្រោយ
 ប្រសិនបើអ្វីៗមិនស្របតាមការចង់បាន និងក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងទេ យើងនឹង
 នៅតែរក្សាភាពអត់ធ្មត់ និងស្អប់ខ្ពើមចំពោះស្ថានភាពរបស់យើង ទោះមានរឿង

អ្វីក៏ដោយ ។ ដ្បិតយើងនឹងដឹងថា នេះគឺជាការអ្វីទាំងនឹងព្រះ ដូចមាន
ចែងនៅទីនេះ ហើយក៏នឹងមិនតស៊ូនឹងសិល្បៈអាក្រក់តាមទម្លាប់ដែលមនុស្សស្វែង
រកតាមទម្លាប់ចង់ឆ្គួតនោះទេ ដែលខ្លួនដឹងថានឹងមិនចំណេញដល់គេឡើយ
ហើយក៏មិនមានអ្វីកើតឡើងដែរ ។ ជាការប្រសើរណាស់ ផ្តល់កិត្តិយសដល់ខ្លួន
គាត់ ឬសូម្បីតែការឧស្សាហ៍ព្យាយាម ឬការបង្កើត ឬទ្រព្យសម្បត្តិ ។ ផ្ទុយទៅ
វិញ គាត់នឹងផ្តល់កិត្តិយសដល់ព្រះក្នុងនាមទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ
កិច្ចការរបស់អ្នកដទៃទៀតមានការរីកចម្រើនទៅមុខបន្តិចបន្តួច ឬថយក្រោយ
វិញ ក៏នៅតែប្រកាន់នូវភាពទាបរបស់ខ្លួនដោយចិត្តល្មន់និងចិត្តសមល្មមជាងការ
ដែលមនុស្សថោកទាបខ្លះនឹងទទួលបានជោគជ័យកម្រិតមធ្យមដែលមិនត្រូវនឹង
ប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ។ ព្រោះគាត់ពិតជាមានសេចក្តីសុខ ដែលអាចឱ្យគាត់សម្រាក
ដោយសន្តិវិធីជាងក្នុងកម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃទ្រព្យសម្បត្តិ ឬអំណាច ។ ដោយសារ
ការនេះនាំទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់ គាត់ចាត់ទុកថាកិច្ចការរបស់គាត់ត្រូវ
បានតែងតាំងដោយព្រះអម្ចាស់ ។ យើងឃើញថាព្រះបាទដាវីឌមានចិត្តគំនិត
ណាស់ 'ខណៈពេលដែលគាត់ដើរតាមព្រះ ហើយប្រគល់ខ្លួនទៅតាមការដឹកនាំ
របស់ទ្រង់ គាត់បញ្ជាក់ថាគាត់ដូចជាកូនក្មេងដែលផ្តាច់ដោះម្តាយរបស់គាត់
ហើយថាគាត់មិនកាន់កាប់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងអ្វីដែលជ្រៅពេកនិងអស្ចារ្យដល់គាត់
ទេ [ទំនុកដំកើង ១៣១:១-២] ។

10. ការបដិសេធខ្លួនឯងដូចយើងទ្រាំទ្រនឹងសត្រូវបាន

ហើយសម្រាប់ចិត្តដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ សន្តិភាព និងការអត់ធ្មត់
យើងបាននិយាយថា មិនគួរសម្រាកនៅត្រង់ចំណុចនេះទេ ។ ប៉ុន្តែវាក៏ត្រូវ
ពង្រីកទៅគ្រប់ការកើតឡើងដែលជីវិតបច្ចុប្បន្នជាប្រធានបទ ។ ដូច្នេះហើយ

គាត់តែម្នាក់ឯងបានបដិសេធខ្លួនឯងដែលបានលាលែងពីតំណែងទាំងស្រុងថ្វាយ
ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដែលគាត់អនុញ្ញាតឱ្យគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតរបស់គាត់ត្រូវបាន
គ្រប់គ្រងដោយបំណងរបស់ព្រះ ។ អ្នកណាដែលគិតក្នុងចិត្តថាយ៉ាងណាក៏ដោយ
មិនចាត់ទុកខ្លួនឯងជាទុក្ខ ឬត្អូញត្អែរពីការទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះឡើយ ។ តើ
ការចាត់ចែងនេះចាំបាច់ប៉ុណ្ណានឹងលេចឡើង ប្រសិនបើអ្នកថ្លឹងថ្លែងនូវឱកាសជា
ច្រើនដែលកើតឡើងដែលយើងជាកម្មវត្ថុ ។ ជំងឺផ្សេងៗតែងតែរំខានយើង ៖
ឥឡូវនេះទឹកកក និងព្រិល ប្រើប្រាស់ការរំពឹងទុកនៃឆ្នាំ នាំទៅរកភាពគ្មានកូន
ដែលកាត់បន្ថយភាពក្រីក្រ ។ ផ្ទះរបស់យើងត្រូវភ្លើងឆេះ ។ ដោយសារហេតុ
ការណ៍ទាំងនេះហើយ ដែលមនុស្សជេរប្រមាថជីវិត ស្អប់ថ្ងៃកំណើត ស្អប់មេឃ
និងពន្លឺថ្ងៃ ជេរប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ហើយគេជេរប្រមាថព្រះអង្គដោយអយុត្តិធម៌
និងឃោរឃៅ ។ ប៉ុន្តែក្នុងរឿងទាំងនេះ អ្នកជឿក៏ត្រូវសម្លឹងមើលទៅលើសេចក្តី
សប្បុរសរបស់ព្រះ និងការអត់ទោសយ៉ាងពិតប្រាកដពីឪពុក ។ ដូច្នេះហើយ
ប្រសិនបើគាត់ឃើញផ្ទះរបស់គាត់កាត់បន្ថយទៅជាឯកោដោយការដកចេញនូវ
ញាតិសន្តានរបស់គាត់ គាត់ពិតជានឹងមិនឈប់ថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះអម្ចាស់នោះ
ទេ ប៉ុន្តែគាត់នឹងងាកមកគិតអំពីគំនិតនេះវិញ ។ ផ្ទះរបស់ខ្ញុំនឹងមិនទុកឱ្យនៅ
ស្ងាត់ជ្រងំឡើយ ។ ឬប្រសិនបើដំណាំរបស់គាត់ត្រូវបានបំផ្លិចបំផ្លាញដោយអំព
ឬបំផ្លាញដោយទឹកកក ឬត្រូវធ្លាក់ដោយព្រិល ហើយគាត់ឃើញទុរ្ភិក្សគម្រាម
កំហែង ប៉ុន្តែគាត់នឹងមិនអស់សង្ឃឹម ឬចង់គំនុំនឹងព្រះឡើយ ប៉ុន្តែគាត់នឹងនៅ
រឹងមាំក្នុងជំនឿនេះ [ទំនុកដំកើង ៧៩:៤៧] ៖ “ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
យើងនៅក្នុងការការពាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ចៀមក៏រកស៊ីនៅក្នុងវាលស្មៅរបស់
ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង ៧៩:១៣] ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងផ្គត់ផ្គង់អាហារដល់

យើង ទោះនៅក្នុងភាពរាំងស្ងួតខ្លាំងក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើគាត់ទ្រាំបានធ្វើទុក្ខ
ដោយជំងឺ នោះគាត់នឹងមិនអាចទ្រាំទ្រដោយភាពឈឺចាប់ខ្លាំងពេក រហូតឈាន
ដល់ការមិនអត់ធ្មត់ និងមិនយល់ស្របជាមួយនឹងព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែដោយ
ពិចារណាលើភាពសុចរិត និងភាពទន់ភ្លន់នៃការវាយប្រដៅរបស់ព្រះ គាត់នឹង
នឹកចាំពីការអត់ធ្មត់ ។ សរុបមក ទោះជាមានអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ ព្រោះគាត់
នឹងដឹងថា វាត្រូវបានតែងតាំងមកពីព្រះ គាត់នឹងឆ្លងកាត់វាដោយចិត្តស្ងប់
និងដឹងគុណ ដើម្បីកុំរឹងប៉ឹងនឹងការបញ្ជាពីគាត់ទៅក្នុងអំណាចដែលគាត់បាន
លះបង់ខ្លួនគាត់ និងគ្រប់កម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ ។

ជាពិសេស សូមឱ្យការល្អចិត្តដ៏ល្អឯង និងវេទនាបំផុតរបស់ពួកអ្នកមិនជឿ
នោះ ឱ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីដើមទ្រូងរបស់អ្នកជឿព្រះគ្រីស្ទ ឱ្យបានពង្រឹងស្មារតីរបស់
ពួកគេ ប្រឆាំងនឹងទុក្ខលំបាក គេចោទប្រកាន់ពួកគេដើម្បីទ្រព្យសម្បត្តិ ។
ប្រឆាំងនឹងសំណាង ពួកគេចាត់ទុកការខឹងសម្បារជារឿងល្អ ព្រោះនាងខ្វាក់
ភ្នែក និងមើលមិនឃើញ ដោយភ្នែកដែលមើលមិនឃើញ ធ្វើឱ្យមានរបួសដល់
អ្នកដែលសម និងអ្នកមិនសមក្នុងពេលតែមួយ ។ ផ្ទុយមកវិញ ច្បាប់របស់អ្នក
គោរពដល់ព្រះ គឺមានតែព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ និង
គ្រប់គ្រងលើសំណាង ល្អឬអាក្រក់ ហើយជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ និងគ្រប់គ្រងលើ
សំណាង ល្អឬអាក្រក់ ហើយវាមិនប្រញាប់ប្រញាល់ជាមួយកម្លាំងដែលមិនចេះ
ប្រយ័ត្ន ។ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងយុត្តិធម៌ដែលមានសណ្តាប់ធ្នាប់បំផុត ដោះស្រាយ
ទាំងការល្អ និងអាក្រក់ដែលមានដល់យើង ។

ជំពូកទី VIII

ការលឺឈើឆ្កាង ជាផ្នែកមួយនៃការបដិសេធខ្លួនឯង

(យើងត្រូវតែលឺឈើឆ្កាងរបស់យើង ក្នុងនាងជាអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវ 1-2)

1. ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងឈើឆ្កាងយើង

ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យគំនិតដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះឡើងខ្ពស់ទៅ ដល់កម្ពស់ដែលព្រះគ្រីស្ទ ហៅពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ៖ ដែលម្នាក់ៗត្រូវតែលឺឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន [ម៉ាថាយ ១៦:២៤] ។ អ្នកណាដែលព្រះអម្ចាស់បានទទួលយក ហើយចាត់ទុកថាសក្តិសម នឹងការប្រកបរបស់ព្រះអង្គ គួរតែត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ជីវិតដ៏លំបាក នឿយហត់ និងគ្មានភាពស្ងប់ស្ងាត់ ដែលពោរពេញដោយអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗជាច្រើន ។ វា គឺជាព្រះទ័យរបស់ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះដើម្បីបង្អិតពួកគេ ដើម្បីដាក់ កូនរបស់ទ្រង់ឱ្យសាកល្បងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ ចាប់ផ្តើមពីព្រះគ្រីស្ទ ជាកូន ច្បងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ធ្វើតាមផែនការនេះជាមួយនឹងកូនៗទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។ ទោះបីជាបុត្រនោះជាទីស្រឡាញ់លើសជាងអ្នកឯទៀតក៏ដោយ ហើយទៅចំពោះ ព្រះវរបិតាទ្រង់ក៏គួរពេញចិត្ត [ម៉ាថាយ 3:17 និង 17:5] ។ ប៉ុន្តែ យើង ឃើញថា នៅឆ្ងាយពីការប្រព្រឹត្តដោយចិត្តអត់អោន ឬដោយទន់ភ្លន់ ដើម្បី និយាយការពិត ខណៈពេលដែលគេរស់នៅលើផែនដី គេមិនត្រឹមតែត្រូវបាន សាកល្បងដោយឈើឆ្កាងជារៀងរហូតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជីវិតទាំងមូលរបស់គេគឺ គ្មានអ្វីក្រៅពីឈើឆ្កាងជារៀងរហូត ។ សារឹកកត់សម្គាល់អំពីមូលហេតុ ៖ ដែលវា បានធ្វើឱ្យគាត់ “រៀនស្តាប់បង្គាប់តាមរយៈអ្វីដែលគាត់រងទុក្ខ” [ហេប្រើរ ៥:៨]

ដូច្នេះ ហេតុអ្វីយើងត្រូវសាកល្បងខ្លួនយើង ពីលក្ខខណ្ឌដែលព្រះគ្រីស្ទជាសិរសារបស់យើងដែលយើងត្រូវចុះចូល ជាពិសេសក្នុងកាលដែលទ្រង់ចុះចូលដោយយល់ដឹងយើង ដើម្បីនឹងបង្ហាញយើងនូវតម្លៃនៃការអត់ធ្មត់នឹងខ្លួន? ដូច្នេះ ពួកសារីកបង្រៀនថា ព្រះបានចែងមកពីកូនរបស់ទ្រង់ទាំងអស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ថា ពួកគេត្រូវតែផ្លាស់ប្តូរដូចជាព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម 8:29] ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលអាក្រក់និងពិបាក និយាយពីសត្រូវនិងការអាក្រក់ នោះការកំសាន្តចិត្តដ៏អស្ចារ្យក៏មកកាន់យើង ៖ យើងនឹងត្រូវបានដឹកនាំបែបដូចគ្នាដែលទ្រង់ត្រូវបានឆ្លងកាត់នូវការអាក្រក់ទាំងអស់ទៅកាន់សិរីរុងរឿងនៃស្ថានសួគ៌ [កិច្ចការ 14:22] ។ ដូច្នេះ ប៉ុលផ្ទាល់នៅកន្លែងមួយនិយាយថា ៖ នៅពេលដែលយើងបានយល់ពីការចូលរួមក្នុងទុក្ខលំបាករបស់ទ្រង់ នោះយើងក្នុងពេលនោះបានចាប់បាននូវអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយនៅពេលដែលយើងបានក្លាយដូចជាទ្រង់នៅក្នុងការសុគតរបស់ទ្រង់ នោះយើងត្រូវបានចូលរួមចំណែកនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់យ៉ាងពេញដោយសិរីរុងរឿងហើយ [ភីលីពី 3:10-11] ។ វាអាចជួយបន្ថែមដល់ភាពលឿងនៃឈឺឆ្កាងថែមទៀត ដែលយើងកាន់តែរងការធ្វើទុក្ខដោយសារសត្រូវ នោះការប្រកបគ្នារបស់យើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងកាន់តែប្រាកដថែមទៀត! ដោយការប្រកបគ្នាជាមួយទ្រង់នូវទុក្ខលំបាក នោះមិនត្រឹមតែជាព្រះពរដល់យើងនោះទេ តែក៏ជួយជម្រុញដល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងផងដែរ ។

2. ឈឺឆ្កាងដឹកនាំយើងទៅកាន់ការទុក្ខចិត្តដ៏ឥតខ្ចោះដល់អំណាចរបស់ព្រះ

ក្រៅពីនេះ ព្រះអម្ចាស់នៃយើងមិនចាំបាច់ធ្វើការទ្រាំទ្រឈឺឆ្កាងឡើយ លើកលែងតែដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ និងបញ្ជាក់ពីការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ចំពោះព្រះវរបិតា ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពួកយើង មានហេតុផលជាច្រើនដែលយើងត្រូវឆ្លងកាត់ជីវិតរបស់យើងនៅក្រោមឈឺឆ្កាងបន្តបន្ទាប់ទៀត ។ ទីមួយ ដូចជាយើងដោយធម្មជាតិ មានទំនោរក្នុងការសន្មតថាអ្វីៗទាំងអស់ជាសាច់ឈាមរបស់យើង លុះត្រាតែភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងត្រូវបានបង្ហាញដល់ភ្នែករបស់យើង នោះយើងត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចនូវគុណធម៌របស់យើង លើសពីកម្រិតសមស្របរបស់វា ។ ហើយយើងមិនសង្ស័យទេ ទោះជាមានអ្វីកើតឡើងថានឹងមានការលំបាកទាំងអស់ដែលវានឹងនៅតែមិនបែកខ្ញែក និងមិនអាចយកឈ្នះបាន ។ ហេតុដូច្នេះហើយយើងត្រូវបាននាំទៅកាន់ទំនុកចិត្តដែលល្ងង់ខ្លៅសាច់ឈាម ។ ហើយដោយពឹងផ្អែកលើវា នោះយើងមានអំនួតប្រឆាំងនឹងព្រះផ្ទាល់ជាខ្លាំង ហាក់ដូចជាអំណាចរបស់យើងគ្រប់គ្រាន់បើគ្មានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។

ទ្រង់អាចទប់ស្កាត់ភាពក្រអឺតក្រអួលនេះបានល្អបំផុតនៅពេលដែលទ្រង់បង្ហាញឱ្យយើងឃើញតាមរយៈបទពិសោធន៍មិនត្រឹមតែភាពអសមត្ថភាពយ៉ាងខ្លាំងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងភាពទន់ខ្សោយដែលយើងខំប្រឹងប្រែងផងដែរ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ធ្វើទុក្ខយើងដោយភាពអាម៉ាស់ ឬភាពក្រីក្រ ឬការបាត់បង់ជីវិត ឬជំងឺ ឬគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងទៀត ។ មិនស្មើភាពនឹងការទទួលរបស់ទាំងនេះទេ រហូតទាល់តែពួកគេប៉ះយើង យើងនឹងចុះចាញ់នឹងពួកគេ ។ ដូច្នេះ ដោយបន្ទាបខ្លួនយើងរៀនអំពីការនាំដល់ព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ ដែលធ្វើឱ្យយើងឈរយ៉ាងរហ័សនៅក្រោមបន្ទុកនៃទុក្ខវេទនា ។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែមនុស្សដ៏វិសុទ្ធបំផុតក៏ដោយ ក៏គេអាចទទួលស្គាល់ថា ពួកគេមិនឈរដោយកម្លាំងរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ប៉ុន្តែតាមរយៈព្រះ

គុណរបស់ព្រះ នោះប្រាកដណាស់អំពីភាពរឹងប៉ឹង និងស្ថិរភាពរបស់ពួកគេ លុះ ត្រាតែតាមរយៈការសាកល្បងឈើឆ្កាងដែលទ្រង់នាំពួកគេឱ្យយល់កាន់តែស៊ីជម្រៅ អំពីខ្លួនគេ ។ ភាពត្រេកត្រអាលនេះបានមកលើដាវីឌថា ៖ “ក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់ របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបាននិយាយថា ‘ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវរងឡើយ’ ឱព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់បាន បង្កើតកម្លាំងសម្រាប់ភ្នំរបស់ខ្ញុំ ដោយព្រះគុណទ្រង់ ។ ទ្រង់បានលាក់ព្រះភ័ក្រ ទ្រង់ នោះទូលបង្គំរន្ធត់ចិត្ត” [ទំនុកដំកើង ៣០:៦-៧] ។ ដោយសារគាត់ សារភាពថា ក្នុងភាពរីកចម្រើន អារម្មណ៍របស់គាត់បានធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំង ដោយការធ្វេសប្រហែសចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលគាត់គួរតែពឹងលើ ទ្រង់ ដូច្នេះគាត់ពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង ដែលសន្យាថាគាត់អាចឈរបានយ៉ាងឆាប់រ ហ័ស ។ ប្រសិនបើហេតុការណ៍នេះកើតឡើងចំពោះហោរាដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ តើយើង មួយណាដែលមិនគួរភ័យខ្លាច និងប្រយ័ត្ននោះ?

ក្នុងគ្រាដ៏សុខសាន្ត ពួកគេបានប្រុងប្រៀបខ្លួនលើភាពខ្ជាប់ខ្ជួន និងការអត់ធ្មត់ដ៏ អស្ចារ្យរបស់ពួកគេ ទាល់តែរៀននៅពេលដែលត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនដោយភាពមិន អនុគ្រោះថា ទាំងអស់នេះជាពុតត្បូត ។ ខ្ញុំនិយាយថា ពួកអ្នកជឿបានព្រមាន ដោយភស្តុតាងនៃជំងឺរបស់ពួកគេ ឈានទៅរកការបន្ទាបខ្លួន ហើយដូច្នេះ ការ លះបង់ជំនឿខុសឆ្គងក្នុងសាច់ឈាម យកខ្លួនទៅរកព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ឥឡូវ នេះ នៅពេលដែលពួកគេបានបានឆ្លងកាត់ខ្លួនពួកគេនៅទីនោះ ពួកគេបានជួប ប្រទះនូវវត្តមាននៃអំណាចរបស់ព្រះមួយ ដែលថាពួកគេមានការការពារគ្រប់ គ្រាន់ និងរក្សាពួកគេទុក ។

(នេះជាការចាំបាច់ដើម្បីបង្រៀនយើងអំពីការអត់ធ្មត់ និងការគោរពប្រតិបត្តិ,
3-6)

**3. ឈើឆ្កាងអនុញ្ញាតឱ្យយើងទទួលបានបទពិសោធន៍នូវភាពស្មោះត្រង់
របស់ព្រះ និងផ្តល់សង្ឃឹមដល់យើងពីថ្ងៃអនាគត**

ហើយនេះជាអ្វីដែលប៉ុលបង្រៀន ៖ “សេចក្តីទុក្ខលំបាកបង្កើតឱ្យមានសេចក្តី
ទ្រាំទ្រ សេចក្តីទ្រាំទ្របង្កើតឱ្យមានសេចក្តីសុំផ្នែក សេចក្តីសុំផ្នែកបង្កើតឱ្យមាន
សេចក្តីសង្ឃឹម” [រ៉ូម ៥:៣-៤] ។ ថាព្រះបានសន្យាថានឹងនៅជាមួយនឹងអ្នក
ជឿនៅក្នុងសេចក្តីទុក្ខព្រួយ [កូរិនថូសទី២ 1:4] ពួកគេបានជួបប្រទះការពិត
ខណៈពេលដែលបានគាំទ្រដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេស្ងៀមស្ងៀមដោយអត់
ធ្មត់ - ការស្ងៀមស្ងៀមជាមិនអាចសម្រេចបានដោយការខិតខំរបស់ពួកគេផ្ទាល់
ទេ ។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធ តាមរយៈបទពិសោធន៍នៃការអត់ធ្មត់ នូវការពិតថា
នៅពេលចាំបាច់ ព្រះទ្រង់ប្រទានជំនួយដែលទ្រង់បានសន្យា ។ ដូច្នេះ សេចក្តី
សង្ឃឹមរបស់ពួកគេក៏ត្រូវបានពង្រឹងផងដែរ ដរាបណាវានឹងជាកម្ពស់នៃការដឹង
គុណដែលមិនរំពឹងថានៅពេលខាងមុខ សេចក្តីពិតរបស់ព្រះនឹងស្ថិតស្ថេរ និងរឹង
មាំដូចពួកគេបានជួបប្រទះរួចហើយ ។ ឥឡូវនេះយើងឃើញថា តើមានរឿងល្អ
ប៉ុន្មានដែលទាក់ទងគ្នាដែលហូរចេញពីឈើឆ្កាង ។ ចំពោះការបដិសេធនូវគំនិតដ៏
ល្អនោះ ដែលយើងក្លែងបន្លំលេងសើចទាក់ទងនឹងកម្លាំងរបស់យើង ហើយបិទ
បាំងការលាក់ពុតរបស់យើងដែលនាំឱ្យយើងរីករាយ ឈើឆ្កាងបានវាយប្រហារទៅ
លើទំនុកចិត្តដ៏គ្រោះថ្នាក់របស់យើងនៅក្នុងសាច់ឈាម ។ ដូច្នេះ វាបង្រៀន
យើងឱ្យបន្ទាបខ្លួន ឱ្យសម្រាកលើព្រះតែមួយគត់ ជាមួយនឹងលទ្ធផលដែលយើង
មិនត្រូវដួល ឬផ្តល់ផល ។ លើសពីនេះទៅទៀត ក្តីសង្ឃឹមដើរតាមជ័យជំនះ
រហូតមកដល់ពេលនេះ ក្នុងនាមជាព្រះអម្ចាស់ ដោយធ្វើតាមអ្វីដែលទ្រង់បាន
សន្យា បង្កើតសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់សម្រាប់ពេលដែលនឹងត្រូវមកនៅពេលខាងមុខ

ខ ។ ទោះបីជាទាំងនេះជាហេតុផលតែមួយគត់ក៏ដោយ វាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា យើងត្រូវការការអនុវត្តនៃការលើឈើឆ្កាង ។

ហើយវាមានសារៈសំខាន់តិចតួចសម្រាប់អ្នកដើម្បីឱ្យបានស្អាតពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលខ្វាក់ភ្នែករបស់អ្នកលើខ្លួនឯង ដើម្បីឱ្យអ្នកដឹងកាន់តែជិតអំពីភាពអសមត្ថភាពរបស់អ្នក ។ មានអារម្មណ៍ថាភាពអសមត្ថភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក ដែលអ្នកអាចរៀនមិនទុកចិត្តខ្លួនឯង ។ ឱ្យបានសម្រាកដោយចិត្តជឿជាក់លើព្រះ ដែលពីងផ្នែកលើជំនួយរបស់ទ្រង់ អ្នកនឹងអាចទ្រូវបានរក្សារហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។ ដើម្បីប្រកាន់ជំហររបស់អ្នកនៅក្នុងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យអ្នកអាចយល់ការពិតនៃការសន្យារបស់ទ្រង់ ។ ដើម្បីមានភាពប្រាកដប្រជាដោយគ្មានការសង្ស័យលើការសន្យារបស់ទ្រង់ ថាដោយហេតុនេះក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកអាចនឹងត្រូវបានពង្រឹងឡើង ។

4. ឈើឆ្កាងបង្កើតយើងនៅក្នុងការអត់ធ្មត់និងការស្តាប់បង្គាប់

ព្រះអម្ចាស់ក៏មានគោលបំណងមួយទៀតដែលទ្រង់ធ្វើទុកដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ៖ គឺដើម្បីនឹងសាកល្បងភាពអត់ធ្មត់របស់ពួកគេ និងដើម្បីនឹងណែនាំពួកគេទៅកាន់ការស្តាប់បង្គាប់ ។ មិនមែនពួកគេអាចសម្តែងការស្តាប់បង្គាប់ណាផ្សេងទៀតទៅកាន់ទ្រង់ជាងអ្វីដែលទ្រង់បានផ្តល់ដល់ពួកគេឡើយ ។ តែវាគាត់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់ដោយមានភស្តុតាងដែលមិនអាចយល់ច្រឡំបាន ក៏បានបើកសម្តែងយ៉ាងច្បាស់នូវព្រះគុណដែលទ្រង់បានផ្តល់មកលើពួកបរិសុទ្ធ ដែលការទាំងនេះដែលលាក់ទុកនៅក្នុងពួកគេនឹងមិននៅស្ងៀមឡើយ ។ ដូច្នេះ ដោយការនាំមកដល់អំណាចនិងភាពជាប់លាប់យ៉ាងបើកចំហឱ្យបានទ្រាំទ្រ ដែលទ្រង់បានផ្តល់មក

ដល់អ្នកបម្រើទ្រង់ ទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថាបានសាកល្បងភាពអត់ធ្មត់របស់
 ពួកគេ ។ ចេញពីការនេះក៏មានការបង្ហាញថា ៖ ព្រះទ្រង់សាកល្បងអំប្រាហាំ
 ហើយបានបញ្ជាក់ពីភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ចេញពីសេចក្តីពិតដែលគាត់មិនបាន
 បដិសេធនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាកូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់តែមួយរបស់គាត់ [លោកុប្បត្តិ
 22:1, 12] ។ ដូច្នេះ ពេត្រុសក៏បង្រៀនថាសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបាន
 បញ្ជាក់ច្បាស់ដោយទុក្ខវេទនាចេញមកដូចជាមាសដែលត្រូវបានសាកនៅក្នុងគុក
 ភ្លើង [ពេត្រុសទី១ 1:7] ។ តើអ្នកណានឹងនិយាយថាវាគ្មានប្រយោជន៍ទេ ដែល
 អំណោយទានដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃការអត់ធ្មត់ ដែលអ្នកជឿបានទទួលចេញពីព្រះ
 ត្រូវបានដាក់ប្រើដើម្បីឱ្យវាបានច្បាស់លាស់និងបង្ហាញចេញច្បាស់មកនោះ?
 ហើយមនុស្សក៏មិនឱ្យតម្លៃវាតាមសមត្ថភាពដែរ ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះធ្វើត្រូវកាលដែលទ្រង់ផ្តល់ឱកាសក្នុងការកកាយចេញមកនូវ
 គុណតម្លៃទាំងនោះ ដែលទ្រង់បានផ្តល់មកនៅលើអ្នកជឿរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យពួក
 គេមិនត្រូវលាក់កំបាំងនៅក្នុងភាពស្រពិចស្រពិលឡើយ ដែលមិនត្រូវនៅជាឥត
 ប្រយោជន៍និងត្រូវកន្លងផុតទៅឡើយ ។ ការលំបាករបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដែល
 ប្រសិនបើគ្មានវាទេនឹងមិនត្រូវបានទ្រាំទ្រជាមុន នោះពួកគេត្រូវរាប់ជាសុចរិត
 ដោយពេញលេញ ។ ពួកគេដូចដែលខ្ញុំបានបញ្ជាក់ហើយថាត្រូវបានណែនាំ
 ដោយសារឈើឆ្កាងឱ្យចេះស្តាប់បង្គាប់ ពីព្រោះដូច្នេះពួកគេត្រូវបានបង្រៀនឱ្យ
 ចេះរស់នៅមិនតាមអារម្មណ៍របស់ពួកគេឡើយ តែតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់
 ព្រះវិញ ។ ហើយ លោក Seneca ក៏បន់និយាយថាវាជាសុភាសិតបុរាណ ការ
 ដែលជម្រុញមនុស្សណាម្នាក់ឱ្យទ្រាំទ្រនូវទុក្ខលំបាកដោយនិយាយថា “ចូរដើរតាម
 ព្រះ ។” ដោយការនេះអ្នកបុរាណបានផ្តល់តម្រុយយ៉ាងច្បាស់ថា មនុស្សដែល

ចុះចូលទៅនឹងបន្ទុករបស់ព្រះពិតមានតែនៅពេលគេទ្រាំទ្រនូវព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ និងដំបងទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាពិតជាសាកសមដែលយើងគួរតែបញ្ជាក់ពីខ្លួន យើងថាចេះស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌នៅក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ នោះយើងនឹងមិនត្រូវបដិសេធទ្រង់ដែលដាក់មកលើយើងគ្រប់របៀបដែលនឹងនាំ យើងទៅកាន់ការស្តាប់បង្គាប់ដល់ទ្រង់ ។

5. ឈឺភ្លាងជាថ្នាំ

យើងនៅតែមិនឃើញថាការស្តាប់បង្គាប់នេះចាំបាច់ប៉ុណ្ណាឡើយ ទាល់តែយើង ពិចារណាក្នុងពេលតែមួយថាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមរបស់យើងវាអាក្រក់ ប៉ុណ្ណាដែលវាបានឆឺចេញនូវបន្ទុករបស់ព្រះ ប្រសិនបើយើងគិតថាសេចក្តីប៉ង ប្រាថ្នានោះដោយទន់ភ្លន់និងតាមចិត្តវាទេ ។ ដោយសារការដូចគ្នានោះកើត ឡើងដល់វាដូចដែលវាបានកើតឡើងដល់សេះដែលកំរោលដែរ ។ ប្រសិនបើវា បានក្លាយជាធាត់នៅក្នុងភាពខ្ជិលច្រអូសមួយរយៈពេល នោះពួកវាមិនអាចនឹងប ង្ខឹកបានឡើយពេលក្រោយដោយសារវិញ្ញាណដែលដំកើងខ្ពស់របស់ពួកគេ ។ ហើយពួកគេក៏មិនស្គាល់អ្នកដែលជិះវាដែរ ដែលការបង្គាប់របស់អ្នកជិះដែលពីមុន ពួកគេតែងស្តាប់តាម ។ ហើយអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ទាំងពីរពួកសាសន៍អ៊ីស្រាអែលក៏នៅ តែបន្តនៅក្នុងពួកយើងដែរ ៖ ត្រូវបានក្លាយជាធាត់ស្លឹកនិងធូររលុង នោះយើង បានទាត់ទាស់នឹងទ្រង់ដែលទ្រង់បានផ្តល់ចំណីនិងចិញ្ចឹមយើង [ចោទិយកថា 32:15] ។ ពិតណាស់ ផលប្រយោជន៍ពីព្រះត្រូវតែនាំយើងឱ្យបានផ្តល់តម្លៃនិង ស្រឡាញ់ដល់សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ តែបើកាលណាបំណងអាក្រក់របស់ យើងនៅតែដូច្នេះ ផ្ទុយមកវិញវាកាន់តែខូចអាក្រក់នៅក្នុងការធ្វើតាមចិត្តរបស់ គេទៀតនោះ នោះវាពិតជាសាកសមណាស់ដល់យើងត្រូវបានស្រាកស្រានដោយ

ការប្រដៅមួយចំនួន ដើម្បីឱ្យយើងមិនត្រូវលោភចូលទៅក្នុងការអាក្រក់ដូច្នេះ ។
ដូច្នេះ មិនដូចនោះទេនៅក្នុងភាពបរិបូរនៃភាពចម្រុងចម្រើនរបស់យើង នោះ
យើងនឹងទៅជារង្វេង ។ មិនដូច្នេះនឹងត្រូវបំប៉ោងខ្លួនឡើងដោយកិត្តិយស
យើងនឹងទៅជាមានអំណូត ។ មិនដូច្នេះទេយើងនឹងទ្រូវបានហើមឡើងដោយ
របស់ល្អៗមិនថាខាងព្រលឹងឬខាងរូបកាយឡើយ ឬដោយសំណាងជាដើម នោះ
យើងនឹងទៅជាអ្នកក្មេងក្មាង នោះព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់កាលដែលទ្រង់ទតឃើញថាវា
ពិតជាមានប្រយោជន៍ ទ្រង់ក៏មកទប់ទល់នឹងយើងហើយគ្រប់គ្រងនិងរារាំងនូវ
សាច់ឈាមដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបានរបស់យើងដោយវិធីសាស្ត្រនៃឈើឆ្កាង ។
ហើយទ្រង់ធ្វើការនេះនៅក្នុងរបៀបជាច្រើនតាមដែលអ្វីដែលមានប្រសិទ្ធភាពដល់
មនុស្សម្នាក់ៗ ។ ដោយសារពួកយើងម្នាក់ៗមិនត្រូវបានរងទុក្ខក្នុងកម្រិតស្មើគ្នា
ឡើយចេញពីជំងឺដូចគ្នា ឬដោយសារការនោះ ត្រូវការប្រភេទនៃឈើឆ្កាងដូចគ្នា
ឡើយ គឺអ្នកផ្សេងមានវិធីផ្សេងទៀត ។ តែក្នុងកាលដែលគ្រូពេទ្យពិស្ថានស្ម័គ្រ
ព្យាបាលអ្នកខ្លះដោយទន់ភ្លន់ តែសម្អាតអ្នកផ្សេងទៀតដោយវិធីកាចជាង ក្នុង
កាលដែលទ្រង់មានបំណងនឹងផ្តល់សុខភាពល្អដល់មនុស្សទាំងអស់ តែទ្រង់មិន
បានទុកអ្នកណាចោលហើយមិនបានប៉ះពាល់សោះនោះទេ ពីព្រោះទ្រង់ស្គាល់ថា
មនុស្សមានជម្ងឺ ។

6. ឈើឆ្កាងដូចជាការវាយប្រដៅរបស់ឪពុក

ក្រៅពីនេះ វាចាំបាច់ណាស់ដែលព្រះវរបិតាដែលពេញដោយសេចក្តីមេត្តារបស់
យើងមិនគួរត្រឹមតែបើកកកាយនូវសេចក្តីកំសោយរបស់យើងទេ តែក៏គួរតែកែ
តម្រូវនូវការបះបោរពីដើមជាញឹកញាប់ផងដែរ ដូច្នេះទ្រង់នឹងរក្សាយើងនៅក្នុង
ការស្តាប់បង្គាប់ស្របច្បាប់ទៅកាន់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ដូចនេះ នៅពេលណាដែល

យើងត្រូវរងទុក្ខលំបាក ការចង់ចាំពីជីវិតពីដើមនឹងត្រូវលេចមកនៅក្នុងគំនិត ។
ដូច្នេះ យើងនឹងរកឃើញដោយគ្មានចម្ងល់ថា យើងបានធ្វើខុសសមនឹងទទួលនូវ
ការវាយប្រដៅនេះណាស់ ។ តែការជម្រុញឱ្យទ្រាំទ្រមិនត្រូវបានផ្អែកលើការ
ចំណាំពីអំពើបាបឡើយ ។ ដោយសារតម្កើរចាក់ចូលជ្រៅថែមទៀតនូវការយល់
យ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលវានិយាយថាព្រះអម្ចាស់វាយប្រដៅយើងដោយទុក្ខ
លំបាកផ្សេងៗ “ដើម្បីកុំឱ្យយើងជាប់ទោសជាមួយនឹងលោកីយ៍ឡើយ ។” [កូរិន
ថូសទី១ 11:32] ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងភាពភាពសាហាវនៃទុក្ខលំបាកយើងត្រូវតែ
ចំណាំនូវសេចក្តីសប្បុរសនិងភាពមេត្តានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។
ដោយសារទ្រង់ធ្វើទុក្ខយើងដើម្បីនឹងបំផ្លាញយើងដោយការនោះ ជាងការ
ដែលដោះយើងពីការជាប់ទោសនៃលោកីយនេះ ។ គំនិតនោះនឹងនាំយើងទៅ
កាន់អ្វីដែលព្រះតម្កើរបង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀត៖ “កូនអើយ មិនត្រូវមើល
ងាយការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវធ្លាក់ទឹកចិត្ត នៅ
ពេលព្រះអង្គស្តីបន្ទោសដែរ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់តែងតែប្រៀនប្រដៅអស់អ្នកដែល
ព្រះអង្គស្រឡាញ់ ដូចឪពុកវាយប្រដៅកូនជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួន ។ [សូភាសិត
3:11-12] ។ នៅពេលដែលយើងចំណាំដំបងរបស់ព្រះវរបិតា នោះវាមិនមែនជា
តួនាទីរបស់យើងទេដែលត្រូវបង្ហាញខ្លួនយើងជាកូនដែលស្តាប់បង្គាប់និងអាច
បង្រៀនបានជាង ការយកតម្រាប់តាមមនុស្សដែលអស់សង្ឃឹមដែលបានក្លាយជា
វិង្សសនៅក្នុងទង្វើអាក្រក់របស់ពួកគេដោយក្រអឺតក្រអម ។ នៅពេលដែលយើង
បានធ្លាក់ចេញឆ្ងាយពីទ្រង់ នោះព្រះទ្រង់បំផ្លាញយើងទាល់តែដោយការកែតម្រូវ
នោះទ្រង់បានហៅយើងម្តងទៀត ។ ដូច្នេះគាត់និយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា
ប្រសិនបើយើងទុកនៅដោយមិនបានប្រដៅទេ នោះយើងជាកូនដែលឥតខាន់ស្លា

វិញ មិនមែនជាកូនពិតទេ [ហេព្រើរ 12:8] ។ យើងពិតជាជាក្រក់ណាស់ ប្រសិនបើនៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសនូវសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់មកដល់យើង និងការយកចិត្តទុកដាក់ដល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ដែលយើងមិនអាចទ្រាំទ្រ ទ្រង់បាន ។ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា នេះជាភាពខុសគ្នារវាងអ្នកមិនជឿនិងអ្នកជឿ ៖ អ្នកពីដើម ដូចជាបាវបម្រើនៃសេចក្តីទុច្ចរិតដែលគ្រាំគ្រានិងលាបពណ៌ពីរ ជាមួយនឹងការវាយប្រដៅមិនត្រឹមតែទៅជាក្រក់ថែមទៀតទេហើយថែមទាំងរឹង ចចេសថែមទៀត ។ តែអ្នកបន្ទាប់ទៀតវិញ ប្រៀបដូចជាកូនដែលកើតមកដែល ទទួលបានលន់ត្អូប្រៃចិត្ត ។ ពេលនេះអ្នកត្រូវតែជ្រើសរើសថានៅក្នុងក្រុមមួយ ណាដែលអ្នកចង់បាន ។ តែក្នុងកាលដែលយើងបាននិយាយពីបញ្ហានេះនៅក្នុង កន្លែងផ្សេងទៀត ចូរស្តាប់ចិត្តនឹងការលើកឡើងខ្លីៗនេះទៅ ហើយខ្ញុំនឹងបញ្ចប់ ត្រឹមនេះ ។

(ការលឺឈើឆ្កាងនៅក្នុងការបៀតបៀននិងគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងៗ 7-8)

7. ការរងទុក្ខដោយសារសេចក្តីសុចរិត

ឥឡូវនេះ ការរងការបៀតបៀនដោយសារតែសេចក្តីសុចរិត គឺជាការសម្រាល ទុក្ខឯករចនៈ ។ សម្រាប់វាគួរតែកើតឡើងចំពោះយើងពីកម្រិតដែលព្រះបានផ្តល់ កិត្តិយសដល់យើងក្នុងការបំពាក់ផ្នែកសញ្ញាពិសេសនៃទាហានរបស់ទ្រង់ដល់យើង ។ ខ្ញុំនិយាយថា មិនត្រឹមតែអស់អ្នកដែលធ្វើការដើម្បីការពារដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលរក្សាមូលហេតុរបស់អ្នកសុចរិតដែលរងទុក្ខដោយសេចក្តីសុចរិត ដែរ ។ ដូច្នេះ មិនថាក្នុងការប្រកាសសេចក្តីពិតរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងការរក្សា កុហករបស់សាតាំង ឬក្នុងការទទួលយកការការពាររបស់មនុស្សល្អ និងអ្នកគ្មាន

ទោសនូវអំពើទុច្ចរិតនោះទេ យើងត្រូវតែឆ្លងកាត់ការបំពាន និងការស្អប់ខ្ពើមនៃ
លោកិយនេះ ដែលអាចធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ជីវិតរបស់យើង ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់
យើង ឬការខិតខំរបស់យើងចំពោះព្រះ ឬរាប់ថាខ្លួនយើងវេទនាក្នុងរឿងទាំង
នោះ ដែលទ្រង់មានជាមួយនឹងបបួរមាត់របស់ទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រកាសថាយើងមាន
ពរហើយ [ម៉ាថាយ ១ ៥:១០] ។ សូម្បីតែភាពក្រីក្រ បើសិនជាត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ
ដោយខ្លួនឯងក៏ជាទុក្ខវេទនា ។ ដូច្នេះការនិរទេស មើលងាយ គុក ការអម៉ា
ស៍ ។ ទីបំផុត ការស្លាប់គឺជាទីបំផុតនៃគ្រោះមហន្តរាយទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែនៅ
ពេលដែលសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ យើងបានដកដង្ហើមមកលើយើងរាល់គ្នា នោះ
គ្រប់រឿងទាំងនេះប្រែទៅជាសុភមង្គលសម្រាប់យើងវិញ ។ ស្របតាមនោះ
យើងគួរតែស្តាប់ចិត្តនឹងទីបន្ទាល់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាជាងនឹងការប៉ាន់ស្មានខុសនៃ
សាច់ឈាម ។ ដូច្នេះ វានឹងយើងនឹងអរសប្បាយតាមគំរូរបស់សាវ័ក “ទាំងអរ
សប្បាយ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឱ្យគេមានកិត្តិយសរវាងទុក្ខទោសព្រោះតែ
ព្រះនាមព្រះយេស៊ូ ។” [កិច្ចការ ៥:៤១] ។ តើបន្ទាប់មកយ៉ាងម៉េចទៅ? បើ
យើងគ្មានទោស និងសតិសម្បជញ្ញៈល្អទេ នោះយើងត្រូវបានគេដកយកនូវទ្រព្យ
សម្បត្តិរបស់យើងដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្សទុច្ចរិតហើយ នោះយើងពិតជាត្រូវ
បានកាត់ឱ្យនៅក្នុងចំណោមមនុស្សមែន ។ ប៉ុន្តែ នៅចំពោះព្រះវត្តមានរបស់
ព្រះនៅស្ថានសួគ៌ ទ្រព្យសម្បត្តិពិតរបស់យើងត្រូវបានកើនឡើងវិញ ។
ប្រសិនបើយើងត្រូវបានបណ្តេញចេញពីផ្ទះរបស់យើងផ្ទាល់ នោះយើងនឹងកាន់តែ
ស្និទ្ធស្នាលក្នុងគ្រួសាររបស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានគេស្អប់ខ្ពើម ហើយ
យើងត្រូវចាក់ឬសដីរឹងមាំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានគេដាក់
ឈ្មោះថាជាសេចក្តីអម៉ាស៍និងភាពថោកទាប នោះយើងមានកន្លែងពេញលេញ

ជាងក្នុងព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវគេសម្លាប់ នោះការ
ចូលទៅក្នុងជីវិតដ៏មានពរនឹងបើកចំហដល់យើងយ៉ាងដូច្នេះ ។ ចូរយើងខ្មស់
អៀនក្នុងការដែលគោរពដល់ជីវិតបច្ចុប្បន្នដែលប្រៀបដូចជាស្រមោល និងមិន
ទៀងទាត់នេះវិញ តែឱ្យតម្លៃដល់អ្វីដែលជារបស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់តម្លៃ
ដ៏អស្ចារ្យវិញ ។

**8. ការរងទុក្ខនៅក្រោមឈើឆ្កាង នោះគ្រីស្ទានរកឃើញការល្អក្នុង
ព្រះ**

ដូច្នេះ តាមរយៈការព្រមានទាំងនេះ និងដូចជាបទគម្ពីរផ្តល់ការកំសាន្តទុក្ខដល់
យើងជាបរិបូរណ៍ក្នុងភាពអាម៉ាស់ ឬមហន្តរាយដែលយើងទទួលសម្រាប់
ដោយសារការការពារសេចក្តីសុចរិត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងមានការ
រមិលគុណខ្លាំង ប្រសិនបើយើងមិនព្រមទទួលការទាំងនេះដោយស្ម័គ្រចិត្ត និង
ដោយរីករាយក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាពិសេស ក្នុងកាលដែលឈើឆ្កាង
ប្រភេទនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកជឿ ហើយដោយសារវាព្រះគ្រីស្ទសព្វព្រះទ័យនឹង
លើកតម្កើងយើង ដូចពេត្រុសបង្រៀន [ពេត្រុសទី២១ ៤:១២] ។ ប៉ុន្តែ
ដោយសារធម្មជាតិដ៏គួរឱ្យគោរពពីធ្ងន់ជាងការស្លាប់មួយរយដង ប៉ុលបាន
ព្រមានយើងជាពិសេសថា យើងនឹងរងការបៀតបៀនមិនត្រឹមតែរងការប្រមាថ
ប៉ុណ្ណោះទេ ដោយសារយើងសង្ឃឹមលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ [ធីម៉ូថេទី១ ៤:
១០] ។ ដូច្នេះ ក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀត គាត់បានជំរុញយើងឱ្យដើរតាមគំរូរបស់
គាត់ទាំងតាមរយៈកេរ្តិ៍ឈ្មោះអាក្រក់ និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ [កូរិនថូសទី២ ៦:៤] ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពរីករាយបែបនេះមិនត្រូវឱ្យយើងដកចេញនូវ អារម្មណ៍ជូរចត់ និងការឈឺចាប់ទាំងអស់នោះទេ ។ បើមិនដូច្នេះទេ នៅក្នុងឈើ ឆ្កាង នឹងមិនមានការអត់ធ្មត់របស់ពួកបរិសុទ្ធទេ លុះត្រាតែពួកគេរងទុក្ខដោយ ការឈឺចាប់ និងទុក្ខព្រួយដោយបញ្ហា ។ បើគ្មានសេចក្តីលំបាកក្នុងភាពក្រីក្រ គ្មានទុក្ខលំបាកដោយជំងឺ មិនមានសេចក្តីអាម៉ាស មិនមានការភ័យខ្លាចក្នុងសេ ចក្តីស្លាប់ ។ តើមានតាំងចិត្តអ្វី ឬភាពសមរម្យអ្វីក្នុងការទ្រាំទ្រដោយដែលខុសគ្នា នោះ? ប៉ុន្តែដោយសារភាពល្វឹងល្វើរជូរចត់នីមួយៗ ពីធម្មជាតិរបស់វាខ្លាំងចិត្ត យើងទាំងអស់គ្នា ការការពាររបស់អ្នកជឿត្រូវបានបំភ្លឺប្រសិនបើបានសាកល្បង ដោយអារម្មណ៍នៃភាពជូរចត់បែបនេះ - ទោះបីជាគាត់មានទុក្ខព្រួយដោយសារ វាក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានយកឈ្នះលើវាដោយក្លាហាន ។ នៅទីនេះការអត់ ធ្មត់របស់គាត់បង្ហាញឱ្យឃើញដោយខ្លួនឯង ៖ ប្រសិនបើត្រូវបានចាត់ខ្លាំងក៏ ដោយ គាត់នៅតែត្រូវបានជៀសផុតដោយការកោតខ្លាចព្រះពីការបញ្ឈប់មុន នឹងទៅជាទង្វើមិនសមរម្យ ។ នៅទីនេះភាពត្រេកអររបស់គាត់ភ្លឺប្រសិនបើគាត់ រងរបួសដោយទុក្ខព្រួយនិងលំបាក នោះគាត់នឹងបានសម្រាកនៅក្នុងការល្ងង់ លោមខាងវិញ្ញាណមកពីព្រះ ។

(គ្រិស្តបរិស័ទជួបនឹងការរងទុក្ខទុកជាការដែលព្រះបានបញ្ជូនមក ប៉ុន្តែមិនមែន ដោយភាពអស់កម្មទេ, 9-11)

9. គ្រិស្តានមិនដូចជាពួក ទេ គេបង្ហាញពីអត្ថន័យនៃការឈឺចាប់និងសេ ចក្តីសោយសោករបស់ពួកគេ

ការលំបាកនេះដែលអ្នកជឿនៅពេលដែលពួកគេព្យាយាមដោយការអត់ធ្មត់និង ភាពសមរម្យខំពង្រឹងទាស់នឹងអារម្មណ៍ធម្មជាតិនៃសេចក្តីសោយសោក គឺត្រូវ បានរៀបរាប់យ៉ាងសមរម្យដោយលោកប៉ូលនៅក្នុងពាក្យនេះថា ៖ "គេសង្កត់ សង្កិនយើងគ្រប់យ៉ាងមែន តែយើងមិនភ័យបានអ្វីឡើយ យើងទំលច្រកមែន តែយើងនៅតែទៅមុខរួច គេបៀតបៀនយើងមែន តែព្រះជាម្ចាស់មិនបោះបង់ យើងចោលឡើយ គេវាយដំយើងមែន តែយើងមិនស្លាប់បាត់បង់ជីវិតឡើយ ។" [កូរិនថូសទី២ 4:8-9] ។ អ្នកឃើញហើយថាការលឺឈើឆ្កាងដោយអត់ធ្មត់មិនស្រ ពិចស្រពិលទាំងស្រុងនិងត្រូវបានគាបសង្កត់នូវគ្រប់អារម្មណ៍ឈឺចាប់ទាំងអស់ នោះទេ ។ វាមិនដូចអ្វីដែលពួក Stoics ពីដើមរៀបរាប់ដោយល្អឆ្លើយថា "មនុស្សដែលមានព្រលឹងអស្ចារ្យ" ៖ ជាមនុស្សដែលត្រូវបានបោះចោលនូវលក្ខ ណៈរបស់មនុស្ស ដែលត្រូវបានប៉ះពាល់យ៉ាងស្មើគ្នាដោយទុក្ខលំបាកនិងភាព ចម្រុះចម្រើន នៅពេលដែលសោកសៅនិងពេលសប្បាយផង ។ អត់ទេ ។ តើ អ្នកណាដែលដូចជាថ្មមិនត្រូវប៉ះពាល់ដោយអ្វីទាំងអស់នោះ? តើប្រាជ្ញាដ៏ស្រស់ ស្អាតនេះផ្តល់ប្រយោជន៍អ្វីដល់ពួកគេខ្លះទៅ? ពួកគេបានលាបពណ៌នូវរូបភាព ដូចគ្នានៃការរងទ្រាំដែលដែលមិនដែលមាននៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ហើយមិន ដែលស្គាល់បាន ។ កាលដែលពួកគេចង់គ្រប់គ្រងលើការទ្រាំទ្រដោយ ច្បាស់លាស់ពេក នោះពួកគេបានលុបបំបាត់នូវអំណាចរបស់វាពីជីវិតរបស់ មនុស្សហើយ ។

ពេលនេះ នៅក្នុងចំណោមគ្រីស្ទាន មានពួក Stoics ថ្មីផងដែរ ។ ជាអ្នកដែល រាប់ថាវាមិនសមរម្យទេការដែលត្រូវថ្លៃថ្នូរនិងទុក្ខញញឹម តែក៏ត្រូវចេះសោកសៅ និងខ្វល់ខ្វាយផងដែរ ។ ប្រាស្នាទាំងនេះភាពច្រើនចេញមកពីមនុស្សខ្ជិល ជា

មនុស្សដែលធ្វើការប៉ាន់ស្មានជាងក្នុងការអនុវត្ត ដែលពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីក្រៅពីស្វែងរកនូវប្រាស្នាដូច្នេះសម្រាប់យើងទេ ។ តែយើងគ្មានអ្វីនឹងធ្វើជាមួយចិត្តវិទ្យានេះ ដែលព្រះអម្ចាស់និងលោកម្ចាស់របស់យើងបានដាក់ទោសមិនត្រឹមតែតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទេ តែដោយតម្រូវរបស់ទ្រង់ផង ។ ដោយសារទ្រង់ចូញចូរនិងយំដោយទាំងដោយសារការលំបាករបស់ទ្រង់ផ្ទាល់និងអ្នកផ្សេងផង ។ ហើយទ្រង់បានបង្រៀនសិស្សទ្រង់ដូចគ្នាថា៖ “លោកិយ” ទ្រង់មានបន្ទូលថា “នឹងអរសប្បាយ តែអ្នកនឹងទូញសោកហើយនឹងយំ” [យ៉ូហាន 16:20] ។ ហើយថា គ្មានអ្នកណានឹងប្រែវាទៅជាអាក្រក់ឡើយ នោះទ្រង់នឹងប្រកាសដោយបើកចំហរថា “មានពរហើយអស់អ្នកដែលទូញសោក” [ម៉ាថាយ 5:4] ។ គ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេ! ប្រសិនបើគ្រប់ទាំងការយំសោកត្រូវបានដាក់ទោស តើយើងគួរតែវិនិច្ឆ័យព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ផងមែនទេ ដែលចេញពីទ្រង់មានបង្ហូរនូវឈាមដែលធ្លាក់មក [លូកា 22:44]? ប្រសិនបើគ្រប់ទាំងការភ័យខ្លាចត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការមិនជឿ តើយើងគួរតែរាប់រងសម្រាប់ការភ័យខ្លាចនោះ ដែលយើងត្រូវវាយយ៉ាងធ្ងន់ដោយការនោះយ៉ាងម៉េចទៅ [ម៉ាថាយ 26:37; ម៉ាកុស 14:33]? ប្រសិនបើគ្រប់ការសោកសៅមិនគាប់ចិត្តយើង តើវានឹងគាប់ចិត្តដល់យើងដែលទ្រង់សារភាពថាព្រលឹងទ្រង់ “រងទុក្ខរហូតដល់សុគតផង” [ម៉ាថាយ 26:38]?

10. ការសោកសៅពិតនិងការអត់ធ្មត់ពិតនៅក្នុងទំនាស់នឹងគ្នា

ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តនិយាយការនេះដើម្បីនឹងរំលឹកពីគំនិតដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះចេញពីសេចក្តីអស់សង្ឃឹម មិនដូច្នោះទេ ដោយសារពួកគេមិនអាចបោះចោលអារម្មណ៍ពីធម្មជាតិនៃភាពសោកសៅ នោះពួកគេលុបចោលនូវភាពអត់ធ្មត់ ។ ការនេះចាំបាច់ត្រូវតែកើតឡើងដល់អ្នកដែលធ្វើឱ្យការអត់ធ្មត់ទៅជាគ្មានអារម្មណ៍

អ្វីទាំងអស់ ហើយជាប្រភេទមនុស្សដែលក្លាហាននិងជាប់លាប់ ។ ដោយសារព្រះ
គម្ពីរសរសើរដល់ពួកបរិសុទ្ធដោយសារទ្រាំទ្ររបស់ពួកគេ នៅពេលដែលត្រូវបាន
រងទុក្ខដោយការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង នោះពួកគេមិនបានបែកបាក់ឬដួលចុះឡើ
យ ។ ក៏ត្រូវបានចាក់ទំលុះដោយភាពលឿងជួរចត់ ក៏ពួកគេក្នុងពេលតែមួយពោរ
ពេញដោយអំណរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ។ ក៏ត្រូវត្រឡប់សង្កត់ដោយសេចក្តី
ខ្វល់ខ្វាយ ក៏ពួកគេត្រូវបានជាសះស្បើយខាងដង្ហើមរបស់ពួកគេ ក៏ត្រូវបានជីវិត
ថ្មីឡើងដោយការលូងលោមរបស់ព្រះ ។ ក្នុងពេលនោះ ចិត្តរបស់ពួកគេនៅតែ
ផុតនូវភាពជម្រោងជម្រះរវាងអារម្មណ៍ធម្មជាតិរបស់ពួកគេ ដែលរត់គេចចេញ
និងផិតភ័យនូវអ្វីដែលវាមានអារម្មណ៍ផ្ទុយនឹងខ្លួនវា ហើយនិងការប្រឆាំងរបស់វា
ទៅនឹងសេចក្តីគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ ដែលទោះជាការលំបាកទាំងនេះជម្រុ
ញទៅកាន់ការស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះផង ។ ព្រះអ
ម្ចាស់បានបង្ហាញការទាស់ទែងនេះនៅពេលដែលទ្រង់និយាយទៅកាន់ពេត្រុសដូច
តទៅនេះថា៖ "កាលអ្នកនៅក្មេង អ្នកក្រវាត់ចង្កេះខ្លួនឯង ហើយអ្នកទៅណា
តាមតែចិត្តអ្នកចង់ ។ លុះដល់អ្នកចាស់ អ្នកនឹងលើកដៃឡើង ហើយមានម្នាក់
ទៀតក្រវាត់ចង្កេះឱ្យអ្នក ទាំងនាំអ្នកទៅកន្លែងដែលអ្នកមិនចង់ទៅថែមទៀតផង"
[យ៉ូហាន 21:18] ។ មើលទៅថាពេត្រុស នៅពេលចាំបាច់ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះ
តាមរយៈសេចក្តីស្តាប់ ដែលត្រូវបានទាញទៅរកវា គាត់មិនចង់ធ្វើហើយ
ព្យាយាមគេចពីវា ។ ដូច្នេះ វានឹងបានជាការសរសើរតិចតួចពីការរងការសម្លាប់
របស់គាត់ ។ តែ ទោះជាគាត់បានស្តាប់នូវការបង្គាប់របស់ព្រះដោយចេញពីចិត្ត
ខាងក្នុងក៏ដោយ តែដោយសារគាត់មិនបានបោះចោលនូវធម្មជាតិជាមនុស្ស
របស់គាត់ចេញ នោះគាត់ត្រូវបានទាញចេញដោយបំណងពីរ ។ ដោយសារនៅ

ពេលដែលគាត់ចូលរួមក្នុងសេចក្តីស្លាប់ដ៏អាក្រក់នោះដែលគាត់ត្រូវស្លាប់ គាត់ត្រូវបានវាយដោយការផិតភ័យដោយការនោះ នោះគាត់អាចនឹងគេចខ្លួនដោយអំណរហើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត នៅពេលដែលវាមកដល់គំនិតរបស់គាត់ថា គាត់ត្រូវបានហៅមកការនោះដោយសារការបង្គាប់របស់ព្រះ ក៏បានយកឈ្នះនិងបានជាន់ឈ្លីលើសេចក្តីភ័យខ្លាចរបស់គាត់ នោះគាត់ស្ម័គ្រចិត្តនិងព្រមទាំងមានអំណរនឹងទ្រាំទ្រផង ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែសាកធ្វើប្រសិនបើយើងចង់ក្លាយជាសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យគំនិតរបស់យើងបានជោគជាំដោយការគោរពនិងការស្តាប់បង្គាប់បែបនេះដល់ព្រះដែលអាចនឹងផ្សំនិងឱ្យគ្រប់ទាំងការស្រឡាញ់ដែលទាស់ប្រឆាំងនោះបានចុះចូលទៅចំពោះទ្រង់វិញ ។ ដូច្នេះ វានឹងបានកន្លងផុតថាមិនថាដោយប្រភេទឈើឆ្កាងអ្វីដែលយើងនឹងរងទុក្ខនោះទេ មិនថាជាសេចក្តីវេទនាយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងគំនិតនោះទេ នោះយើងនឹងរក្សាយ៉ាងរឹងមាំនូវភាពអត់ធ្មត់របស់យើង ។ ដោយសារសេចក្តីរងទុក្ខវេទនាផ្ទាល់នឹងមានភាពល្អិតល្អន់ច្រើនច្រើនរបស់វាដែលសង្ឃឹមឆ្នើមដាក់យើង ។ ដូច្នេះក៏ត្រូវបានធ្វើទុក្ខដោយជំងឺ នោះយើងទាំងថ្ងៃថ្ងៃនិងលំបាក ហើយដង្ហក់រកសុខភាពល្អ ។ ក៏ត្រូវបានគៀបសង្កត់ដោយភាពក្រីក្រ នោះយើងនឹងត្រូវបានចាក់ដោយព្រួញនៃការខ្វះខាតនិងទុក្ខសោក ។ ដែលយើងនឹងត្រូវវាយដោយការឈឺចាប់នៃសេចក្តីអាម៉ាស សេចក្តីកំហឹង ភាពអយុត្តិធម៌ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងពិធីបុណ្យសពរបស់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់យើង យើងនឹងឃើញសោកដោយទឹកភ្នែកដែលជំពាក់ដោយធម្មជាតិរបស់យើង ។ តែសរុបសេចក្តីមកគឺថា ៖ ព្រះអម្ចាស់មានបំណងបែបនោះដូច្នេះចូរយើងដើរតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ។ ពិតណាស់ ក្នុងពេលដែលត្រូវចាក់ដោយការឈឺចាប់ ក្នុងកាលដែលថ្ងៃថ្ងៃនិងទឹកភ្នែក គំនិតនេះ

នឹងប្រទាក់មកថា ៖ ការដែលទេចិត្តរបស់យើងទៅរងទ្រាំដោយអំណរការទាំងនោះដែលប៉ះពាល់វានោះ ។

11. ការអត់ធ្មត់តាមការយល់ដឹងរបស់អ្នកប្រាជ្ញចិត្តវិទ្យានិងរបស់គ្រីស្ទាន

ពេលនេះ ក្នុងកាលដែលយើងបាននិយាយពីហេតុផលចម្បងនៃការទ្រាំទ្រឈឺឆ្កាងចេញពីគោលបំណងរបស់ព្រះរួចមក នោះយើងត្រូវតែឱ្យនិយមន័យនៅក្នុងពាក្យពីរបីម៉ាត់នូវភាពខុសគ្នានៃកម្ពស់នៃហេតុផលរវាងអ្នកប្រាជ្ញនិងគ្រីស្ទានដើម្បីឱ្យបានយល់ថាតាមរយៈការរងទុក្ខ នោះយើងត្រូវបានសាកល្បងដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ ហើយត្រូវរាប់ការនេះថាក្នុងនោះយើងនឹងត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ។ តែពួកគេក៏រកមិនឃើញហេតុផលណាជាងដែលថា ដោយសារវាឥតប្រយោជន៍ដែលអ្នកខំគេចពីព្រះនោះ? ដោយសារប្រសិនបើយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះដោយព្រោះតែវាចាំបាច់នោះ ប្រសិនបើយើងត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យគេចរួចនោះនោះយើងនឹងស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ ។ តែព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងឱ្យពិចារណាពីបំណងព្រះហស្តទ័យរបស់ព្រះនូវការមួយដែលខុសគ្នាទៀតថា ៖ គឺថា សេចក្តីសុចរិតនិងភាពស្មើគ្នាដំបូង នោះក៏ខ្វល់ខ្វាយពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ។ ប្រភេទដូចនេះ ជាការជម្រុញរបស់គ្រីស្ទឱ្យមានការអត់ធ្មត់ ។ មិនថាក្នុងភាពក្រីក្រ ឬការបណ្តេញចេញ ឬគុក ឬការធ្វើទុក្ខ ឬជំងឺ ឬការទូញសោក ឬការអ្វីមួយដែលធ្វើទុក្ខដល់យើងគេ នោះយើងត្រូវគិតថាគ្មានការណាមួយកើតឡើងដល់យើងក្រៅពីដោយបំណងនិងការកំណត់មករបស់ព្រះនោះទេ ថាទ្រង់មិនដែលធ្វើអ្វីក្រៅពីមានសេចក្តីយុត្តធម៌មានរបៀបរៀបរយនោះទេ ។ អីចឹងយ៉ាងម៉េចទៅ? តើកំហុសដែលរាប់មិនអស់របស់យើងរាល់ថ្ងៃមិនសមនឹងការវាយប្រដៅខ្លាំងជាងនេះទេ ហើយនឹងត្រូវវាយដោយដំបងដែលធ្ងន់ជាងការធ្វើទុក្ខដែលទ្រង់បានផ្តល់មក

លើយើងចេញពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទេឬអ្វី? វាមិនយុត្តិធម៌ទាំងស្រុងទេ ដែលថា សាច់ឈាមរបស់យើងត្រូវផ្សំនិងធ្វើឱ្យបានស៊ាំ ដែលវាត្រូវស្របនឹង បន្ទុក មិនដូច្នោះទេវានឹងខឹងសម្បារយ៉ាងពេញដោយតណ្ហាតាមធម្មជាតិខាងក្នុង របស់វាហើយ? តើសិទ្ធិនិងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះមិនសមនឹងទុក្ខលំបាករបស់យើង ទេ? តែប្រសិនបើភាពស្មើគ្នាដែលគ្មានចម្ងល់របស់ព្រះលេចមកនៅក្នុងការរង ទុក្ខ នោះយើងមិនអាចទាំងអ្វី ឬរើបម្រាស់ទាស់នឹងវាដោយមិនមានភាពទុច្ចរិត ឡើយ ។ ពេលនេះយើងមិនឮពីការសូត្រធម៌ដែលឥតផលផ្នែកទេ “យើងត្រូវតែ ទ្រាំទ្រដោយសារតែវាចាំបាច់” តែគំនិតដែលរស់និងមានប្រសិទ្ធិភាពពេញលេញ ថា “យើងត្រូវស្តាប់បង្គាប់ដោយសារវាមិនស្របច្បាប់ទេដែលត្រូវគេចចេញនោះ យើងត្រូវតែទ្រាំទ្រដោយអត់ធ្មត់ ក្នុងកាលដែលការមិនចេះអត់ធ្មត់នឹងជាការមិន គោរពដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។”

ពេលនេះ អ្វីដែលគាប់ចិត្តយើងដែលយើងសម្គាល់ថាសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនិង សេចក្តីល្អរបស់យើង នោះព្រះវរបិតាដែលមានដោយសេចក្តីមេត្តាបំផុតនឹងកំសា ន្តចិត្តយើងពីការនេះ នៅពេលដែលទ្រង់បញ្ជាក់ថាគ្រប់ទាំងទង្វើនៃការធ្វើទុក្ខ ទាំងអស់ដល់យើងដោយឈឺឆ្កាង នោះទ្រង់បានផ្តល់មកសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ របស់យើង ។ តែប្រសិនបើវាប្រាកដថាសេចក្តីរងទុក្ខរបស់យើងសម្រាប់ជា ប្រយោជន៍ដល់យើង តើហេតុអ្វីបានជាយើងមិនត្រូវទទួលរងវាដោយគំនិតដែល ពេញដោយការអរព្រះគុណនិងស្ម័គ្រចិត្តទៅវិញ?

ដូច្នេះ ក្នុងការរងទុក្ខដោយអត់ធ្មត់នូវការលំបាកទាំងនេះ យើងមិនទ្រាំទ្រដោយ ការចាំបាច់ទេ តែយើងយល់ស្របដោយសម្រាប់សេចក្តីល្អរបស់យើងផ្ទាល់ ។ គំនិតទាំងនេះ ខ្ញុំនិយាយថា បាននាំវាឱ្យបានកន្លងផុតថា មិនថាត្រូវទ្រាំទ្រឈឺ

ឆ្ពោះខ្លាំងប៉ុណ្ណានោះគំនិតរបស់យើងត្រូវបានសង្កត់ដោយអារម្មណ៍ពីធម្មជាតិនៃ
ភាពល្អិតល្អន់ច្រើន នោះពួកវានឹងបានលាយឡំនឹងអំណរខាងវិញ្ញាណ ។ ចេញពី
ការនេះ ការអរព្រះគុណក៏ដើរតាម ដែលមិនអាចមានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីអំណរឡើ
យ ។ តែប្រសិនបើការសរសើរព្រះអម្ចាស់និងការអរព្រះគុណអាចចេញមកតែពី
ចិត្តដែលមានអំណរនិងសប្បាយរីករាយ នោះវាច្បាស់ណាស់ថា វាចាំបាច់ប៉ុណ្ណា
ដែលភាពល្អិតល្អន់ច្រើននៃឈឺឆ្កាងត្រូវបានពង្រឹងជាមួយនឹងអំណរខាងវិញ្ញាណ ។

ជំពូកទីIX

ការសញ្ជឹងគិតពីជីវិតនាពេលអនាគត

(ដោយការលំបាកវេទនាព្រះទ្រង់ចង់ផ្តាច់យើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏លើសលប់ដល់ជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ 1-2)

1. ភាពទទេរនៃជីវិតនេះ

មិនថាទុក្ខវេទនាប្រភេទណាដែលមកលើយើង នោះយើងត្រូវតែសម្លឹងមើលទៅទីបញ្ចប់ជានិច្ច ៖ ដើម្បីឱ្យខ្លួនយើងបានស្តារនឹងការលំបាកនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ ហើយឱ្យបានភ្ញាក់ឡើងដោយការនោះក្នុងការរំពៃពិតពីជីវិតដែលនៅអនាគត ។

ដោយសារក្នុងកាលដែលព្រះទ្រង់ស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថាយើងត្រូវបានទោរទន់ដោយធម្មជាតិទៅរកសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សាហាវនៃលោកិយនេះប៉ុណ្ណា នោះទ្រង់ប្រើវិធីសាកសមបំផុតដើម្បីនឹងនាំយើងត្រឡប់មកវិញ ហើយនឹងគោះចេញនូវភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់យើង មិនដូច្នោះទេយើងនឹងបែរទៅរកសេចក្តីស្រឡាញ់នោះយ៉ាងរឹងរូស ។ គ្មានពួកយើងណាម្នាក់ ដែលមិនប្រាថ្នាថាពេញមួយជីវិតនេះនឹងតម្រង់និងព្យាយាមទៅរកភាពដែលមិនប្រែប្រួលនៃស្ថានសួគ៌នោះទេ ។ វាគួរឱ្យអាម៉ាស់ណាស់សម្រាប់យើងដែលមិនប្រសើរអីជាងសត្វពាហនៈនោះទេ ដែលលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេនឹងមិនចាញ់យើងឡើយ ប្រសិនបើយើងមិនមាននូវសង្ឃឹមនូវការនៃស្ថានសួគ៌បន្ទាប់ពីស្តាប់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកពិនិត្យនូវគម្រោងការនោះការខិតខំប្រឹងប្រែង ទង្វើផ្សេងៗរបស់មនុស្សគ្រប់គ្នា នោះអ្នកនឹងរកឃើញថាគ្មានអ្វីឡើយមានតែផែនដីប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលនេះភាពល្ងើលរបស់យើងកើតចេញមកពីសេចក្តីពិតដែលថាគំនិតរបស់យើង ត្រូវបានភ្ញាក់ផ្អើលដោយភាពចែងចាំង

ទេវនៃសេចក្តីមានបាន អំណាច និងកិត្តិយស ហើយត្រូវបានក្លាយទៅជាស្លាប់ ដែលមិនអាចមើលឃើញអ្វីវែងឆ្ងាយឡើយ ។ ចិត្តក៏ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា មហិច្ឆតា និងសេចក្តីស្រីបស្រាល ដែលត្រូវបានទាញចុះដែលវាមិនអាចងើបឡើងទៅខ្ពស់ឡើយ ។ ព្រលឹងទាំងមូលត្រូវបានសន្ធឹកដោយការល្អប្រសើររបស់សាច់ឈាម ហើយស្វែងរកនូវភាពសប្បាយរបស់វានៅលើផែនដីនេះ ។ ដើម្បីនឹងប្រឈមនូវការអាក្រក់នេះព្រះអម្ចាស់ណែនាំអ្នកដែលតាមទ្រង់នៅក្នុងភាពអសារព័ត៌មាននៃជីវិតបច្ចុប្បន្នដោយភស្តុតាងជាបន្តនៃសេចក្តីវេទនា ។

ដូច្នេះ ពួកគេនឹងមិនសន្យានឹងពួកគេដោយប្រាសច្រោលនិងរក្សាសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងវាឡើយ ទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេជាញឹកញាប់ត្រូវបានរងទុក្ខនិងមានគ្រោះថ្នាក់មិនថាដោយសង្គ្រាមឬដោយការច្របូកច្របល់នោះទេ ឬដោយការលួចប្លន់ឬដោយការរងរបួសជាដើម ។ ដែលពួកគេនឹងមិនដង្ហក់រកដោយការចង់បានខ្លាំងក្លាពេករកភាពមានបានដែលមិនទៀងទាត់និងនៅមួយរយៈពេលឡើយ ឬក៏សម្រាកនៅលើការណាដែលគេមាននោះឡើយ ទ្រង់ជូនកាលដោយប្រើការជំលៀសចេញ ជូនកាលដោយភាពមិនបង្កើតផលផ្លែរបស់ដី ជូនកាលដោយភ្លើង ជូនកាលដោយវិធីផ្សេងទៀត ទ្រង់កាត់បន្ថយពួកគេឱ្យទៅជាគ្រីក្រ ឬយ៉ាងហោចណាស់បង្ខាំងពួកគេនៅកន្លែងដែលសមរម្យមួយ ។ នោះពួកគេនឹងមិនរឹងរូសក្នុងការអរសប្បាយនឹងការរៀបការ ទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យពួកគេមានបញ្ហាដោយការសាហាយស្មន់របស់ប្រពន្ធពួកគេ ឬបន្ទាបពួកគេចុះដោយពូជមនុស្សអាក្រក់ ឬធ្វើទុក្ខពួកគេជាមួយនឹងសេចក្តីទុក្ខសោកសង្រេង ។ តែប្រសិនបើបញ្ហាទាំងនេះគេនៅតែបន្តធ្វើថែមទៀត តែពួកគេនឹងមិនត្រូវបំប៉ោងឡើងដោយសិរីល្អដែលពិតការ ឬអរសប្បាយនៅក្នុងការធានារបស់ខ្លួនទេ នោះទ្រង់បានដាក់នៅចំពោះ

ភ្នែករបស់ពួកគេនូវជំងឺនិងគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងៗ ថា តើការទាំងអស់វាមិនស្ថិតស្ថេរ និងមិនទៀងទាត់ហើយត្រូវតែវិនាសទៅបែបណានោះ ។

បន្ទាប់មក មានតែយើងត្រូវរីកលូតលាស់ឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយការប្រដៅនៃ ឈើឆ្កាង នៅពេលដែលយើងរៀនថាជីវិតនេះផ្ទាល់គឺមាននូវបញ្ហា មានព្យុះ មិនសប្បាយដោយសាររបៀបច្រើនយ៉ាង ហើយគ្មានអ្វីសប្បាយច្បាស់លាស់នោះ ទេ ។ ថាគ្រប់ការទាំងនោះដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអ្នកនោះវាមិនច្បាស់លាស់ទេ មិនទៀងទាត់ ឥតប្រយោជន៍ និងនៅលាយឡំនឹងការអាក្រក់ជាច្រើន ។ ចេញ ពីការនេះ ក្នុងពេលតែមួយ យើងសរុបថានៅក្នុងជីវិតនេះនោះយើងមិនស្វែងរក ឬសង្ឃឹមអ្វីក្រៅពីការលំបាកនោះទេ នៅពេលដែលយើងគិតពីមកុដរបស់យើង យើងត្រូវតែបើកភ្នែករបស់យើងងើយទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ ដោយសារយើងត្រូវ ជឿថា ៖ គំនិតនឹងមិនត្រូវបានភ្ញាក់ឡើងដោយច្បាស់លាស់ទៅកាន់សេចក្តីប៉ង ប្រាថ្នានិងគិតពីជីវិតដែលនឹងមកឡើយ ទាល់តែវាត្រូវបានបំពេញដោយការស្តី បន្ទោសលើជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ ។

2. ទំនោរបស់យើងនឹងចាកចេញទៅដោយគ្មានការកត់សម្គាល់ពីភាពឥត ប្រយោជន៍នៃជីវិតនេះ

ពិតណាស់ គ្មានអ្វីដែលស៊ីគ្នារវាងការទាំងពីរឡើយ ៖ មិនថាលោកិយត្រូវក្លាយជា គ្មានតម្លៃសម្រាប់យើង ឬចង់យើងទៅនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលជ្រុលហួសដល់ វា ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងមានការគិតដល់ការអស់កល្បជានិច្ច នោះយើងត្រូវ ព្យាយាមយ៉ាងខស្វាហ៍ក្នុងកម្ទេចចោយនូវទំនាក់ទំនងអាក្រក់នេះចេញ ។ ពេល នេះ កាលដែលជីវិតបច្ចុប្បន្នមានការល្អៗល្អៗល្អៗល្អៗជាច្រើនដែលនាំយើង

ហើយបានសាបព្រោះនូវភាពអរសប្បាយជាច្រើន ព្រះគុណ និងភាពផ្អែមល្អម ដើម្បីនឹងទាក់ទាញយើង ។ ហើយវាពិតជាអ្វីដែលយើងចាប់អារម្មណ៍ហើយយើង ត្រូវបានហៅចេញពីវាម្តងហើយម្តងទៀត ដើម្បីកុំឱ្យការស្រែកឃ្លានទាំងនោះ គ្រប់គ្រងគំនិតអារម្មណ៍ ។ ខ្ញុំសុំអង្វរអ្នកចុះ ថាតើអ្វីនឹងកើតឡើងប្រសិនបើ យើងរីករាយនឹងការត្រេកត្រអាលនេះនូវសុខភាពនិងសុភមង្គលនេះនោះ ក្នុង កាលយើងមិនអាចសូម្បីតែជាមួយការអាក្រក់រុញយើងជាបន្តបន្ទាប់ នៅតែយើង មិនភ្ញាក់ឡើងដើម្បីគិតនឹងវាសន្យាសេចក្តីវេទនានៃជីវិតនេះ ?

ជីវិតរបស់មនុស្សប្រៀបដូចជាផ្សែង [ទំនុកដំកើង 102:3] ឬជាស្រមោល [ទំនុកដំកើង 102:11] ដែលវាមិនច្បាស់ក្នុងការរៀនពីវា តែសូម្បីតែមនុស្សធម្ម តាក៏មិនមានសុភាសិតដែលធម្មតាជានេះដែរ ហើយកាលដែលពួកគេរាប់ការនេះ ជាការដែលមានប្រយោជន៍ដែលត្រូវដឹង នោះពួកគេចង់ឱ្យយើងគិតថាវាធម្មតាៗ ឬចង់ចាំវាពិតៗបានហើយ ។ ដោយសារយើងបានឆ្លងកាត់ការគ្រប់យ៉ាងប្រៀប ដូចជាយើងកំពុងតែបង្កើតភាពដែលនៅស្ថិតស្ថេរពីខ្លួនយើងនៅលើផែនដីនេះអីចឹង ។ ប្រសិនបើសាកសពមួយចំនួនត្រូវបានគេកប់ ឬយើងដើរក្នុងចំណោមទឹកបំ ខ្មោច ពីព្រោះភាពដូចគ្នានៃសេចក្តីស្លាប់បានមកក្នុងភ្នែករបស់យើង ខ្ញុំសារភាព ថា យើងបង្កើតទ្រឹស្តីយ៉ាងឆ្លាតវៃពីភាពអត់ប្រយោជន៍នៃជីវិតនេះ ។ តែទោះជា ការនេះក៏ដោយ យើងមិនធ្វើជាប់លាប់ទេ ជាញឹកញាប់ការទាំងនេះប៉ះពាល់ដល់ យើងមិនតិចទេ ។ តែនៅពេលដែលវាកើតឡើង ចិត្តវិទ្យារបស់យើងនៅតែមួយ រំពេចទេ ។ វានឹងរលាយទៅភ្លាមនៅពេលណាដែលបែរខ្លួនរបស់យើង ហើយមិន ទុកអ្វីសម្រាប់ឱ្យនៅចង់ចាំឡើយ ។ នៅទីបញ្ចប់ វាដូចជាសម្លេងអបអរទះដៃនៅ ក្នុងរោងមហោស្របដល់ទស្សនិយភាពដែលគួរឱ្យពេញចិត្តផង ។ មិនត្រឹមតែ

ពូកែភ្លេចពីសេចក្តីស្លាប់ទេ តែក៏ពីការដែលនឹងចេះខូចផងដែរ ប្រៀបដូចជាគ្មាន អ្វីបន្តិចនៃការនោះធ្លាប់មកដល់យើងអីចឹង យើងបានបែត្រឡប់ទៅការធានា ដោយមិនចេះគិតរបស់យើងពីភាពមិនចេះប្រែប្រួលនៃផែនដីនេះ ។ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ក្នុងពេលនោះយំទូញនូវសុភាសិតថា ៖ “មនុស្សជារបស់ដែលព្រះ បង្កើតក្នុងពេលមួយថ្ងៃ” នោះពួកយើងពិតជានៅជាប់នឹងគំនិតរបស់យើង ។ បន្ទាប់មកតើអ្នកណាអាចបដិសេធថា វាពិតជាសមណាស់សម្រាប់ពួកយើង ខ្ញុំ មិនចង់និយាយហាមប្រាមដោយពាក្យសម្តីទេ តែតាមគ្រប់បទពិសោធន៍ទាំងអស់ ដែលអាចកើតឡើង ដើម្បីនឹងនាំលក្ខខណ្ឌដែលមិនល្អនៃជីវិតនៅផែនដីប៉ុណ្ណោះ ទោះតែត្រូវបានទាក់ទាញក៏ដោយយើងនៅតែមិនឈប់មានការភ្ញាក់ផ្អើលដោយ ការកោតសរសើរវាដោយល្វីល្វើដែរ ។ ប្រៀបដូចជាវាមានផ្ទុកគោលដៅចុង ក្រោយបំផុតនៃរបស់ល្អៗដែរ ។ តែប្រសិនបើព្រះត្រូវមកណែនាំយើង វាជាតួ នាទីរបស់យើងដែលត្រូវស្តាប់ការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់មកកាន់យើង ដែលនឹងរង្វើ យើងចេញនូវភាពច្រអូសរបស់យើង ដែលទ្រង់មើលមកលោកិយនេះដោយកំហឹង នោះយើងនឹងព្យាយាមអស់ពីចិត្តពិចារណាពីជីវិតដែលនឹងត្រូវមកវិញ ។

(ការប៉ាន់ស្មានដែលត្រឹមត្រូវនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន ដែលមិននៅស្ថិតស្ថេរនិងមិនស្តប់ ស្តល់ ដែលនាំយើងឱ្យពិចារណាពីជីវិតដែលនឹងត្រូវមក 3-6)

3. ការដឹងគុណចំពោះជីវិតនេះ

ប៉ុន្តែចូរឱ្យអ្នកជឿទម្លាប់ខ្លួនពួកគេនឹងសេចក្តីស្តាប់ខ្លឹមនៃជីវិតនេះដែលធ្វើឱ្យមាន គ្រោះថ្នាក់ដល់ការស្តាប់ណារបស់វា ឬរមិលគុណទាស់នឹងព្រះ ។ ពិតណាស់ ជីវិតនេះមិនថាពេញដោយសេចក្តីវេទនាយ៉ាងណាក៏ដោយ វានៅតែរាប់យ៉ាង

ត្រឹមត្រូវថាជាព្រះពរមួយរបស់ព្រះផងដែរដែលមិនអាចបដិសេធបាន ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងសម្គាល់នៅក្នុងវាមិនមានប្រយោជន៍ដែលមកពីព្រះ នោះយើង មានកំហុសហើយដែលមិនគុណទៅកាន់ព្រះផ្ទាល់ ។ ដោយសារអ្នកជឿជា ពិសេសថានេះគួរតែជាបន្ទាល់នៃផលប្រយោជន៍ដែលមកពីព្រះ ដែលត្រូវបាន កំណត់មករួចហើយដែលផ្តល់មកសម្រាប់ជំនួយដល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ ដោយសារមុនដែលទ្រង់បង្ហាញយើងយ៉ាងបើកចំហរនូវមរតកនៃសិរីល្អដ៏នៅអស់ កល្យ នោះព្រះប្រើភស្តុតាងដែលតិចតួចដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ថាជាព្រះវរបិតា របស់យើង ។ នេះជាផលប្រយោជន៍ដែលផ្តល់មកយើងរាល់ថ្ងៃ ។ ដូច្នេះ កាល ដែលជីវិតនេះជួយយើងឱ្យយល់ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ តើយើងគួរតែមើល ស្រាលវាប្រៀបដូចជាវាគ្មានអ្វីល្អមែនទេ? នោះយើងត្រូវតែខិតខំនិងខ្វល់ដែល យើងរាប់វាជាអំណោយទានមួយនៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដែលមិនត្រូវបដិសេធ សោះឡើយ ។ ប្រសិនបើបន្ទាល់របស់បទគម្ពីរមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ហើយវាមាន ច្រើនហើយច្បាស់ៗ ធម្មជាតិផ្ទាល់ក៏បានជម្រុញយើងឱ្យចេះអរព្រះគុណព្រះ ដោយសារទ្រង់បាននាំយើងមកកាន់ពន្លឺរបស់វា នាំឱ្យយើងមកកាន់ប្រយោជន៍ របស់វា ហើយបានផ្តល់គ្រប់យ៉ាងដែលចាំបាច់ដើម្បីនឹងរក្សាវា ។

ហើយនេះជាហេតុផលដែលប្រសើរមួយថែមទៀត ប្រសិនបើនៅក្នុងវាយើងមើល ឃើញថាយើងនៅក្នុងដំណាក់កាលត្រៀមបម្រុងទុកនោះ បើនិយាយទៅគឺ សម្រាប់សិរីល្អនៃឆតស្ថានសួគ៌ ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ថាអ្នកដែល នឹងត្រូវបំពាក់មកុដនៅថ្ងៃណាមួយនៅស្ថានសួគ៌នឹងត្រូវឆ្លងកាត់ការលំបាកជាមុន សិននៅលើផែនដីនេះ ដើម្បីឱ្យពួកគេនឹងមិនទាន់មានជ័យជម្នះឡើយទាល់តែពួក គេយកឈ្នះលើការលំបាកនៃសង្គ្រាមនិងទទួលបានជ័យជំនះ ។

បន្ទាប់មកមានហេតុផលមួយទៀតថា ៖ យើងចាប់ផ្តើមនៅក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ តាមរយៈផលប្រយោជន៍ជាច្រើន ដើម្បីនឹងភ្ជួរភាពផ្អែមល្អៃមនៃភាព សប្បុរសរបស់ព្រះដើម្បីនឹងសម្រួចសេចក្តីសង្ឃឹមនិងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់យើង ឱ្យស្វែងរកការបើកសម្តែងពេញលេញនៃការនេះ ។ នៅពេលដែលយើងនឹង ប្រាកដថាជីវិតនៃផែនដីនេះដែលយើងរស់នៅជាអំណោយទាននៃសេចក្តីសប្បុរស របស់ព្រះ កាលដែលយើងសម្លឹងមើលទៅកាន់ទ្រង់សម្រាប់ការនោះយើងត្រូវតែ ចង់ចាំវា ហើយចេះអរគុណ ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងមកដល់ពេលល្អដោយ ពិចារណាពីលក្ខខណ្ឌដ៏មិនសប្បាយរបស់វា ដើម្បីឱ្យយើងបានមានសេរីភាពចេញ ពីការប៉ងប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងរបស់វា ដែលបាននិយាយរួចហើយថា យើងពិធម្មជាតិ មានទំនោរទៅទន់ទៅរកវា ។

4. ការទន្ទឹងរង់ចាំជីវិតអស់កល្បដែលត្រឹមត្រូវ

នៅពេលនេះ អ្វីដែលត្រូវបានដកចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់អាក្រក់នៃជីវិតនេះនឹង ត្រូវបន្ថែមទៅលើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាសម្រាប់ការដែលប្រសើរជាងវិញ ។ ខ្ញុំ សារភាពថា ការទាំងនោះបង្ហាញថាពិតជាការវិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវណាស់ អ្នកដែល គិតថាវាជាការល្អបំផុតដែលមិនកើតមកនៅឡើយ ហើយការល្អបំផុតបន្ទាប់ទៀត នោះជាការស្លាប់ភ្លាមៗតាមដែលអាចធ្វើបាន [សាស្តា 4:2-3] ។ ក្នុងកាល ដែលពួកគេត្រូវបានដកចេញនូវពន្លឺរបស់ព្រះនិងសាសនាពិត តើអ្វីដែលពួកគេ មើលឃើញនៅក្នុងវាដែលមិនសប្បាយហើយអាក្រក់នោះ? ហើយពួកគេមិនបាន ប្រព្រឹត្តដោយគ្មានហេតុផល ជាអ្នកដែលប្រារព្ធពិធីខ្ជាប់កំណើតរបស់សាច់ញាតិ ពួកគេដោយសោកសៅនិងទឹកភ្នែក តែបុណ្យសពរបស់ពួកគេដោយអំណរពិត ។ តែពួកគេធ្វើបែបនេះដោយគ្មានប្រយោជន៍លើយដោយសារ ការបានដកចេញនូវ

ការបង្រៀនត្រឹមត្រូវពីជំនឿ នោះពួកគេមិនមើលឃើញការណាដែលមិនទទួលបានពរក៏មិនគួរចង់បានផង តែវាអាចនឹងត្រឡប់ទៅជាការដែលល្អសម្រាប់មនុស្សដែលបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមពួកគេបានទាញការជំនុំជំរះរបស់ពួកគេមកជិតវិញ ។

ចូរឱ្យគោលបំណងរបស់អ្នកជឿនៅក្នុងការកាត់សេចក្តីលើជីវិតរស់នៅ កាលណាពួកគេយល់វាគ្មានអ្វីឡើយក្រៅពីសេចក្តីវេទនា នោះពួកគេនឹងនាំខ្លួនពួកគេយ៉ាងស្មោះត្រង់និងកត់សម្គាល់ទៅពិចារណាលើជីវិតអស់កល្បដែលនឹងត្រូវមកវិញ ។

បើយកមកប្រៀបធៀបជីវិតដែលនឹងត្រូវមកដល់វិញ ជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះមិនអាចមិនអើពើបានឡើយ តែប្រៀបធៀបនឹងការពីមុនវិញនោះវានឹងត្រូវមើលស្រាលនិងស្អប់ខ្ពើម ។ ដោយសារស្ថានសួគ៌ជាទឹកដីកំណើតរបស់យើង តើផែនដីជាអ្វីទៅក្រៅពីកន្លែងនិរទេសរបស់យើងនោះ? ប្រសិនបើការចាកចេញពីលោកិយនេះជាការចូលទៅកាន់ជីវិត តើលោកិយជាអ្វីទៀតក្រៅពីជាត្រសាលមួយទៅ? ហើយតើមានអ្វីសម្រាប់យើងទៀតដែលត្រូវនៅបន្តក្នុងជីវិតក្រៅពីដែលត្រូវមុជទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់នោះ? ប្រសិនបើបានរួចពីរូបកាយជាការរំដោះទៅកាន់សេរីភាពដ៏ឥតខ្ចោះនោះ តើរូបកាយជាអ្វីទៅក្រៅពីជាគុកនោះ? ប្រសិនបើការរីករាយនឹងវត្តមានរបស់ព្រះជាចំណុចខ្ពស់បំផុតនៃសុភមង្គល បើគ្មានការនោះតើមិនមែនជាសេចក្តីវេទនាទេឬអី? ប៉ុន្តែរហូតទាល់តែយើងចាកចេញពីលោកិយនេះ “យើងនៅតែនៅឆ្ងាយពីព្រះអម្ចាស់” [កូរិនថូសទី២ 5:6] ។ ដូច្នេះប្រសិនបើជីវិតនៅផែនដីនេះប្រៀបធៀបជាមួយនឹងជីវិតស្ថានសួគ៌វិញ គ្មានអ្វីឆ្ងល់នោះទេថាវាគួរតែត្រូវបានមើលស្រាលនិងជាន់នៅក្រោមជើងហើយ ។ ពិតណាស់ វាក៏មិនត្រូវស្អប់ខ្ពើមឡើយលើកលែងតែវានាំយើងទៅធ្វើបាប ។ បើ

ទោះជាការស្តាប់លក្ខខណ្ឌនោះមិនអាចត្រឡប់ទៅនឹងជីវិតផ្ទាល់នោះឡើយ ។
 យ៉ាងណាក៏ដោយ វានៅតែសមដែលយើងត្រូវបានប៉ះពាល់មិនថាដោយការព្រួយ
 បារម្ភនិងការស្តាប់ដល់វាហើយចង់ឱ្យវាបានដល់ទីបញ្ចប់ នោះយើងនឹងបាន
 រៀបចំនឹងនៅជាប់ក្នុងវានៅក្នុងសេចក្តីអំណររបស់ព្រះ ដូច្នេះភាពហត់នឿយ
 របស់យើងនឹងនៅឆ្ងាយពីការអ្វីទាំងនិងការមិនចេះអត់ធ្មត់ ។ ដោយសារវាប្រៀប
 ដូចជាទីត្រួតពិនិត្យដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់មកលើយើង ដែលយើងត្រូវកាន់
 ជាប់រហូតទ្រង់ត្រាស់ហៅយើង ។ ប៉ុលបានកាន់ជាប់ជាយូរនៅក្នុងចំណងនៃរូប
 កាយ គាត់បានទទួលផ្លូវពីចំណែករបស់គាត់និងការដកដង្ហើមធំរបស់គាត់ដោយ
 ការប៉ងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងចង់បានការប្រោសលោះ [រ៉ូម 7:24] ។ មិនដូច្នោះទេ
 គាត់នឹងស្តាប់តាមការបង្គាប់របស់ព្រះដែលកាត់សារភាពថាគាត់រួចរាល់នឹងធ្វើ
 ទាំងអស់ [ភីលីពី 1:23-24] ។ ដោយសារគាត់បានទទួលស្គាល់ថា គាត់ជំពាក់
 វាដល់ព្រះក្នុងការថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះនាមទ្រង់តាមរយៈការស្តាប់ និងជីវិតរបស់
 នៅ [រ៉ូម 14:8] ។ ប៉ុន្តែវាសម្រាប់ព្រះក្នុងការសម្រេចថាអ្វីដែលល្អសម្រាប់សិរីល្អ
 របស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើវាល្អសម្រាប់យើងដែលរស់និងស្លាប់សម្រាប់ព្រះអ
 ម្ចាស់នោះ ចូរយើងទុកឱ្យទ្រង់ជាអ្នកសម្រេចពីពេលដែលយើងនឹងត្រូវស្លាប់ឬរស់
 ចុះ តែតាមបែបនោះនើយើងនឹងមានចិត្តឆេះឆ្ងល់ទាំងដល់ការស្តាប់និងការ
 ពិចារណាដែលនៅជាប់លាប់ជានិច្ច ។ តែកាលដែលប្រៀបធៀបជាមួយភាព
 ដែលនៅអស់កល្បដែលនឹងត្រូវមក ចូរយើងមើលស្រាលដល់ជីវិតនេះ ហើយ
 ចាំតែនឹងបដិសេធជាទៅ ដោយសារចំណងនៃអំពើបាប នៅពេលណាដែលវាសព្វ
 ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ ។

5. ទាំងនឹងសេចក្តីរីករាយខ្លាចនៃការស្តាប់!

ប៉ុន្តែអ្វីដែលអស្ចារ្យនោះគឺថា មនុស្សជាច្រើនដែលអ្នកខ្លួនថាជាគ្រិស្ដាន មានការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងចំពោះសេចក្តីស្លាប់ ជាជាងចង់បានវា ។ ពេលគឺពួកគេញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំងដែលលើកឡើងពីវា ថាជាអ្វីដែលធ្ងន់ធ្ងរ និងមហន្តរាយទាំងស្រុង ។ ប្រាកដណាស់ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេ ប្រសិនបើការយល់ដឹងពីធម្មជាតិនៅក្នុងខ្លួនយើង មានការភ័យខ្លាចនៅពេលនិយាយអំពីការរំលាយរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែវាមិនអាចទទួលយកបានទេដែលថាមិនមានពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿក្នុងចិត្តរបស់គ្រិស្ដបរិស័ទដើម្បីយកឈ្នះ និងបង្ក្រាបការភ័យខ្លាចនោះ ទោះជាវាជាអ្វីក៏ដោយដោយការល្អងលោមចិត្តកាន់តែខ្លាំង ។ ត្បិតប្រសិនបើយើងចាត់ទុកថា នេះមិនស្ថិតស្ថេរ ខូចបង់ រលួយ នៅមួយរំពេច ខ្លះខ្លាញ់ រោងឧបោសថដែលរលួយនៃរូបកាយរបស់យើងត្រូវរលាយសាបសូន្យ នោះវានឹងត្រូវបានជាថ្មីឡើងវិញក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ វានៅរឹងមាំ ល្អឥតខ្ចោះ មិនអាចរលួយបាន ហើយចុងក្រោយសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ នោះគឺសេចក្តីជំនឿនឹងមិនជម្រុញយើងឱ្យរឹងប៉ឹងឱ្យស្វែងរកអ្វីដែលធម្មជាតិខ្លាចទេឬអី? ប្រសិនបើយើងគួរគិតថា តាមរយៈសេចក្តីស្លាប់យើងត្រូវបានគេនឹកឃើញពីការនិរទេសទៅរស់នៅក្នុងមាតុភូមិ នៅស្ថានសួគ៌ តើយើងនឹងមិនទទួលបានការសម្រាលទុក្ខពីការពិតនេះទេឬអី?

ប៉ុន្តែ មានអ្នកនឹងជំទាស់ថា គ្មានអ្វីដែលមិនចង់បានដែលត្រូវស្និទ្ធទៅនោះទេ ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ខ្ញុំយល់ព្រម ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា យើងត្រូវតែគិតគូរចំពោះភាពអស់កល្បដែលនឹងមកដល់ ដែលលក្ខខណ្ឌដ៏រឹងមាំនឹងក្លាយជាប់របស់យើង ដែលគ្មានកន្លែងណាមួយឡើងនៅលើផែនដីឡើយ ។ សម្រាប់ប៉ុលបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកជឿដែលចង់ស្លាប់ដោយអន្ទះសារ មិនមែនដោយសារពួកគេចង់បិតបាំងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេចង់បានសម្លៀក

បំពាក់ពេញលេញជាង [កូរិនថូសទី២ ៥:២-៣] ។ សត្វពាហនៈ និងសូម្បីតែ សត្វដែលមានជីវិត សូម្បីតែដើមឈើ និងថ្ម ដែលដឹងអំពីភាពទទេរនៃភាពឥត ប្រយោជន៍នៃជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់វា ប្រាថ្នាចង់បានថ្ងៃចុងក្រោយនៃការរស់ឡើង វិញ ដើម្បីត្រូវបានដោះលែងពីភាពទទេរទៅជាមួយកូនរបស់ព្រះ [រ៉ូម ៨:១៩] ។ តើយើងនឹងទទួលបានពន្លឺនៃការយល់ដឹង និងលើសពីការយល់ដឹងដែលបំភ្លឺ ដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះឬទេ? នៅពេលដែលខ្លួនយើងកំពុងជាប់គាំង នោះតើ យើងនឹងមិនលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យហួសពីការពុករលួយរបស់ផែនដីនេះទេ?

ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ ហើយក៏មិនមែនជា កន្លែងត្រឹមត្រូវដែរក្នុងការប្រកែកប្រឆាំងនឹងភាពច្របូកច្របល់ដ៏ខ្លាំងនេះ ។ នៅដើមដំបូង ខ្ញុំបាននិយាយថា ខ្ញុំមិនមានបំណងធ្វើការស្រាយលម្អិតអំពីរឿង ធម្មតានោះទេ ។ ខ្ញុំនឹងណែនាំអ្នកដែលមានចិត្តអម៉ាស់បែបនេះ ឱ្យអានសម្ពិរ បស់ Cyprian On the Mortality លុះត្រាតែពួកគេសមនឹងត្រូវបានបញ្ជូនទៅ កាន់ទស្សនវិទូ នោះពួកគេអាចនឹងចាប់ផ្តើមព្រឹសម្បុរនៅពេលពួកគេឃើញការ មើលងាយនៃសេចក្តីស្លាប់ដែលបង្ហាញនៅពេលក្រោយ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចូរយើងពិចារណាអំពីដំណោះស្រាយនេះថា គ្មាន នរណាម្នាក់បានរីកចម្រើននៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមិនរង់ចាំ ដោយរីករាយដល់ថ្ងៃនៃការស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញចុងក្រោយនោះទេ ។ ប៉ុល ក៏សម្គាល់អ្នកជឿទាំងអស់ដោយសញ្ញាសម្គាល់នេះ [ទីតុស ២:១៣ ធីម៉ូថេទី២ ៤:៨] ។ ហើយបទគម្ពីរតែងតែរំលឹកយើងអំពីវាគ្រប់ពេលដែលវានឹងបង្ហាញភស្តុ តាងនៃសុភមង្គលដ៏ឥតខ្ចោះ ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ “ចូរអរសប្បាយ ហើយលើកក្បាលឡើង ។ ដ្បិតការប្រោសលោះរបស់អ្នកជិតដល់ហើយ” [លូកា

២១:២៨] ។ តើវាសមហេតុផលទេ ខ្ញុំសុំសួរអ្នកថា តើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នៃយើង ចង់មានន័យគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីដាស់តឿនយើងឱ្យរីករាយ និងលើកទឹកចិត្តបានល្អ មិនគួរបង្កឱ្យមានអ្វីក្រៅពីទុក្ខព្រួយ និងការសោកស្តាយទេ? ហើយនេះហើយ ហេតុអ្វីបានជាយើងនៅតែអួតថាទ្រង់ជាម្ចាស់របស់យើង? ដូច្នេះ ចូរយើង ប្រកាន់យកនូវទស្សនៈដ៏ត្រឹមត្រូវមួយ ហើយទោះបីជាសេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ ឈាមដែលងងឹតងងុល និងឆោតល្ងង់នៅស្នាក់ក៏ដោយ ចូរយើងកុំស្ទាក់ស្ទើរក្នុង ការរង់ចាំការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនត្រឹមតែដោយការចង់បានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងដោយការថ្ងូរ និងដកដង្ហើមធំធេងដែរ ជាការរីករាយបំផុតនូវរឿង ទាំងអស់ ។ ទ្រង់នឹងយាងមករកយើងជាព្រះដ៏ប្រោសលោះ ហើយសង្គ្រោះយើង ពីទីប្រជាប់ផុតនៃអំពើអាក្រក់ និងការទុក្ខវេទនាទាំងអស់នេះ ទ្រង់នឹងនាំយើង ទៅកាន់មរតកដ៏មានពរនៃជីវិត និងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។

6. ការកំសាន្តដែលប្រៀបធៀបដល់អ្នកជឿដោយមហិច្ឆតាចង់បានជីវិត ដែលនឹងមកដល់

វាច្បាស់ណាស់ថា ៖ បក្សពួកទាំងមូលរបស់អ្នកជឿ កាលណាដែលពួកគេនៅក្នុង ផែនដីនេះ ត្រូវតែជា “ចោមដែលត្រៀមទុកសម្លាប់” [រ៉ូម 8:36] ដែលត្រូវ ផ្លាស់ប្តូរដូចជាព្រះគ្រីស្ទជាសិរសារបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះពួកគេនឹងមិនសប្បាយ ជាខ្លាំង ទាល់តែគំនិតគេមានចេតនារកស្ថានសួគ៌ នោះពួកគេនឹងពេញទៅដោយ អ្វីដែលនៅក្នុងលោកិយនេះ ហើយត្រូវបានឆ្លងផុតហួសពីការមើលឃើញនៃកិច្ច ការបច្ចុប្បន្ននេះ [កូរិនថូសទី១ 15:19] ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលពួកគេ បានលើកក្បាលរបស់ពួកគេម្តងខ្ពស់លើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលនៅផែនដីនេះ បើ ទោះជាពួកគេនឹងជួបបន្ទុកស្មោះអាក្រក់ដែលចម្រុងចម្រើនដោយទ្រព្យសម្បត្តិ និង

កិត្តិយសក៏ដោយ បើទោះជាគេនឹងពិនិត្យឃើញថាអ្នកក្រោយបានរីករាយនឹងសេចក្តីសុខសាន្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ដោយមានមោទនៈភាពក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិឡូយឆាយ និងប្រសើរទាំងអស់ក៏ដោយ ទាំងបរិបូណ៌ហូរហៀរដោយសេចក្តីអំណរគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿជួបបញ្ហាដោយសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្សទាំងនេះក៏ដោយ ក៏ពួកគេទ្រាំទ្រការធ្វើទុក្ខដោយក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេដែរ ហើយត្រូវតែប្តូរដោយសារសេចក្តីលោភលន់របស់គេក៏ដោយ ឬត្រូវវិវាទដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលអាក្រក់បែបនោះមកលើពួកគេក៏ដោយ នោះពួកគេនឹងរងទ្រាំដោយស្រួល ស្ងៀមនៅក្រោមការអាក្រក់នោះផង ។ ដោយសារនៅចំពោះភ្នែករបស់ពួកគេជាថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលយកនូវវាស្ត្រស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ទៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្តនៃនគរបស់ទ្រង់ "ទ្រង់នឹងជូតទឹកភ្នែករបស់ពួកគេ" [វិវរណៈ 7:17; អេសាយ 25:8] នឹងបំពាក់ពួកគេដោយ "សំលៀកបំពាក់នៃសិរីល្អ និងការអរសប្បាយ" [សាស្តា 6:31] នឹងចម្លែកពួកគេដោយភាពផ្អែមល្អៃមដែលមិនអាចថ្លែងបាននៃសេចក្តីអំណររបស់ទ្រង់ នឹងលើកពួកគេឡើងទៅកាន់ការប្រកបគ្នារបស់ទ្រង់យ៉ាងស្រស់ស្អាត នឹងធ្វើឱ្យពួកគេបានចូលរួមនៅក្នុងសុភមង្គលរបស់ទ្រង់ ។ តែមនុស្សមានបាបទាំងនោះដែលបានចម្រុងចម្រើននៅលើផែនដីទ្រង់នឹងបោះទៅក្នុងសេចក្តីអាម៉ាស់បំផុត ។ ទ្រង់នឹងផ្លាស់សេចក្តីអំណររបស់ពួកគេទៅជាការធ្វើទណ្ឌកម្ម ហើយការសើចសប្បាយរបស់ពួកគេទៅជាការទួញសោកនិងការសង្ឃ័យច្រើន ។ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ពួកគេមានការលំបាកដោយសេចក្តីលំបាកនៅក្នុងសតិសម្បញ្ញៈរបស់ពួកគេ ។ ទ្រង់នឹងដាក់ទោសសេចក្តីស្មោតគ្រោករបស់ពួកគេដោយភ្លើងដែលមិនរលត់ [អេសាយ 66:24; ម៉ាថាយ 25:41; ម៉ាកុស 9:43, 46; វិវរណៈ 21:8] ។ ទ្រង់នឹងធ្វើ

ឱ្យពួកគេឱនក្បាលចុះចូលចំពោះអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ ដែលការអត់ធ្មត់របស់ពួកគេត្រូវបានមើលងាយ ។ ដោយសារកាលដែលប៉ូលធ្វើបន្ទាល់ ថាវាជាសេចក្តីសុចរិត ៖ ការដែលផ្តល់ការសម្រាកដល់អ្នកដែលត្រូវគេធ្វើទុក្ខដោយមិនសប្បាយនិងមិនយុត្តិធម៌ ដើម្បីនឹងសងដល់ការលំបាកដល់ពួកទុច្ចរិតដែលបានធ្វើបាបដល់អ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ នៅពេលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវត្រូវបានបង្ហាញមកពីស្ថានសួគ៌មក [ថៃស្យាឡូនិចទី២ 1:6-7] ។

នេះគឺពិតជាការកំសាន្តដ៏ពិតរបស់យើង ។ ប្រសិនបើវាត្រូវបានដកចេញ មិនថាគំនិតរបស់យើងត្រូវតែក្លាយជាអស់សង្ឃឹម ឬទៅកាន់ការវិនាសរបស់យើង ដែលនឹងត្រូវទទួលបាននូវការកំសាន្តដែលអសារឥតការនៃលោកិយនេះនោះទេ ។ សូម្បីតែហោរាបានសារភាពថាជំហានរបស់គាត់ត្រូវបានរោយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែលគាត់សម្លឹងមើលទៅលើភាពចម្រុះចម្រើនរបស់មនុស្សទុច្ចរិតនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ [ទំនុកដំកើង 73:2-3] ហើយគាត់មិនយល់ការនោះទេ រហូតទាល់តែគេបានចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះហើយសម្លឹងមើលទៅកាន់ទីបញ្ចប់របស់អ្នកបរិសុទ្ធនិងមនុស្សទុច្ចរិត [ទំនុកដំកើង 73:17] ។ សរុបមក ៖ ប្រសិនបើភ្នែករបស់អ្នកជឿត្រូវបានបង្វែរទៅរកចេស្តានៃការរស់ឡើងវិញ នោះក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេឈឺឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងជាជ័យជំនះចុងក្រោយបំផុតនៅលើអារក្សសាតាំង អំពើបាបនិងមនុស្សទុច្ចរិត ។

ជំពូកទី X

របៀបដែលយើងត្រូវប្រើជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះនិងជំនួយរបស់វា

(របស់ល្អនៅក្នុងជីវិតនេះគួរតែឱ្យយើងបានរីករាយទុកជាអំណោយទានរបស់ព្រះ
1-2)

1. គ្រោះថ្នាក់ទ្វេរ៖ ភាពម៉ត់ចត់ដែលច្រឡំ និងភាពមិនប្រយ័ត្នដែល ច្រឡំ

ដោយការណែនាំមូលដ្ឋានដូច្នេះ ព្រះគម្ពីរក្នុងពេលតែមួយប្រាប់យើងថាអ្វីជាការ
ប្រើរបស់នៅផែនដីត្រឹមត្រូវ បញ្ហាដែលដែលមិនត្រូវធ្វេសប្រហែសនៅក្នុងការ
រៀបចំជីវិតរបស់យើង ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវរស់នៅ យើងក៏ត្រូវប្រើជំនួយទាំង
នោះជាចាំបាច់សម្រាប់រស់នៅ ។ ហើយយើងក៏មិនអាចគេចពីការទាំងនោះដែល
បម្រើដល់សេចក្តីអំណរជាងការចាំបាច់ផង ។ ដូច្នេះយើងត្រូវកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹង
រង្វាស់ដែលនឹងប្រើវាដោយមនៈសិកាត្រឹមត្រូវ ថាវាពិតជាចាំបាច់ ឬសម្រាប់ការ
សប្បាយ ។ ដោយនិយាយបែបនេះ ព្រះអម្ចាស់ដាក់នូវរង្វាស់នេះនៅពេលដែល
ទ្រង់បង្រៀនថា ជីវិតបច្ចុប្បន្នគឺសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ជាធម្មតាដែលពួកគេ
ត្រូវប្រញាប់ឆ្ពោះទៅរកកេរ្តិ៍ស្ថានសួគ៌ [លេវីវីន័យ 25:23; រូបាគូត្រីទី១ 29:15;
ទំនុកដំកើង 39:13; 119:19; ហេប្រើរ 11:8-10, 13-16; 13:14; ពេត្រុសទី
១ 2:11] ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវឆ្លងកាត់ធម្មតានៅលើផែនដីនេះ គ្មានអ្វីឆ្ងល់ទេ
ដែលត្រូវប្រើរបស់ល្អរបស់វាបើកាលណាវាជួយយើងជាងការដែលវារំខានដំណើរ
របស់យើង ។ ដូច្នេះប៉ុលបានបញ្ចុះបញ្ចូលយើងឱ្យប្រើលោកិយនេះដូចជាមិន

បានប្រើវាដែរ ហើយឱ្យទិញរបស់ដោយឥរិយាបថនៃអ្នកដែលលក់វាដែរ [គូរិសថូសទី១ 7:30-31] ។

ប៉ុន្តែដោយសារប្រធានបទនេះវាមិនទៀងហើយទោរទៅរកកំហុស ចូរយើងព្យាយាមដាក់ជើងយើងនៅកន្លែងដែលនឹងឈរនឹងវិញ ។ មានមនុស្សដែលល្អនិងបរិសុទ្ធដែល នៅពេលដែលពួកគេបានឃើញភាពលើសលប់និងភាពលោភលន់ នៅពេលដែលមិនគេពីវាខ្លាំងទេ ក៏ត្រូវបានកើតមានសេចក្តីត្រេកត្រអាលលើសលប់ ប្រាថ្នាចង់កែប្រែការអាក្រក់ដ៏គ្រោះថ្នាក់នេះ ។ គម្រោងការមួយនេះកើតឡើងដល់ពួកគេ ៖ ពួកគេអនុញ្ញាតមនុស្សប្រើរបស់ខាងសាច់ឈាមរហូតដល់វាត្រូវការជាចាំបាច់ ។ យោបល់ដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះពិតណាស់ តែពួកគេធ្ងន់ធ្ងរខ្លាំងណាស់ ។ ដោយសារពួកគេចង់ភ្ជាប់សម្បត្តិយ៉ាងមាំជាងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រហ្ម ដែលជាការមួយដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុត ។ ពេលនេះ ការចាំបាច់ចំពោះពួកគេមានន័យថាការទទួលបានពីការគ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេមិនអាចធ្វើបានបើគ្មានការទាំងនោះ ។ ដូច្នេះតាមពួកគេ វានឹងពិបាកអនុញ្ញាតក្នុងការបន្ថែមអាហារណាទៀតទៅលើនំប៉័ងទទេរនិងទឹកសាបណាស់ ។ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៀត ។ គេប្រាប់យើងថាពួក Crates ជាការបង្ហាញដែលគាត់បានបោះចោលរបស់ទាំងអស់របស់គាត់ទៅក្នុងសមុទ្រ ដោយសារគាត់គិតថាទាល់តែការទាំងនោះត្រូវបំផ្លាញ នោះពួកវានឹងបំផ្លាញគាត់វិញ ។

តែមនុស្សជាច្រើនបច្ចុប្បន្ននេះ កាលដែលពួកគេស្វែងរកការដោះសារសម្រាប់សេចក្តីលោភលន់នៃសាច់ឈាមនៅក្នុងការប្រើប្រាស់របស់វានៃរបស់ខាងក្រៅ ហើយក្នុងកាលដែលពួកគេត្រូវសត្រាយផ្លូវទៅកាន់ការផ្តាច់ខ្លួនយ៉ាងលើសលប់ បានប្រើវាជាប្រយោជន៍នូវអ្វីដែលខ្ញុំមិនបានយល់ស្របសោះ ៖ ថាសេរីភាពនេះមិនគួរត្រូវ

បានគ្រប់គ្រងដោយដែនកំណត់ណាមួយទេតែត្រូវទុកឱ្យសតិសម្បញ្ញៈរបស់មនុស្ស ម្នាក់ៗប្រើតាមដែលសមស្របដល់គេ ។ ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា មនៈ សិការមិនគួរត្រូវបានចងនៅទីនេះទៅកាន់រូបមន្តដែលច្បាស់លាស់នោះទេ តែ កាលណាដែលព្រះគម្ពីរផ្តល់នូវច្បាប់ទូទៅសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ត្រឹមត្រូវ នោះយើង លងត្រូវតែដាក់កំណត់នូវការប្រើប្រាស់របស់យើងឱ្យស្របតាមនោះដែរ ។

2. គោលការណ៍ចម្បង

សូមឱ្យនេះជាគោលការណ៍របស់យើង ៖ ការប្រើប្រាស់អំណោយទានរបស់ព្រះមិន ត្រូវបានដឹកនាំខុសទេ នៅពេលដែល វាត្រូវបានសំដៅដល់ទីបញ្ចប់ដែលអ្នកនិព ន្ទផ្ទាល់បានបង្កើត និងកំណត់ពួកវាមកសម្រាប់យើង ចាប់តាំងពីទ្រង់បាន បង្កើតវាសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់យើង មិនមែនសម្រាប់ការបំផ្លាញរបស់យើង ទេ ។ ដូច្នេះហើយ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងកាន់ខ្ជាប់ផ្លូវត្រង់ជាងអ្នកដែលឧស្សាហ៍ ទន្ទឹងរង់ចាំដល់ទីបញ្ចប់នេះឡើយ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងសញ្ជឹងគិតអំពីទី បញ្ចប់នៃអ្វីដែលព្រះបានបង្កើតអាហារ នោះយើងនឹងឃើញថាទ្រង់មានអត្ថន័យ មិនត្រឹមតែដើម្បីផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការចាំបាច់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាការរីករាយ និង លើកទឹកចិត្តផងដែរ ។ ដូច្នេះ គោលបំណងនៃសម្លៀកបំពាក់ ក្រៅពីភាព ចាំបាច់ គឺភាពស្អាតស្អំ និងភាពថ្លៃថ្នូរ ។ នៅក្នុងស្មៅ ដើមឈើ និងផ្ទៃឈើ ក្រៅពីការប្រើប្រាស់ផ្សេងៗ វាមានភាពស្រស់ស្អាតនៃរូបរាង និងភាពរីករាយនៃ ក្លិន [លោកុប្បត្តិ ២:៩] ។ ដ្បិតបើការណ៍នេះមិនពិត នោះហោរានឹងមិនបាន រាប់បញ្ចូលការទាំងនោះក្នុងចំណោមគុណប្រយោជន៍មកពីព្រះឡើយ “ស្រាធ្វើឱ្យ ចិត្តមនុស្សរីករាយ នោះប្រេងធ្វើឱ្យមុខរបស់លោកភ្លឺឡើង” [ទំនុកដំកើង ១០៤: ១៥] ។ បទគម្ពីរនឹងមិនរំលឹកយើងម្តងហើយម្តងទៀតទេ ក្នុងការសរសើរដល់ព្រះ

គុណរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានប្រទានរបស់ទាំងអស់នោះដល់មនុស្ស ។ ហើយ គុណសម្បត្តិធម្មជាតិនៃវត្ថុទាំងនោះបង្ហាញឱ្យឃើញគ្រប់គ្រាន់ដល់ទីបញ្ចប់ និង កម្រិតណាដែលយើងអាចរីករាយនឹងវា ។ តើព្រះអម្ចាស់បានបំពាក់ផ្កាដោយ ភាពស្រស់ស្អាតដ៏អស្ចារ្យដែលស្វាគមន៍ភ្នែករបស់យើង ភាពផ្អែមនៃក្លិនដែល ហុយនៅលើរន្ទច្រមុះរបស់យើងហើយ ប៉ុន្តែវាខុសច្បាប់សម្រាប់ភ្នែករបស់យើង ដែលប៉ះពាល់ដល់ភាពស្រស់ស្អាតនោះ ឬអារម្មណ៍នៃក្លិនរបស់យើងដោយភាព ផ្អែមនៃក្លិននោះទេ? អ្វីទៅ? តើទ្រង់មិនបានបែងចែកពណ៌មួយថាឱ្យស្អាតជាង ពណ៌ផ្សេងទេ? អ្វីទៅ? តើទ្រង់មិនបានផ្តល់មាស ប្រាក់ ភ្នក និងថ្មម៉ាប ដោយមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលធ្វើអោយវាមានតម្លៃជាងលោហៈ ឬថ្មផ្សេងទៀត មែនទេ? សរុបមក តើទ្រង់មិនបង្ហាញរបស់ជាច្រើនដែលទាក់ទាញដល់យើង ក្រៅពីការប្រើប្រាស់ចាំបាច់ទេ?

(យើងមិនត្រូវប្រើព្រះពរទាំងនេះដោយបង្ខូចឡើយ ហើយក៏មិនស្វែងរកទ្រព្យ សម្បត្តិដោយលោភលន់ឡើយ តែបម្រើតាមតួនាទីតាមការត្រាស់ហៅរបស់យើង 3-6)

3. ការក្រឡេកមើលទៅកាន់ព្រះអង្គដែលផ្តល់នូវអំណោយនោះរវាងយើង ចេញពីចិត្តចង្អៀតចង្អង់និងភាពមិនសមរម្យ

នៅឆ្ងាយណាស់ជាមួយនឹងទស្សនវិជ្ជាអមនុស្សធម៌នោះ ដែលខណៈពេលដែល ទទួលយកតែការប្រើប្រាស់ចាំបាច់នៃសត្វ មិនត្រឹមតែបំផ្លាញយើងពីផលផ្លែនៃ សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដ៏ត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមិនអាចអនុវត្តបានឡើយ លុះ

ត្រាតែវាប្លន់មនុស្សគ្រប់ញាណទាំងអស់របស់ពួកគេ ហើយធ្វើឱ្យគេបាត់បង់ស្មារតី ។ .

ប៉ុន្តែមិនតិចទេ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងត្រូវទប់ទល់នឹងតណ្ហាខាងសាច់ឈាមដែលលុះត្រាតែរក្សាទុកឱ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់ទើបហូរហៀរដោយគ្មានរង្វាស់ ។ ហើយវាមានដូចជាខ្ញុំបាននិយាយហើយថាអ្នកតស៊ូមតិផ្ទាល់ខ្លួនដែលស្ថិតក្រោមលេសនៃសេរីភាពដែលបានទទួលស្គាល់អនុញ្ញាតឱ្យមានអ្វីគ្រប់យ៉ាង ។ ទីមួយ ស្ថានមួយត្រូវបានដាក់នៅលើវា ប្រសិនបើវាត្រូវបានគេកំណត់ជាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់យើង ឱ្យយើងអាចស្គាល់អ្នកនិពន្ធ និងថ្លែងការអរគុណចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។ តើការអរព្រះគុណរបស់អ្នកនៅឯណា បើអ្នកជប់លៀងខ្លួនឯងជាមួយនឹងពិធីជប់លៀង ឬស្រា ដែលធ្វើឱ្យអ្នកក្លាយជាមនុស្សល្ងង់ ឬត្រូវបានធ្វើឱ្យគ្មានប្រយោជន៍សម្រាប់ភារកិច្ចនៃការគោរពថ្វាយបង្គំ និងការត្រាស់ហៅរបស់អ្នកនោះ? តើការទទួលស្គាល់ព្រះរបស់អ្នកនៅឯណា ប្រសិនបើសាច់ឈាមរបស់អ្នកពុះកញ្ជ្រោលខ្លាំងទៅជាតណ្ហាដ៏អាក្រក់ ធ្វើឱ្យចិត្តរបស់អ្នកមិនស្អាតស្អំ ដូច្នេះអ្នកមិនអាចយល់ឃើញអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និងគួរសមនោះ? តើការដឹងគុណរបស់យើងចំពោះព្រះចំពោះសម្លៀកបំពាក់របស់យើងនៅឯណា ប្រសិនបើនៅក្នុងភាពប្រណីតនៃសម្លៀកបំពាក់របស់យើង យើងទាំងសរសើរខ្លួនយើង និងមើលងាយអ្នកដទៃ ប្រសិនបើដោយភាពឆើតឆាយ និងភ្លឺចែងចាំងរបស់វា យើងរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការប្រព្រឹត្តដ៏អៀនខ្មាសនោះ? តើការទទួលស្គាល់ព្រះរបស់យើងនៅឯណា ប្រសិនបើចិត្តរបស់យើងត្រូវបានកំណត់លើភាពអស្ចារ្យនៃសម្លៀកបំពាក់របស់យើង? សម្រាប់មនុស្សជាច្រើន ធ្វើជាទាសករនូវអារម្មណ៍ទាំងអស់របស់ពួកគេ ដើម្បីរីករាយ ដែលចិត្តបានគ្របសង្កត់ ។

មនុស្សជាច្រើនរីករាយជាមួយនឹងថ្មម៉ាប មាស និងរូបភាពដែលវាក្លាយជាថ្មម៉ាប ពួកវាប្រែទៅជាលោហៈ និងដូចជារូបគំនូរ។ ក្លិនផ្ទះបាយ ឬក្លិនដីផ្អែមរបស់វាធ្វើឱ្យអ្នកដទៃស្រឡាត់កាំងរហូតដល់ពួកគេមិនអាចធុំក្លិនអ្វីខាងវិញ្ញាណបាន។ រឿងដដែលនេះក៏ត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងបញ្ហាផ្សេងទៀត។ ដូច្នេះច្បាស់ណាស់ ការចាកចេញទៅបំពានអំណោយទានរបស់ព្រះត្រូវតែត្រូវបានទប់ស្កាត់បន្តិច ហើយការអះអាងរបស់ប៉ុលត្រូវបានបញ្ជាក់៖ ថាយើងគួរតែ “កុំទុកចំណែកសម្រាប់សាច់ឈាម ដើម្បីបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់វាឡើយ” [រ៉ូម ១៣:១៤] ត្បិតបើយើងផ្តល់ផលច្រើនពេកដល់ពួកគេ នោះវាពុះកញ្ឆោលឡើងដោយមិនអាចវាស់បាន ឬគ្រប់គ្រងបានឡើយ។

4. សេចក្តីប្រាថ្នាចង់បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចក៏កំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវអាកប្បកិរិយាខាងក្រៅនៃជីវិតរបស់យើង

ប៉ុន្តែគ្មានការបង្រៀនដែលប្រាកដនិងត្រង់ៗជាងនេះដែល យើងទទួលចេញពីការស្តាប់ដល់ជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងការសញ្ជឹងគិតពីការដែលនៅអស់កល្បនៅស្ថានសួគ៌។ ដោយសារចេញពីច្បាស់ទាំងពីរនេះមានបន្តនូវ៖ អស់អ្នកដែលប្រើលោកិយនេះនឹងត្រូវប៉ះពាល់កាលដែលបើពួកគេមិនបានប្រើវា។ អ្នកដែលរៀបការ ដូចជាពួកគេមិនបានរៀបការ។ អ្នកដែលទិញដូចជាពួកគេមិនបានទិញដូចប៉ុលបានភ្ជាប់គ្នានោះ [កូរិនថូសទី១ 7:29-31]។ ច្បាប់ផ្សេងទៀតគឺ ពួកគេគួរដឹងពីរបៀបរងទ្រាំនូវភាពក្រីក្រដោយសុខសាន្តនិងអត់ធ្មត់ ក៏ដូចជាទទួលយកភាពបរិបូរណ៍ដោយសមរម្យ។ ទ្រង់ដែលប្រាប់អ្នកឱ្យប្រើលោកិយនេះដូចជាអ្នកមិនបានប្រើវា ទ្រង់បំផ្លាញមិនត្រឹមតែភាពលោភលន់នៃសេចក្តីល្មោភអាហារ និងភេសជ្ជៈទេ និងការផ្តាច់ខ្លួននៅតុអាហារ នៅក្នុងសំណង់អាគារនិងសំលៀក

បំពាក់ មហិច្ឆតា អំណូត ភាពក្រអឺតក្រទម និងភាពប្រណីតហួសនោះទេ តែ ក៏ដល់ការខ្វល់ខ្វាយទាំងអស់និងទំនោរដែលមុជនិងរាវរាំងអ្នកពីគំនិតនៃជីវិតស្ថាន សួគ៌និងការឆេះឆ្ងលដែលចិញ្ចឹមដល់ព្រលឹងផង ។ ជាយូរមកហើយ Cato ពិតជាបាននិយាយថា ៖ “មានការយកចិត្តទុកដាក់នឹងការស្លៀកពាក់ តែការ មិនយកចិត្តទុកដាក់លើគុណតម្លៃ ។” ដោយប្រើសុភាសិតចាស់ថា ៖ អស់អ្នក ដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការខ្វល់ខ្វាយខាងរូបកាយខ្លាំង នោះតែងតែមិនសូវ ខ្វល់ខ្វាយពីព្រលឹងរបស់ពួកគេ ។

ដូច្នេះ បើទោះជាសេរីភាពរបស់អ្នកជឿនៅក្នុងបញ្ហាខាងក្រៅខ្លួនត្រូវបានកំណត់ នៅត្រឹមរូបមន្តយ៉ាងពេញលេញក៏ដោយ តែវាប្រាកដណាស់នៅក្រោមច្បាប់នេះ ដដែល ៖ ការផ្តាច់ខ្លួនរបស់មនុស្សម្នាក់តិចតួចបំផុតតាមដែលធ្វើបាន តែផ្ទុយ ទៅវិញ ជាមួយនឹងការខំប្រឹងមិនចេះហត់នៃគំនិតដែលផ្តោតទៅលើការកាត់ ចេញនូវការអួតសំប្លែងនៃទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនលើសលប់ ដោយមិនបាច់និយាយ ពីការខ្វះខ្វាយនោះទេ និងការរក្សាទាននឹងប្រែជំនួយទៅជាការរាំងស្ទះវិញផង ។

5. ភាពខ្មោះនៃទ្រព្យសម្បត្តិខាងលោកិយកាន់ខ្ជាប់ដោយការទុកចិត្ត

ច្បាប់ទីពីរគឺ ៖ អ្នកដែលមានធនធានតូចចង្អៀត និងស្តើងគួរដឹងពីរបៀបដើម្បី ទៅមុខដោយគ្មានការទាំងនោះដោយអត់ធ្មត់ ក្រែងលោពួកគេមានបញ្ហា ដោយសារការចង់បានមិនសមរម្យសម្រាប់ពួកគេ ។ ប្រសិនបើពួកគេរក្សាច្បាប់ នៃការសម្របសម្រួលនេះ នោះពួកគេនឹងមានការរីកចម្រើនយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុង ការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះផងដែរ អស់អ្នកដែលមិនទាន់បានរីក ចម្រើនយ៉ាងហោចណាស់ក្នុងកម្រិតណាមួយ ក្នុងន័យនេះ ស្ទើរតែមិនមានអ្វី

ដើម្បីបញ្ជាក់ពួកគេថាជាសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ក្រៅពីនោះបុគ្គលណាដែល
មានសេចក្តីក្រៃដោយអន្ទះអន្ទែង រមែងមានសេចក្តីក្រោធ រមែងប្រព្រឹត្តអំពើ
អាក្រក់ជាធម្មតាទៅតាមអំពើអាក្រក់ដទៃទៀត ។ នេះជាចំណុចរបស់ខ្ញុំ ៖ អ្នក
ណាដែលខ្មាសនឹងសម្លៀកបំពាក់ថោកទាបនឹងអួតពីសម្លៀកបំពាក់ថ្លៃ ។ អ្នក
ណាដែលមិនស្តាប់ស្តាប់នឹងអាហារដ៏ឈ្ងុយឆ្ងាញ់ មានបញ្ហាដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរ
សម្រាប់ភាពឆើតឆាយជាងនេះ ក៏នឹងបំពានលើភាពឆើតឆាយទាំងនោះជាមិន
ខាន ប្រសិនបើការទាំងអស់សម្រាប់ជាផលប្រយោជន៍របស់គេ ។ អ្នកណាទ្រាំទ្រ
ដោយស្នាក់ស្នើរ និងដោយចិត្តខ្វល់ខ្វាយ ភាពអត់ឃ្លាន និងការបន្ទាបខ្លួនគេ
បើខ្លួនបានឡើងដល់កិត្តិយសនោះនឹងមិនចៀសផុតពីភាពក្រអឺតក្រអមឡើយ ។
ដល់ទីបញ្ចប់នេះ សូមឱ្យអស់អ្នកដែលស្វែងរកការគោរពដល់ព្រះ មិនមែនជាការ
ក្លែងបន្លំ ចូរខិតខំរៀនសូត្រតាមគំរូរបស់សាវ័ក របៀបនៃការឆ្អែត និងការ
ស្រេកឃ្លាន ការបរិបូណ៌ និងការរងទុក្ខ និងការខ្វះខាត (គីលី ៤:១២) ។

ក្រៅពីនេះ ព្រះគម្ពីរមានច្បាប់ទីបីដែលប្រើដើម្បីនឹងគ្រប់គ្រងលើរបស់ខាងផែន
ដី ។ យើងបាននិយាយពីការនេះនៅពេលដែលយើងពិភាក្សាពីគំនិតនៃសេចក្តី
ស្រឡាញ់ ។ វាកំណត់ថាការទាំងនោះត្រូវបានផ្តល់មកយើងដោយសេចក្តី
សប្បុរសរបស់ព្រះ ហើយកំណត់មកជាប្រយោជន៍ដល់យើង ហើយយើងត្រូវថ្លៃ
ណាមួយកាត់បន្ថយដោយសារការទាំងនោះ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវរៀបចំវាដើម្បីឱ្យ
ការនិយាយបែបនេះនៅតែជាប់នឹងត្រដៀករបស់យើង ៖ “បង្ហាញនូវភាពជាអ្នក
ចាត់ចែងរបស់អ្នក” [លូកា 16:2] ។ ក្នុងពេលតែមួយចូរយើងចង់ចាំថាវានឹង
ត្រូវបូកសរុបទៅកាន់អ្នកណា ៖ និយាយទៅ ទ្រង់ដែលបានបង្គាប់នូវការ
បដិសេធខ្លួន ការចេះស្តាប់ចិត្ត ភាពឆ្លាតវៃ និងភាពសមរម្យ ហើយស្តាប់ដល់ការ

ដែលលើសលប់ អំណាច ការមានពុត និងភាពអសារឥតការ ។ ដែលទ្រង់មិន
ពេញចិត្តនឹងអ្វីផ្សេងដែលរាប់បញ្ចូលជាការល្អជាងការដែលភ្ជាប់នឹងសេចក្តី
ស្រឡាញ់ឡើយ ។ ដែលទ្រង់បានបង្គាប់មកដោយព្រះឱស្ឋគ្រប់ទាំងសេចក្តីអំណរ
ដែលទាញវិញ្ញាណរបស់មនុស្សចេញពីភាពរាបទាបនិងភាពបរិសុទ្ធ ឬធ្វើឱ្យច្របូក
ច្របល់គំនិតរបស់គេ ។

6. ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជីវិតរបស់យើង

ជាចុងក្រោយ ចំណុចនេះគួរតែកត់សម្គាល់ថា ៖ ព្រះអម្ចាស់ប្រាប់ពួកយើងម្តង
កៗនៅក្នុងគ្រប់ទង្វើទាំងអស់ក្នុងជីវិត ឱ្យបានមើលទៅកាន់ការត្រាស់ហៅរបស់
ទ្រង់ជានិច្ច ។ ដោយទ្រង់ដឹងថាអំណាចភ្លើងនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សវាមិនចេះ
ឈប់ឈរប៉ុណ្ណា ដោយការមិនទៀងទាត់ប៉ុណ្ណាដែលវាកើតមកនៅត្រង់នេះឬត្រង់
នោះ ថាមហិច្ឆតារបស់វាចង់បានតែការជាច្រើនប៉ុណ្ណាក្នុងពេលតែមួយ ។ ដូច្នេះ
ចូរឱ្យតាមរយៈភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងនិងភាពរូតរាបរបស់យើងឱ្យគ្រប់យ៉ាងបាន
ត្រឡប់ទៅជាការច្របូកច្របល់ ទ្រង់បានកំណត់តួនាទីសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូបនៅ
ក្នុងរបៀបរបស់នៅច្បាស់លាស់ ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នឹងធ្វើរំលងដោយមិន
បានគិតទៅនឹងដែនកំណត់របស់ទ្រង់ឡើយ ទ្រង់បានដាក់ឈ្មោះដល់ការរស់នៅខុសៗគ្នានោះថា
"ការត្រាស់ហៅ" ។ ដូច្នេះមនុស្សម្នាក់ៗមានតំណែងរបស់ខ្លួន
ផ្ទាល់ ដែលគេនឹងមិនរងពេញមួយជីវិតរបស់គេឡើយ ។ ពេលនេះ ភាពខុស
គ្នាវាចាំបាច់ណាស់ដែលគ្រប់ទាំងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់នឹងត្រូវបានជំនុំជំរះនៅ
ចំពោះទ្រង់ដោយការនោះ ក៏វាលើសពីអ្វីដែលនៅក្នុងការជំនុំជំរះរបស់មនុស្សនិង
ហេតុផលរបស់មនុស្សផង ។ គ្មានទង្វើណាដែលត្រូវគិតថាថ្លៃថ្នូរជាង ទោះជា
នៅក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញក៏ដោយ ជាងទោកាន់ប្រទេសដែលមានសេរីភាពពីការ

គ្រឿងបង្កប់ ។ តែប្រជាជនឯកជនដែលដាក់ដែរបស់លើការគ្រឿងបង្កប់នឹងត្រូវ
ដាក់ទោសដោយបើកចំហរដោយចោក្រមនៃស្ថានសួគ៌ [សំឡេងអែលទី១ 24:7,
11; 26:9] ។

តែខ្ញុំនឹងមិនបន្ទាយបញ្ជីឧទាហរណ៍នេះឡើយ ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយប្រសិនបើ
យើងដឹងថាការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះនៅក្នុងគ្រប់ការចាប់ផ្តើមនិងគ្រឹះនៃការធ្វើល្អផ
ង ។ ហើយប្រសិនបើមាននរណាដែលនឹងមិនធ្វើតាមទេ នោះគេនឹងមិននៅ
ជាប់នឹងផ្លូវដែលត្រង់នឹងត្អូនាទីរបស់គេទេ ។ ជួនកាល ប្រហែលជាគាត់រៀបរៀង
មានតម្លៃនៅក្នុងរូបរាង តែអ្វីក៏ដោយដែលនៅក្នុងក្លែករបស់មនុស្ស វានឹងត្រូវ
បដិសេធនៅចំពោះបង្គំរបស់ព្រះ ។ ក្រៅពីនោះ នឹងមានការស្របគ្នាក្នុង
ចំណោមផ្នែកមួយចំនួននៃជីវិតរបស់គេ ។ ដូច្នេះ ជីវិតរបស់អ្នកនឹងមានលំដាប់
លំដោយល្អបំផុត នៅពេលដែលវាត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់គោលដៅនេះ ។
ដោយសារគ្មានអ្នកណាត្រូវបង្ខំដោយភាពរូតរាបរបស់ខ្លួន នឹងមានបំណងជាការ
ត្រាស់ហៅរបស់គាត់ដែលនឹងអនុញ្ញាតនោះទេ ដោយសារគេនឹងស្គាល់អ្វីដែលមិន
ត្រូវពេលដែលហួសកម្រិតរបស់វា ។ មនុស្សដែលមានទីតាំងមិនស្ថិតស្ថេរនឹងរស់
នៅជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនដោយមិនមានគំនុំ ដោយមិនបានចោលតំណែងដែលព្រះបាន
ដាក់មកលើគាត់ ។ ម្តងទៀត វានឹងជាការកំសាន្តតូចតាចពីការខ្វល់ខ្វាយ ពល
កម្ម និងបន្ទុកផ្សេងទៀតសម្រាប់មនុស្សដែលដឹងថាព្រះជាអ្នកដឹកនាំដល់គេនៅ
ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ។ ចៅហ្វាយស្រុកនឹងលាលែងពីដំណែងរបស់ខ្លួនដោយ
ស្ម័គ្រចិត្ត ។ មេត្រូសារនឹងយ៉ាងខ្លួនទៅនឹងត្អូនាទីរបស់ខ្លួន មនុស្សម្នាក់ៗនឹង
ទ្រាំទ្រនិងលេបត្របាក់នូវភាពមិនស្រួល ការរំខាន ការខ្វល់ខ្វាយ និងព្រួយ
បារម្ភនៅក្នុងផ្លូវជីវិតរបស់គេ នៅពេលដែលគាត់ជឿថាបន្ទុកនោះត្រូវបានដាក់

មកពីព្រះដល់គាត់ ។ ចេញពីការនេះនឹងមានការល្អដល់មនុស្សគត់កើតឡើង
៖ ថាគ្មានកិច្ចការណាដែលនឹងគួរមើលស្រាលនិងជាមូលដ្ឋានឡើយ ដែលត្រូវ
បានផ្តល់មកអ្នកដោយការស្តាប់តាមការត្រាស់ហៅរបស់អ្នកនៅក្នុងវា ដែលវានឹង
មិនចែងចាំងនិងត្រូវរាប់ថាមានតម្លៃខ្លាំងនៅចំពោះព្រះឡើយ ។

ជំពូកទី XI

ការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ ៖ និយមន័យទីមួយនៃព្រះបន្ទូលនិងរបស់

(ការរាប់ជាសុចរិតនិងការកើតជាថ្មីត្រូវបានឱ្យនិយមន័យ 1-4)

1. ទឹកនៃនិងអត្ថន័យនៃគោលវិទ្យានៃ “ការរាប់ជាសុចរិត”

ខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានពន្យល់រួចនៅខាងរួចមកហើយ ដោយការយកចិត្តទុកដាក់គ្រប់គ្រាន់ ថាមនុស្សត្រូវបណ្តាសាក្រោមក្រឹត្យវិន័យ នៅមានសេចក្តីជំនឿជាវិធីដែលត្រឹមត្រូវនៃស្តារនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានពន្យល់អ្វីជាជំនឿ និងផលប្រយោជន៍របស់ព្រះដែលផ្តល់មកកាន់មនុស្ស ហើយផលផ្លែដែលវាសាំមកនៅក្នុងគេ ។ ចូរយើងសរុបការនេះមក ។ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកយើងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ឱ្យគេបានចាប់ទ្រង់និងទទួលទ្រង់ដោយជំនឿ ។ ដោយការរួមចំណែករបស់ទ្រង់ យើងក៏ទទួលបានព្រះគុណទ្វេរ ៖ និយាយទៅថាបានផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះតាមរយៈភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងមានចៅក្រមនៅស្ថានសួគ៌ជាព្រះវរបិតាដែលពេញដោយព្រះគុណ ។ ហើយទីពីរដែលត្រូវបានបន្សុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទយើងនឹងចូលទៅក្នុងសេចក្តីគ្មានកំហុសនិងបរិសុទ្ធនៃជីវិត ។ ការកើតជាថ្មី ពិតណាស់ជាអំណោយទានទីពីរនៃអំណោយទានទាំងនេះ ដែលខ្ញុំបាននិយាយថាវាគ្រប់គ្រាន់ ។ ចំណងជើងនៃការរាប់ជាសុចរិត ត្រូវបាននិយាយតិច ដោយសារវាងាយយល់ជាងថាមានការប្រព្រឹត្តល្អនៅខ្វះខាតយ៉ាងណា ដោយសារសេចក្តីជំនឿយើងទទួលបានការរាប់ជាសុចរិតឱ្យឥតបង់ថ្លៃដោយសារសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ។ ហើយធម្មជាតិនៃការប្រព្រឹត្តល្អរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលជាផ្នែកយើងនឹងពិភាក្សា ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវ

ពិភាក្សាបញ្ហាទាំងនេះឱ្យបានសព្វគ្រប់ ។ ហើយនឹងត្រូវពិភាក្សាការទាំងនោះ ដែលត្រូវរក្សានៅក្នុងគំនិតថា វាជាតម្រុយចម្បងដែលសាសនាបែរត្រឡប់ទៅរក ដូច្នេះយើងត្រូវផ្តល់ការយកចិត្តទុក្ខដាក់ខ្លាំងទៅលើវា ។ ដោយសារទាល់តែអ្នក អាចយល់បានថាទំនាក់ទំនងបែបណាដែលអ្នកមានជាមួយនឹងព្រះ និងធម្មជាតិ របស់ការវិនិច្ឆ័យទាក់ទងនឹងអ្នក នោះអ្នកនឹងមិនមានគ្រឹះដែលអ្នកនឹងសង់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នក ឬថាត្រូវសង់នៅលើមួយណានូវការដែលគោរពដល់ព្រះនោះ ទេ ។ តែការដែលចង់ដឹងការនេះនឹងលេចមកប្រសើរចេញពីចំណេះដឹងផ្ទាល់ ។

2. ទស្សនៈនៃការរាប់ជាសុចរិត

ប៉ុន្តែយើងនឹងមិនត្រូវជំពប់ដួលលើទីលាននោះឡើយ ។ ហើយការនឹងកើតឡើង ប្រសិនបើយើងនឹងចូលដល់ការពិភាក្សាលើការដែលមិនដែលបានដឹង ។ ទីមួយ ចូរយើងពន្យល់ថាតើពាក្យទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណាសិន ៖ ថាមនុស្សត្រូវបាន រាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះ ហើយគេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ ឬដោយការប្រព្រឹត្ត ។ ថាគេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះដែលទ្រង់រាប់ ជាសុចរិតនៅក្នុងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ និងព្រមទាំងត្រូវបានទទួលយកដោយសារ សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ផង ។ ពិតណាស់ កាលដែលសេចក្តីទុច្ចរិតជាទីស្អប់ខ្ពើម នៅចំពោះព្រះ ដូច្នេះគ្មានមនុស្សមានបាបណាអាចទទួលបានសេចក្តីជំនួយនៅ ចំពោះព្រះនេត្រទ្រង់ឡើយបើកាលណាគេនៅតែជាមនុស្សមានបាបហើយនៅតែ រាប់ថាមានបាប ។ ដោយហេតុនោះ នៅកន្លែងណាដែលមានអំពើបាប ទីនោះ ក៏មានសេចក្តីក្រោធនិងការសងសឹករបស់ព្រះបង្ហាញខ្លួនមកដែរ ។ ពេលនេះគេ ត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដែលត្រូវបានរាប់មិនមែននៅក្នុងលក្ខណៈរបស់មនុស្សមាន បាបឡើយ តែជាមនុស្សសុចរិតវិញ ។ ដោយហេតុផលនោះ គេឈរយ៉ាងមាំនៅ

ចំពោះបណ្តឹងនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ កាលដែលមនុស្សមានបាបទាំងអស់នឹងត្រូវ ដួលចុះ ។ ប្រសិនបើមនុស្សគ្មានទោសត្រូវបានចោទប្រកាន់ត្រូវបានហៅមកនៅ ចំពោះបណ្តឹងនៃការកាត់ទោសដ៏ត្រឹមត្រូវ ដែលគេនឹងត្រូវកាត់ទោសដោយភាព ស្អាតស្អំរបស់គេ នោះគេនឹងត្រូវរាប់ថា "សុចរិត" នៅចំពោះចៅក្រម ។ ដូច្នេះ ក៏បានជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាអ្នកដែលត្រូវបានដោះពីចំណោមមនុស្សមាន បាប ដែលមានព្រះជាសាក្សីនិងធ្វើការអះអាងពីសេចក្តីសុចរិតរបស់គេនៅចំពោះ បណ្តឹងរបស់ព្រះ នឹងត្រូវរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត មិនដូច្នេះទេដោយសារ ការប្រព្រឹត្តរបស់គេទាំងស្រុង អាចបំពេញនិងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការជំនុំជំរះរបស់ ព្រះហើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿ គេដែលត្រូវ បានដកចេញនូវសេចក្តីសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្ត ដែលគេបានតោងចាប់នូវសេចក្តី សុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយជំនឿ ហើយត្រូវបានបាំងដោយសេចក្តីសុចរិតនោះ នោះគេក៏លេចនៅចំពោះព្រះមិនមែនដូចជាមនុស្សមានបាបឡើយតែជាមនុស្ស សុចរិតវិញ ។

ដូច្នេះ យើងពន្យល់ពីការរាប់ជាសុចរិតដោយសាមញ្ញដូចជាការការទទួលយក ដែលព្រះបានទទួលយើងទៅក្នុងជំនួយរបស់ទ្រង់ថាជាមនុស្សសុចរិត ។ ហើយ យើងនិយាយថា វាមានផ្ទុកនូវការអត់ទោសបាបនិងការបញ្ចូលមកនូវសេចក្តី សុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

3. ការប្រើប្រាស់បទគម្ពីរ

មានទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរយ៉ាងច្បាស់ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីការពិតនេះ ។ ទីមួយ វា មិនអាចបដិសេធទេថា នេះជាអត្ថន័យទូទៅដែលសាកសមបំផុតពីព្រះបន្ទូល ។

តែដោយសារវាប្រហែលនឹងចំណាយពេលយូរក្នុងការប្រមូលនូវបទគម្ពីរ និង ប្រៀបធៀប ចូរស្តាប់ស្តាប់នឹងវាដោយលើកយកវាមកដើម្បីនឹងទាក់ទាញចំណាប់ អារម្មណ៍អ្នកអានរបស់យើង ។ ដោយសារពួកគេនឹងបានត្រួតពិនិត្យឃើញការ នេះដោយខ្លួនគេ ។ ខ្ញុំនឹងទាញមកការមួយចំនួនចេញមក ត្រង់ដែលការរាប់ជា សុចរិតដែលយើងនិយាយនោះត្រូវបានបកស្រាយយ៉ាងច្បាស់ ។

ទីមួយ នៅពេលដែលលូកានិយាយថាមនុស្សបានស្តាប់ពីព្រះគ្រីស្ទថា ជាព្រះ ដែលសុចរិត [លូកា 7:29] ហើយនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទប្រកាសថា "ប្រជ្ញាត្រូវ បានសុចរិតដោយកូនៗរបស់នាង" [លូកា 7:35] លូកានៅបទគម្ពីរមុនៗ (2 29) មិនមានន័យថា ពួកគេពិភាក្សាពីសេចក្តីសុចរិតនោះទេ ។ ដោយសារសេ ចក្តីសុចរិតតែងតែមិនអាចបំបែកចេញពីព្រះបានឡើយ ។ ឬព្រះអាចបំបែក ចេញពីសេចក្តីសុចរិតឡើយ នៅក្នុងខ 35 មានចេតនានឹងរាប់ជាសុចរិតនូវ គោលលិទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលសុចរិតដោយផ្ទាល់ ។ ការពន្យល់ទាំងពីរមាន ឥទ្ធិពលដូចគ្នាដែលសំដៅកាន់ព្រះនិងការសរសើររបស់ទ្រង់ដែលពួកគេសមនឹង បាន ។ ម៉្យាងទៀត នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទស្តីបន្ទោសដល់ពួកផារីស៊ីដោយការ រាប់ខ្លួនជាសុចរិត [លូកា 16:15] ទ្រង់មិនបានថាពួកគេទទួលបានសេចក្តី សុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តល្អទេ តែពួកគេចង់បានកេរ្ត៍ឈ្មោះថាជាសុចរិតដែលពួក គេគ្មាន ។ ការនោះត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងភាសាហេព្រើរងាយស្រួលយល់ថា ៖ ដែលអ្នកមិនត្រឹមតែបានដឹងពីកំហុសរបស់ពួកគេទេ តែអ្នកដែលបានឆ្លងកាត់ ការជំនុំជំរះនៃសេចក្តីវិនាសដែលត្រូវបានហៅថា "ទុច្ចរិត" ។ ដោយសារនៅ ពេលដែលនាងបាតសេបាននិយាយថា និងនិងសាឡូម៉ូននឹងត្រូវជាទុច្ចរិត [ពង្សាវ តាក្សត្រទី១ 1:21] នាងមិនបានទទួលស្គាល់កំហុសអ្វីឡើយ ។ តែនាងនិងកូន

របស់នាងកំពុងត្រូវបានដាក់ឱ្យមានសេចក្តីអាម៉ាស់ ឱ្យត្រូវបានរាប់នៅក្នុង
ចំណោមមនុស្សទុច្ចរិតនិងត្រូវជាប់ទោស ។ តែចេញពីបរិបទវាបានលេចមករួច
ហើយនៅក្នុងពាក្យនេះ មិនថានៅពេលវាត្រូវបានអាននៅក្នុងភាសាឡាតាំងនោះ
ទេនៅតែមិនអាចយល់ដូច្នេះទេ តែមិនមែនបង្ហាញពីលក្ខណៈអ្វីនោះទេ ។

ប៉ុន្តែ ដោយសារតែវាសំដៅទៅលើលក្ខខណ្ឌបច្ចុប្បន្ន នៅពេលដែលលោកប៉ូល
និយាយថាបទគម្ពីរបានមើលឃើញថាព្រះនឹងបន្សុទ្ធចក្ខុសាសន៍ដទៃដោយជំនឿ
[កាឡាទី 3:8] តើអ្វីដែលអ្នកនឹងយល់ថាព្រះនឹងបញ្ចូលសេចក្តីសុចរិតដោយសេ
ចក្តីជំនឿនោះ? ម្តងទៀត នៅពេលដែលគាត់និយាយថា ព្រះរាប់ជាសុចរិតអ្នក
ដែលមានជំនឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម 3:26] តើអត្ថន័យរបស់គាត់លើកលែងថា
មនុស្សត្រូវបានដោះឱ្យមានសិរីភាពដោយផលប្រយោជន៍នៃជំនឿចេញមកពីការ
ដាក់ទោសដែលអំពើទុច្ចរិតរបស់គេសមនឹងទទួលបាននោះ? ការនេះលេចចេញ
មកយ៉ាងច្បាស់ថែមទៀតនៅក្នុងការសរុបរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់អះអាង
ថា ៖ “តើអ្នកនឹងចោទប្រកាន់អ្នកដែលព្រះរើសតាំង? គឺជាព្រះដែលរាប់គេជា
សុចរិត ។ តើអ្នកណានឹងដាក់ទោស? ជាព្រះគ្រីស្ទដែលបានសុគត ហើយទ្រង់
បានរស់ឡើងវិញ ហើយពេលនេះទ្រង់ទូលអង្វរសម្រាប់យើង” [រ៉ូម 8:33-34] ។
ដោយសារវាដូចនឹងអ្វីដែលគាត់បាននិយាយថា ៖ “តើអ្នកណានឹងចោទប្រកាន់
ដែលដែលព្រះបានដោះលែងនោះ?” ដូច្នេះ “ការរាប់ជាសុចរិត” គ្មានន័យអ្វី
ក្រៅពីការលុបចោលនូវទោសរបស់គេទាំងប៉ុន្មានដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់នោះ
ប្រៀបដូចជាភាពគ្មានកំហុសរបស់គេត្រូវបានបញ្ជាក់ច្បាស់ ។ ដូច្នេះ ក្នុងកាល
ដែលព្រះទ្រង់រាប់ជាសុចរិតយើងដោយការផ្សះផ្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់បានរំដោះ
យើងដោយការអះអាងពីភាពគ្មានកំហុសរបស់យើង តែដោយការបញ្ចូលនូវសេច

ក្តីសុចរិត ដូច្នេះយើងដែលមិនសុចរិតដោយខ្លួនយើងនឹងត្រូវបានរាប់ថាសុចរិត នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយរបស់លោក ប៉ូលនៅក្នុងកិច្ចការជំពូក ១៣ ថាដូច្នេះ បងប្អូនអើយ! សូមបងប្អូនប្រាប់អោយច្បាស់ថា ព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសអោយបងប្អូនរួចពីបាប តាមរយៈព្រះយេស៊ូ ដូចយើងបានជំរាបមកស្រាប់ ។ បងប្អូនពុំអាចទៅជាមនុស្សសុចរិត* រួចផុតអំពើបាបទាំងប៉ុន្មាន ដោយគោរពតាមវិន័យរបស់លោកម៉ូសេបានឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់ប្រោសអោយអស់អ្នកជឿបានសុចរិត តាមរយៈព្រះយេស៊ូ ។ [កិច្ចការ 13:38-39] ។ អ្នកឃើញថា បន្ទាប់ពីការអត់ទោសបាប ការរាប់ជាសុចរិតទាំងនោះត្រូវបានតាំងនៅដដែល ដោយការបកស្រាយ ។ អ្នកឃើញថាវាអាចយល់បានច្បាស់ថាជាការរំដោះ អ្នកឃើញថាវាបែកចេញពីការប្រព្រឹត្តនៃក្រឹត្យវិន័យ ។ អ្នកឃើញថាវាជាផលប្រយោជន៍ធម្មតារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយអ្នកឃើញថាវាត្រូវបានទទួលដោយសារជំនឿ ។ ចុងក្រោយអ្នកឃើញថា ភាពគ្រប់គ្រាន់ត្រូវបានលើកមក ដែលគាត់និយាយថាយើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតចេញពីអំពើបាបតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលទារពន្ធត្រូវបាននិយាយថាបានចុះចេញពីព្រះវិហារទៅដោយសុចរិត [លូកា 18:14] យើងមិនអាចនិយាយថាគាត់បានទទួលសេចក្តីសុចរិតដោយបុណ្យនៃការប្រព្រឹត្តទេ ។ ដូច្នេះ នេះជាអ្វីដែលត្រូវបាននិយាយ ៖ បន្ទាប់ពីការអត់ទោសបាបត្រូវបានផ្តល់មក មនុស្សមានបាបត្រូវបានចាត់ទុកជាមនុស្សសុចរិតនៅចំពោះព្រះ ។ ដូច្នេះ គាត់បានសុចរិតមិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តតែដោយការលើកលែងដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ ។ លោក Ambrose បានពន្យល់ដូច្នេះយ៉ាងល្អថា នៅ

ពេលដែលគាត់មានសារភាពអំពីបាបនោះវាជាការរាប់ជាសុចរិតដោយស្របច្បាប់ ។

4. ការរាប់ជាសុចរិតជាការទទួលយកពេញដោយព្រះគុណរបស់ព្រះនិងជាការអត់ទោសបាប

ហើយដើម្បីចៀសវាងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើពាក្យសម្តី ប្រសិនបើយើងមើលទៅលើការដែលខ្លួនបានរៀបរាប់មក នោះយើងនឹងមិនមានការខកចិត្តឡើយ ។ សម្រាប់ប៉ុលច្បាស់ជាសំដៅទៅលើការរាប់ជាសុចរិតដោយពាក្យ “ការទទួលយក” នៅក្នុង [អេភេសូ ១:៥-៦] ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ “យើងត្រូវបានកំណត់ទុកជាកូនចិញ្ចឹមតាមរយៈព្រះគុណដ៏រុងរឿង ដែលទ្រង់បានចាត់ទុកយើងជាទីគាប់ចិត្តហើយជាទីស្រឡាញ់” [អេភេសូ ១:៥-៦] ។ នោះមានន័យថាជារឿងដែលគាត់និយាយជាទូទៅនៅកន្លែងផ្សេងថា “ព្រះបានរាប់យើងជាមនុស្សមានសិរីភាព” [រ៉ូម ៣:២៤] ។ ម្យ៉ាងទៀត នៅជំពូកទីបួននៃរ៉ូម លោកបានហៅការរាប់ជាសុចរិតជាលើកដំបូងថាជា “ការរាប់ជាសេចក្តីសុចរិត” ។ ហើយគាត់មិនស្នាក់ស្ទើរក្នុងការបញ្ចូលវាទៅក្នុងការអត់ទោសបាបនោះទេ ។ ប៉ុលនិយាយថា៖ “ដោយដាវីឌថាអ្នកនោះត្រូវបានគេប្រកាសថាបានពរហើយ ដែលព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឬអ្នកណាដែល មានពរហើយអ្នកណាដែលការរំលងបានត្រូវអត់ទោស” [រ៉ូម ៤:៦-៧; ទំនុកដំកើង ៣២:១] ។ នៅទីនោះគាត់ច្បាស់ជាពិភាក្សាការរាប់ជាសុចរិតដោយផ្នែកនោះទេ តែនិយាយពីវាទាំងមូលតែម្តង ។ លើសពីនេះ ទ្រង់យល់ស្របនឹងនិយមន័យនៃពាក្យដែលចែងដោយដាវីឌ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថាអ្នកទាំងនោះមានពរ អស់អ្នកដែលត្រូវបានលើកលែងទោសពីអំពើបាប [ទំនុកដំកើង ៣២:១-២] ។ នេះវាច្បាស់ណាស់ថាសេចក្តី

សុចរិតដែលគាត់និយាយគឺគ្រាន់តែកំណត់ថាមានទោស ។ ប៉ុន្តែការអនុម័តដ៏ល្អ បំផុតនៃរឿងទាំងអស់នេះគឺមួយដែលគាត់បានបង្រៀនថា ការសរុបនៃទូត ដំណឹងល្អដើម្បីផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះ ចាប់តាំងពីព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ ទទួលយើងចូលទៅក្នុងព្រះគុណតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដោយមិនរាប់បញ្ចូលអំពើបាប របស់យើងប្រឆាំងនឹងយើងឡើយ [កូរិនថូសទី២ ៥:១៨-២០] ។ សូមឱ្យអ្នកអាន របស់ខ្ញុំពិចារណាដោយប្រុងប្រយ័ត្ននូវបទគម្ពីរទាំងមូល ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ប៉ុលបានបន្ថែមដោយការពន្យល់ថា៖ “ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់គ្មានបាប ទ្រង់បាន ធ្វើជាតូបាបជំនួសយើង”[កូរិនថូសទី២ 5:21] ដើម្បីកំណត់មធ្យោបាយនៃការ ផ្សះផ្សា [ខ ១៨-១៩] ។ ដោយមិនមានការសង្ស័យ គាត់មានន័យថាដោយ ពាក្យ “ផ្សះផ្សា” គ្មានអ្វីក្រៅពី “សមហេតុផល” ។ ហើយប្រាកដណាស់ អ្វី ដែលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀត—ថា “យើងត្រូវបានជាសុចរិត ដោយសារការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ” [រ៉ូម 5:19]—មិនអាចធ្វើបានទេ លុះ ត្រាតែយើងត្រូវបានរាប់ថាជាមនុស្សសុចរិតនៅចំពោះព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយ ក្រៅពីខ្លួនយើង ។

(ការបដិសេធនៃ” ៥-១២)

5. គោលលទ្ធិរបស់ Osiander អំពីសេចក្តីសុចរិតសំខាន់

ប៉ុន្តែលោក Osiander បានណែនាំនូវវិសាយចម្លែកមួយចំនួននៃសេចក្តីសុចរិត “សំខាន់” ហើយបើទោះជាវាមិនមានបំណងនឹងលុបចោលនូវសេចក្តីសុចរិតដែល ត្រូវបានផ្តល់មកក៏ដោយ គាត់នៅតែដាក់ស្រោមសំបុត្រវានៅក្នុងអាប័ដែលនឹង ធ្វើគំនិតដែលគោរពដល់ព្រះត្រូវងងឹតនិងបង្អួចដល់បទពិសោធន៍ដែលរស់រវើកនៃ

ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាលទ្ធផល មុននឹងខ្ញុំបន្តទៅនិយាយពីបញ្ហាផ្សេងទៀត សាកសមណាស់ដែលខ្ញុំនឹងនិយាយប្រឆាំងនឹងការយល់ស្ម័គ្រចម្លែកនេះ ។

ទីមួយ ការប៉ាន់ស្មាននេះកើតចេញពីការចង់ដឹងដែលខ្សោយ ។ ការពិតជាក់នូវទីបន្ទាល់ជាច្រើនរបស់បទគម្ពីរដែលបញ្ជាក់ថាព្រះគ្រីស្ទជាអង្គដែលគង់នៅជាមួយយើង ហើយយើងត្រឡប់មកវិញនៅជាមួយនឹងទ្រង់ ។ ដែលវាជាសេចក្តីពិតដែលមិនត្រូវការភស្តុតាង ។ តែដោយសារគាត់មិនបានត្រួតពិនិត្យនូវចំណងនៃការរូបរូមនេះ នោះគាត់បានបោកប្រាស់ខ្លួនគាត់ហើយ ។ នៅពេលនេះ វាស្រួលណាស់សម្រាប់យើងក្នុងការដោះស្រាយនូវការលំបាកទាំងនេះ ។

ដោយសារយើងប្រកាន់ថាយើងបានរូបរូមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដោយអំណាចចេស្តាសំងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។

សុភាពបុរសនោះបានយល់ដឹងអ្វីមួយដែលនៅព្រំដែនរបស់ពួក Manichacism នៅក្នុងការប៉ងប្រាថ្នារបស់គាត់នឹងលាយឡំភាពរបស់ព្រះជាមួយភាពរបស់មនុស្ស ។ ចេញពីការនេះក៏មានការប្រឌិតផ្សេងទៀតរបស់គាត់កើតឡើងដែរ ដែលថាអ្វីមួយត្រូវបានសូនមកនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានកំណត់មកជាប្រភេទដូចនឹងលក្ខណៈរបស់មនុស្សមុនមនុស្សធ្លាក់ធ្វើបាប ។ តែដោយសារខ្ញុំព្យាយាមឱ្យវាខ្លី នោះខ្ញុំនឹងផ្ដោតលើបញ្ហាបច្ចុប្បន្នសិន ។

គាត់និយាយថាយើងតែមួយជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ យើងយល់ស្រប ។ តែយើងបដិសេធថាលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវលាយជាមួយនឹងលក្ខណៈរបស់យើង ។ បន្ទាប់មកយើងថានេះជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ដោយសារទ្រង់ជាព្រះអស់កល្បជានិច្ច ដែលជាប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិត និងជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអ

ម្ចាស់ផ្ទាល់តែម្តង ។ អ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងអត់ទោសដល់ខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំគ្រាន់តែ
និយាយពីអ្វីដែលការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំគ្រោងនឹងទាមទារ ដែលវាមិនដូចគ្នានៅ
កន្លែងផ្សេងទៀត ។ បើទោះជាគាត់អាចនឹងមានការដោះសារថាការប្រើពាក្យថា
“សេចក្តីសុចរិតសំខាន់” គាត់បានន័យអ្វីក្រៅពីថា ការស្របតាមនូវគំនិតដែល
យើងត្រូវបានរាប់ថាជាសុចរិតដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទ តែគាត់បានបង្ហាញយ៉ាង
ច្បាស់ខ្លួនគាត់ថាមិនទាន់ពេញចិត្តនឹងសេចក្តីសុចរិតដែលត្រូវតាមទារពីយើង
ដោយសារការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងការសុគតនៅលើឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់
តែធ្វើពុតថាយើងមានលក្ខណៈសុចរិតមែននៅក្នុងព្រះដោយការលាយឡំទាំងលក្ខ
ណៈរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងគុណភាពរបស់ទ្រង់ ។ ដោយសារនេះជាហេតុផលដែល
គាត់ស្តាប់ចិត្តថា មិនត្រឹមតែព្រះគ្រីស្ទទេតែក៏ព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដែលដែលគង់នៅជាមួយយើង ។ បើទោះជាខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានេះជាការពិតក៏
ដោយ តែខ្ញុំនិយាយថាវាត្រូវបានបំប្លែងយ៉ាងខ្លាំងដោយលោក Osiander ។
ដោយសារគាត់គួរតែបានពិចារណាពីបែបបទនៃការយាងគង់នៅជាមួយនោះ ។
និយាយទៅ ថាព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយភាពពេញ
លេញរបស់ព្រះផងដែលគង់នៅក្នុងទ្រង់ [កូឡូស 2:9] ដូច្នេះ នៅក្នុងទ្រង់មាន
ភាពព្រះទាំងមូលគង់នៅ ។ ដូច្នេះ គ្រប់យ៉ាងដែលគាត់បានលើកមកបែងចែក
គ្នាទាក់ទងនឹងព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណមានគោលបំណងទាក់ទាញមនុស្សមិន
សូវចេះចេញពីព្រះ ។

បន្ទាប់មកគាត់បានបោះនូវការលាយឡំគ្នានៃលក្ខណៈដែលព្រះទ្រង់លាយឡំអង្គ
ទ្រង់នៅក្នុងយើង ប្រៀបដូចជាទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងបានក្លាយជាចំណែកមួយរបស់
ទ្រង់ដែរ ។ ដោយសារសេចក្តីពិតដែលមកតាមរយៈអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធ ដែលយើងលូតលាស់ជាមួយគ្នាជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់បានក្លាយជាសិរសារបស់យើងហើយយើងជាសមាជិករបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានរាប់យើងស្ទើរតែមិនសំខាន់ដល់ព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណ ទ្រង់បានទាញយកមកយ៉ាងបើកចំហរនូវន័យដែលថា ៖ និយាយទៅថា យើងមិនមែនបានរាប់ជាសុចរិតដោយព្រះគុណនៃអ្នកផ្សះផ្សាតែមួយនោះទេ ហើយសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានផ្តល់មកយើងយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងអង្គទ្រង់នោះដែរ តែយើងត្រូវបានធ្វើឱ្យចូលរួមចំណែកនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅពេលដែលព្រះត្រូវបានរូបរួមមកយើងនៅក្នុងភាពរបស់ទ្រង់ដដែល ។

6. លោក Osiander បានលាយឡំនូវការអត់ទោសបានជាមួយនឹងកំណើតជាថ្មីយ៉ាងមានកំហុសឆ្គង

ឧបមារថាគាត់បានត្រឹមតែនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទធ្វើឱ្យយើងសុចរិតដោយរូបរួមលក្ខណៈនោះឱ្យក្លាយជារបស់យើង មិនមែនថាកាលណាដែលទ្រង់ជាមនុស្សនោះទ្រង់ជាសិរសារបស់យើងនោះទេ តែក៏ក្នុងកាលដែលលក្ខណៈរបស់ព្រះត្រូវបានចាក់បង្ហូរមកក្នុងយើងផងដែរ ។ បន្ទាប់មកទ្រង់នឹងដាក់មកនូវសេចក្តីអំណរនេះដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់អ្វី ហើយប្រហែលជាជម្លោះដ៏ខ្លាំងបែបនេះពីការបោកបញ្ឆោតបែបនេះនឹងកើតឡើងមក ។ តែកាលណាដែលគោលការណ៍នេះនៅដូចជា cuttlefish នោះដោយការជៀសវាងភាពខ្មៅងងឹតរបស់វានិងឈាមដែលលាក់បាំងកន្ទុយរបស់វាជាច្រើន ទាល់តែយើងអនុញ្ញាតដោយដឹងនិងស្ម័គ្រចិត្តថាសេចក្តីសុចរិតដែលត្រូវបានកញ្ចក់ចេញពីយើង ដែលវាផ្តល់នូវទំនុកចិត្តឱ្យបានថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង យើងត្រូវតែគេចចេញពីវាឱ្យមែនទែន ។ ដោយសារកេរ្តិ៍ឈ្មោះទាំងមូលនេះជាពាក្យនាមហៅថា “សេចក្តី

សុចរិត” ហើយជាកិរិយាស័ព្ទហៅថា “ធ្វើឱ្យសុចរិត” ដែលត្រូវបានបន្លាយមក នៅក្នុងទិសដៅពីរ ។ ដូចនេះការដែលត្រូវបានធ្វើឱ្យសុចរិតមិនមែនជាការត្រូវ បានផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះតាមរយៈការអត់ទោសដោយទទេរឡើយ តែក៏ជាការ ដែលធ្វើឱ្យសុចរិតនិងសេចក្តីសុចរិតមិនមែនជាការបញ្ចូលមកដោយទទេរឡោះយ តែជាសេចក្តីបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីត្រឹមត្រូវដែលជាលក្ខណៈរបស់ព្រះ ដែលគង់នៅ ក្នុងយើង ដែលបណ្តាលដល់យើង ។ ទីពីរ ទ្រង់បាននិយាយយ៉ាងច្បាស់ថាព្រះ ត្រីសូដ្ឋាស់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង មិនមែនត្រង់កាលដែលទ្រង់បានសងថ្លៃ បាបដូចជាសង្ស័យ ដែលធ្វើការសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះធ្លាក់ចុះសម្រាប់យើងទេ តែ ដោយសារទ្រង់ជាព្រះដែលគង់នៅអស់កល្បហើយទ្រង់ជាជីវិត ។

ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ចំណុចទីមួយ ថាព្រះធ្វើឱ្យយើងសុចរិតមិនត្រឹមតែការអត់ទោស ទេ តែដោយការកើតជាថ្មីផងដែរ ។ គាត់សួរថា តើព្រះទុកយើងឱ្យនៅដដែល ដោយធម្មជាតិនូវអ្នកដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យសុចរិតនោះ ដោយមិនបានផ្លាស់ប្តូរអ្វី សោះ ។ ការនេះគឺពិតជាងាយនឹងឆ្លើយមែនទែនថា ៖ កាលដែលព្រះត្រីសូមិន អាចបំបែកទៅជាផ្នែកៗ ដូច្នេះការទាំងនេះដែលយើងឃើញនៅក្នុងទ្រង់ជាមួយ គ្នា និងជាសេចក្តីសុចរិតនិងការបន្សុទ្ធដែលត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាដោយមិនអាចបំបែក បាននោះ ។ ដូច្នេះអ្នកណាដែលព្រះទទួលចូលទៅក្នុងព្រះគុណ នោះទ្រង់ក៏បាន ផ្តល់នូវវិញ្ញាណនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹមក្នុងពេលតែមួយផងដែរ [រ៉ូម 8:15] ដោយអំណាចរបស់ទ្រង់នោះទ្រង់នឹងបង្កើតពួកគេម្តងទៀតឱ្យដូចនឹងរូបឆ្លុះរបស់ ទ្រង់ ។ តែប្រសិនបើភាពភ្លឺរបស់ព្រះអាទិត្យមិនអាចបំបែកចេញពីកម្ដៅរបស់វា ដូច្នេះយើងនិយាយថាផែនដីត្រូវបានកម្ដៅដោយសារពន្លឺរបស់វាផង ឬត្រូវបាន បំភ្លឺដោយកម្ដៅរបស់វាផង? តើមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលអាចយកមកប្រើទាក់ទង

នឹងបញ្ហាពេលនេះជាការប្រៀបធៀបនេះដែរទេ? ព្រះអាទិត្យ ដោយសារតែកម្ដៅរបស់វាក៏ឆេះនិងបំភ្លឺផែនដី ដោយសារស្ទើរបស់វាជះមកនិងបំភ្លឺវា ។ នេះជាទំនាក់ទំនងដែលដូចគ្នានិងមិនអាចមិនឃើញបាន ។ តែហេតុផលផ្ទាល់ហាមយើងដែលផ្ទេរលក្ខណៈប្លែករបស់ការមួយទៅជាការមួយទៀតណាស់ ។ នៅក្នុងការច្របូកច្របល់នៃព្រះគុណពីរប្រភេទនេះដែលលោក Osiander ដាក់មកលើយើង វាក៏មានការល្អិតល្អន់ដូចគ្នាផងដែរ ។ ដោយសារកាលដែលព្រះ ដើម្បីនឹងការរក្សានូវសេចក្ដីសុចរិត ទ្រង់ធ្វើឱ្យថ្មីឡើងវិញអស់អ្នកណាដែលទ្រង់រាប់ដោយឥតគិតថ្លៃថាជាអ្នកសុចរិត ។ លោក Osainder លាយថា អំណោយទាននៃការកើតជាថ្មីជាមួយនឹងការទទួលដោយឥតបង់ថ្លៃនេះ ហើយថាពួកគេជាការតែមួយនិងដូចគ្នា ។ តែបទគម្ពីរបើទោះជាវាបញ្ចូលការទាំងពីរក៏ដោយ នៅតែចុះបញ្ជីការទាំងនោះផ្សេងពីគ្នា ដើម្បីឱ្យព្រះគុណដ៏ច្រើនរបស់ព្រះបានលេចចេញមកដល់យើងច្បាស់ជាង ។ ដោយសារសម្ដីរបស់លោកប៉ូលមិនដដែលៗទេថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់មកយើងធ្វើជាសេចក្ដីសុចរិតនិងសេចក្ដីបរិសុទ្ធរបស់យើង [កូរិនថូសទី១ 1:30] ។ ហើយនៅពេលណាដែលគាត់ផ្តល់ហេតុផល ដែលទ្រង់ចេញពីការសង្គ្រោះមកបានទិញយើង ចេញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតានិងពីព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងត្រូវបានហៅទៅកាន់សេចក្ដីបរិសុទ្ធនិងភាពស្អាតស្អំ នោះគាត់ចង្អុយយ៉ាងច្បាស់ថាការដែលត្រូវបានជាសុចរិតមានន័យខុសគ្នាពីការដែលបានធ្វើឱ្យក្លាយជាមនុស្សថ្មី ។

នៅពេលដែលមកកាន់បទគម្ពីរ លោក Osiander បង្អួចគ្រប់បទគម្ពីរទាំងអស់ដែលគាត់លើកមកទាំងស្រុង ។ នៅក្នុងពាក្យរបស់ប៉ូលថា "សេចក្ដីជំនឿត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត" មិនមែនសម្រាប់ "អ្នកដែលប្រព្រឹត្ត" តែសម្រាប់ "អ្នក

ដែលជឿដល់ព្រះអង្គដែលរាប់ជាសុចរិតដល់អ្នកដែលទុច្ចរិតវិញ” [រ៉ូម 4:4-5] លោក Osiander ពន្យល់ថា “ឱ្យសុចរិត” ជាការ “ធ្វើឱ្យសុចរិត” ។ ដោយសារប្រញាប់ប្រញាល់ដូច្នេះគាត់បង្ខំច្រើនជំពូក៤ទាំងស្រុងតែម្តង ។ ហើយគាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរនឹងបកស្រាយដោយការបោកបញ្ឆោតនូវបទគម្ពីរដែលយើងបានលើកមកមុននេះបន្តិចនោះទេថា ៖ “តើអ្នកណានឹងចោទប្រកាន់អ្នកដែលព្រះបានរើស? ជាព្រះដែលជាអ្នករាប់គេជាសុចរិត ។” [រ៉ូម 8:33] ។ នៅត្រង់នេះច្បាស់ណាស់ថាជាសំណួរដ៏សាមញ្ញ ដែលមនុស្សដែលមានទោសនោះហើយត្រូវបានបានលើកលែងទោសឱ្យ ហើយអត្ថន័យរបស់សារឹកពីងលើការនិយាយប្រឆាំងនេះ ។ ដូច្នេះ ទាំងនៅក្នុងហេតុផលនោះនិងនៅក្នុងការលើកនូវភស្តុតាងរបស់បទគម្ពីរ នោះលោក Osiander បញ្ជាក់ថាខ្លួនគាត់ជាអ្នកបកស្រាយដែលខ្វះសមត្ថភាព ។

ហើយគាត់ក៏បានពិភាក្សានូវពាក្យថា “សេចក្តីសុចរិត” មិនត្រឹមត្រូវឡើយ ដោយប្រកាន់ថាសេចក្តីជំនឿរបស់លោកអំប្រាហាំត្រូវបានរាប់មកគាត់ថាជាសេចក្តីសុចរិតបន្ទាប់ពីគាត់បានប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនិងព្រះផ្ទាល់បានបន្ថែមនូវគុណតម្លៃមួយនោះ ។ ចេញពីការនេះ វាលេចមកថាគាត់បានបង្កើតនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលខុសឆ្គងមួយទៀតចេញពីការដែលត្រឹមត្រូវ ។ ដោយសារសេចក្តីសុចរិតដែលត្រូវបានលើកមកនៅទីនោះវាមិនបានលាតត្រដាងពេញជីវិតនៃការត្រាស់ហៅរបស់អំប្រាហាំឡើយ ។ ព្រះវិញ្ញាណធ្វើបន្ទាល់ បើទោះជាភាពឥតខ្ចោះនៃគុណតម្លៃរបស់អំប្រាហាំនោះនៅតែមានក៏ដោយ ហើយដោយសារការស្វ័យទ្រាំអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរបានបង្កើនវាឡើង ដែលគាត់បានធ្វើគាប់ព្រះទ័យព្រះតែនៅពេលណាដែលគាត់បានទទួលយក

ដោយជំនឿនូវព្រះគុណដែលបានផ្តល់មកនៅក្នុងសេចក្តីសន្យា ។ ចេញពីការនេះក៏មាន កាលដែលប៉ូលនិយាយយ៉ាងល្អថា ក្នុងការរាប់ជាសុចរិតគ្មានរាប់នូវការប្រព្រឹត្តឡើយ ។

7. សារៈសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិត

ខ្ញុំមានបំណងនឹងទទួលស្គាល់នូវការបដិសេធរបស់លោក Osiander ដែលថាសេចក្តីជំនឿផ្ទាល់មិនមានអំណាចនឹងរាប់ជាសុចរិតទេ តែដរាបណាដែលវាទទួលព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារបើកាលណាសេចក្តីជំនឿបានរាប់ជាសុចរិតដោយខ្លួនឯង ឬដោយអំណាចសំខាន់ណា ដែលវាតែងតែខ្សោយនិងមិនល្អឥតខ្ចោះនោះវាមានឥទ្ធិពលលើផ្នែកនេះតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះមនុស្សសុចរិតដែលពិភាក្សាពីបំណែកសេចក្តីសង្គ្រោះមកលើយើងនឹងមានកំហុសហើយ ។ ពេលនេះយើងមិនស្រមៃពីការបែបនោះទេ តែយើងនិយាយថា បើតាមត្រឹមត្រូវថា ព្រះតែមួយអង្គគត់ដែលនឹងរាប់គេជាសុចរិត ។ បន្ទាប់មកយើងផ្ទេរតួនាទីដូចគ្នានេះទៅព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបានផ្តល់មកយើងសម្រាប់ការអត់ទោសបាប ។ យើងប្រៀបធៀបសេចក្តីជំនឿទៅនឹងប្រភេទនៃភាជនៈ ។ រហូតទាល់តែយើងបាននៅទទេរ ហើយជាមួយនឹងបបូរមាត់ខាងព្រលឹងរបស់យើងបើកឡើងស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងមិនអាចទទួលព្រះគ្រីស្ទបានទេ ។ ចេញពីការនេះវាក៏ការបន្ទាប់បន្សំថា នៅក្នុងការបង្រៀនថាមុនសេចក្តីសុចរិតរបស់គេត្រូវបានទទួល នោះព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលនៅក្នុងជំនឿ យើងមិនមានអំណាចនៃការរាប់ជាសុចរិតក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។

តែនៅពេលនេះ ខ្ញុំមិនទទួលស្គាល់រូបរាងដែលខូចនៃពួកអ្នកប្រាជ្ញនេះទេ នៅពេលដែលគេនិយាយថា "សេចក្តីជំនឿជាព្រះគ្រីស្ទ" ប្រៀបដូចជាថ្ងៃដែលធ្វើពីដីនោះជាកំណប់វិញ ពីព្រោះមានត្រូវបានលាក់នៅក្នុងនោះ ។ ដោយសារការផ្តល់ហេតុផលនេះស្រដៀងគ្នាថា ៖ សេចក្តីជំនឿផ្ទាល់នោះវាគ្មានតម្លៃទេ នឹងរាប់ជាសុចរិតដល់យើងដោយនាំយកព្រះគ្រីស្ទ ប្រៀបដូចជាថ្ងៃដែលហូរហៀរដោយលុយដែលធ្វើឱ្យមនុស្សមាន ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំនិយាយថាជំនឿដែលជាឧបករណ៍តែមួយគត់សម្រាប់ទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិត វាត្រូវបានយល់ច្រឡំដោយមិនបានដឹងអី ដែលជារបស់ដែលបង្កឱ្យមាននិងជាអ្នកបម្រើដល់ផលប្រយោជន៍ដ៏ធំនេះ ។ ពេលនេះយើងបានរកឃើញនូវបញ្ហានៃការដែលពាក្យ "ជំនឿ" ដែលត្រូវបានយល់នៅពេលដែលការរាប់ជាសុចរិតនៅក្រោមការពិចារណា ។

8. គោលលិខិតរបស់លោក Osiander ដែលថាព្រះគ្រីស្ទតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់នោះទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង

នៅក្នុងការទទួលព្រះគ្រីស្ទ លោក Osiander បានទៅឆ្ងាយទៀតថា ៖ ព្រះបន្ទូលដែលនៅខាងក្នុងត្រូវបានទទួលដោយអ្នកបម្រើនៃព្រះបន្ទូលដែលនៅខាងក្រៅ ។ ដោយការនេះ គាត់ចង់ដឹកនាំយើងចេញពីភាពជាសង្ស័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងអង្គដែលជាអ្នកផ្សះផ្សាដល់ភាពជាព្រះដែលនៅខាងក្រៅរបស់ទ្រង់ ។ ពេលនេះយើងមិនបែងចែកព្រះគ្រីស្ទទេ តែសារភាពថាទ្រង់ដែលផ្សះផ្សាយើងទៅនឹងព្រះវរបិតានៅក្នុងសាច់ឈាម បានផ្តល់ដល់យើងនូវសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់ជាព្រះបន្ទូលដែលនៅអស់កល្បរបស់ព្រះ ហើយថាតួនាទីរបស់ព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សាមិនត្រូវបានដក់ចេញដោយទ្រង់ឡើយ ឬសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានទាមទារពីយើងឡើយ ដែលទ្រង់នៅតែជាព្រះដែលអស់កល្ប ។ ប៉ុន្តែគំនិតរបស់លោក

Osiander ថា ក្នុងកាលដែលព្រះគ្រីស្ទជាព្រះនិងជាមនុស្សផង ទ្រង់ត្រូវបានធ្វើជាសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើងដោយសារភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ មិនមែនដោយសារភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ទេ ។ តែប្រសិនបើការនេះត្រូវបានដាក់មកដោយត្រឹមត្រូវដល់ភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ វាគ្មានអ្វីខុសពីសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកផ្សេងទៀតនោះទេ ។ បន្ទាប់មក ដោយសារទ្រង់តាមធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ចេញពីភាពអស់កល្បជានិច្ច នោះវានឹងស្ថិតស្ថេរក្នុងការនិយាយថាទ្រង់ត្រូវបាន “បង្កើតមកសម្រាប់យើង” ។ តែបើទោះជាយើងគួរតែគិតថា ព្រះត្រូវបានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើង តើការនេះនឹងស៊ីគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលលោកប៉ូលនិយាយកាត់មកថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធ្វើជាសេចក្តីសុចរិតដោយសារព្រះ [កូរិនថូសទី១ 1:30]? នេះពិតជាប្លែកដល់ព្រះអង្គដែលជាអង្គដែលផ្សះផ្សាណាស់ដែលបើទោះជាវាមាននៅក្នុងនោះនូវភាពជាព្រះ នៅតែមានការកំណត់ដែលសមរម្យរបស់វា ដែលដោយសារនោះព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សាទ្រង់ខុសពីព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណ ។

លោក Osiander ត្រូវបានតម្កើងដោយប្លែកដោយសារពាក្យមួយម៉ាត់របស់យេរេមា ដែលគាត់សន្យាថាព្រះយេហូវ៉ានឹងជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង [យេរេមា 51:10; 23:6; 33:16] ។ តែចេញពីនេះគាត់នឹងមិនកាត់បន្ថយអ្វីឡើយ តែការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ទ្រង់ជាព្រះដែលសម្តែងមកនៅក្នុងសាច់ឈាម [ជីម៉ូថេទី១ 3:16] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតយើងបានលកនូវការអធិប្បាយរបស់លោកប៉ូលថា ៖ “ដោយសារលោហិតរបស់ទ្រង់ព្រះបានទិញដាច់នូវក្រុមជំនុំសម្រាប់អង្គទ្រង់” [កិច្ចការ 20:28] ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់នឹងសរុបចេញពីនេះថា ព្រះលោហិតដែលអំពើបាបត្រូវបានសងថ្លៃ

រួចជារបស់ព្រះនិងដោយសារភាពជាព្រះ ដែលទ្រង់អាចទ្រាំទ្រនឹងកំហុសដ៏ខ្លាំងនេះ? តែលោក Osiander គិតថាគាត់បានទទួលគ្រប់ការទាំងអស់ដោយភាពអ្វីរម្យដូចកូនក្មេងនេះ ។ គាត់បានបំប៉ោងឡើង បានសប្បាយឡើង ដែលដាក់នៅក្នុងទំព័រជាច្រើនដោយភាពស្មុកស្មាញរបស់គាត់ ។ ក្នុងកាលដែលមានការពន្យល់ដែលសាមញ្ញនិងរួចរាល់ហើយពីព្រះបន្ទូលថាព្រះយេស៊ូវ ។ នៅពេលដែលទ្រង់បានក្លាយជាពូជពង្សរបស់ដាវីឌ នឹងក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតដល់អ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ តែអេសាយបង្រៀនថានៅក្នុងន័យណាដែលវាទៅជាបែបនេះ ៖ "ទ្រង់នឹងឃើញផលនៃការដែលព្រលឹងទ្រង់រងវេទនា នោះនឹងបានស្តាប់ស្តាប់ផង អ្នកដ៏សុចរិត គឺជាអ្នកបំរើរបស់អញ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនបានសុចរិត ដោយគេស្គាល់ដល់ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងទទួលរងទោសចំពោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ" [អេសាយ 53:11] ។

ចូរយើងចំណាំថាជាព្រះវរបិតាដែលមានបន្ទូល ។ ដែលទ្រង់កំណត់ដល់ព្រះរាជបុត្រានូវតំណែងនៃការរាប់ជាសុចរិត ។ ដែលទ្រង់បន្ថែមនូវហេតុផលថា ទ្រង់សុចរិត ហើយថាទ្រង់មានបែបបទនិងវិធីសាស្ត្រ នៅក្នុងការបង្រៀនដែលថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេពន្យល់ ។ ដោយសារការនេះសម្តែងទៀតដែលប្រើពាក្យ ពាក្យជាពាក្យអសកម្ម ។ ដូច្នេះខ្ញុំប្រមូលមកថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធ្វើឱ្យក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតនៅពេល "ទ្រង់បានយកភាពជាបារបម្រើមកលើអង្គទ្រង់" [ភីលីព 2:7] ។ ទីពីរ ដែលទ្រង់រាប់ជាសុចរិតដល់យើងដែលថា ទ្រង់បានបង្ហាញថាទ្រង់ស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះវរបិតា [ភីលីព 2:8] ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ធ្វើការនេះសម្រាប់យើងមិនមែនតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ទេ តែដោយសារមានការអនុញ្ញាតដែលភ្ជាប់ទៅនឹងទ្រង់ ។ បើទោះជាព្រះតែមួយជាប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិត ហើយយើងបាន

សុចរិតដោយការការពារចូលរួមនៅក្នុងទ្រង់តែមួយ តែដោយសារយើងនៅឆ្ងាយពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ដោយការមិនយល់ស្របដែលមិនសប្បាយ នោះយើងត្រូវជ្រើសយកវិធីសាស្ត្រដែលទាបនេះដែលថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងរាប់យើងជាសុចរិតដោយអំណាចនៃការសុគតនិងការរស់ឡើងវិញ ។

9. ការរាប់ជាសុចរិតជាកិច្ចការរបស់ព្រះដែលផ្សេងៗ

លោក Osiander គួរតែជំទាស់ថាការងារនេះ ដោយភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់វាលើសពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផលនេះអាចត្រូវបានកំណត់សម្រាប់តែធម្មជាតិរបស់ព្រះដែលខ្ញុំផ្តល់ឱ្យនូវចំណុចដំបូង ។ ទីពីរខ្ញុំនិយាយថាគាត់និយាយកុហក ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាព្រះពិត ក៏ទ្រង់មិនអាចសម្អាតព្រលឹងយើងដោយលោហិតរបស់ទ្រង់បាន ក៏មិនអាចធ្វើបំពេញតាមព្រះវរបិតាបានដោយសារយញ្ញបូជាដែរ ទ្រង់មិនរំដោះយើងពីការខុសឆ្គងឡើយ ហើយក៏មិនអាចបំពេញមុខតំណែងជាសង្ឃបានដែរ ព្រោះអំណាចនៃព្រះ សាច់ឈាមមិនស្ទើរនឹងបន្ទុកដ៏ធំធេងនោះទេ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ថាទ្រង់បានប្រព្រឹត្តិអំពើទាំងអស់នេះស្របតាមធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ដ្បិតបើយើងសួរពីរបៀបដែលយើងបានរាប់ជាសុចរិត ប៉ុលឆ្លើយថា “ដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ” [រ៉ូម ៥:១៥] ។ ប៉ុន្តែ តើគាត់បានស្តាប់តាមវិធីណាផ្សេងពីពេលដែលគាត់បានយកខ្លួនគាត់ជាអ្នកបម្រើ [គីលី៣ ២:៧]? ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថានៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ភាពសុចរិតត្រូវបានបង្ហាញដល់យើង ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ—ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើលដែល Osiander មិនខ្មាសក្នុងការលើកឡើងដែលជាញឹកញាប់—ប៉ុលបានបង្កើតប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់គត់ ។ “អ្នកណាដែលមិនដឹងពីអំពើបាប នោះទ្រង់បានធ្វើជាបាបជំនួស

យើង ដើម្បីឱ្យយើងបានជាសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះក្នុងទ្រង់” [កូរិនថូសទី២ ៥: ២១] ។ នៅផ្នែកខាងលើនៃសូត្ររបស់គាត់ Osiander លើកតម្កើងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ហើយច្រៀងចម្រៀងនៃជ័យជំនះ ហាក់ដូចជាគាត់បានបញ្ជាក់ថាខ្មោចនៃ "សេចក្តីសុចរិតសំខាន់" របស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ ពាក្យនេះបង្ហាញពីអ្វីដែលខុសគ្នាឆ្ងាយថា យើងត្រូវបានធ្វើឱ្យសុចរិតតាមរយៈដង្វាយធួនដែលធ្វើឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ អ្នកសិក្សាគ្រប់រូបគួរតែដឹងថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគឺត្រូវយល់ថាជាសេចក្តីសុចរិតនោះ ដែលត្រូវបានយល់ព្រមពីព្រះ ដូចជានៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ដែលសិរីល្អរបស់ព្រះត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយនឹងសិរីរុងរឿងរបស់មនុស្ស [យ៉ូហាន 12:43; ៥:៤៤] ។ ខ្ញុំដឹងថា ពេលខ្លះវាត្រូវបានគេហៅថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយសារព្រះជាអ្នកនិពន្ធប្រទានវាមកយើង ។ ប៉ុន្តែអ្នកអានដែលយល់ច្បាស់នឹងទទួលស្គាល់ដោយគ្មានពាក្យរបស់ខ្ញុំថាពាក្យនេះមានន័យត្រឹមតែថាយើងឈរគាំទ្រដោយការលះបង់នៃការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅចំពោះបល្ល័ង្កជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។

ហើយពាក្យនោះវាមិនសំខាន់ខ្លាំងនោះទេ ដែលថាលោក Osiander យល់ស្របជាមួយយើង ថាយើងត្រូវបានសុចរិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ បើកាលដែលត្រូវបានធ្វើជាដង្វាយចូនបាបសម្រាប់យើង ៖ អ្វីដែលមិន comport ជាមួយនឹងធម្មជាតិរបស់ព្រះ ។ ដោយសារហេតុផលនេះដែរ នៅពេលព្រះគ្រីស្ទនឹងដៅសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលទ្រង់បាននាំយើងមក នោះទ្រង់បានដាក់នូវរបស់បញ្ជាក់ដែលប្រាកដថាមកទៀតនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ពេលនេះទ្រង់ហៅអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ថា "នំប៉័ងជីវិត" [យ៉ូហាន 6:48] តែនៅក្នុងការពន្យល់ពីរបៀបម៉េច នោះទ្រង់បានបន្ថែមថា "សាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ជាសាច់ពិត ហើយ

ឈាមរបស់ទ្រង់ជាឈាមពិត” [យ៉ូហាន 6:55] ។ វិធីនៃការបង្រៀននេះត្រូវបានយល់នៅក្នុងការធ្វើពិធីក្នុងក្រុមជំនុំ ។ បើទោះជាពួកគេតម្រង់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទទាំងមូល ហើយមិនមែនត្រឹមតែពាក់កណ្តាលឡើយ នោះការទាំងនោះបង្រៀនពីការទាំងពីរទាំងការសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីសង្គ្រោះក្រៅពីសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ។ មិនដូចជាមនុស្សសាមញ្ញដែលទ្រង់រាប់ជាសុចរិតឬនាំមកជឿដល់ទ្រង់ឡើយ ពីព្រោះវាសព្វព្រះហឫទ័យព្រះដែលនឹងបើកសម្តែងនៅក្នុងព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សាជូនអ្វីដែលលាក់កំបាំងនិងមិនអាចយល់បាន ។

ដូច្នេះ ជាទូទៅខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទជាប្រភពទឹកដែលបើកចំហរដល់យើងដែលចេញពីទ្រង់យើងនឹងត្រូវបាននាំមកជូនអ្វីដែលនឹងត្រូវទុកនៅប្រៅនិងអាចកំបាំង ដែលចេញមកដល់យើងនៅក្នុងអង្គរបស់ព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សា ។ ក្នុងរបៀបនេះនិងន័យនេះ ដែលទ្រង់ជាព្រះនិងជាមនុស្ស ដែលទ្រង់បានរាប់យើងជាសុចរិត ។ ហើយកិច្ចការនេះក៏ជាកិច្ចការរួមរបស់ព្រះវរបិតានិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជាចុងក្រោយ សេចក្តីសុចរិតនោះដែលព្រះគ្រីស្ទធ្វើឱ្យយើងបានរួមចំណែកជាមួយអង្គទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតដែលអស់កល្បនៃព្រះដ៏នៅអស់កល្ប ។ បានផ្តល់ដល់លោក Osiander ទទួលនូវហេតុផលដែលរឹងមាំនិងច្បាស់ៗដែលខ្ញុំបានទាញចេញមក ។

10. តើអ្វីជាធម្មជាតិនៃការរួមរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ?

ពេលនេះ មិនដូច្នេះទេលោក Osiander នឹងបញ្ឆោតអ្នកដែលមិនបានរៀនដោយសារការរអ៊ូរបស់គាត់ ខ្ញុំសារភាពថាយើងត្រូវបានបង្ហាត់នូវការនេះនូវការដែលមិនអាចធ្វើទៅបានដរាបដល់ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជារបស់យើង ។ ដូច្នេះការភ្ជាប់នឹងគ្នារវាងក្បាលនិងសមាជិតផ្សេងៗទៀត ដែលព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងចិត្ត

របស់យើង ។ និយាយដោយខ្លីទៅ ថាការរូបរួមដោយអាថ៌កំបាំងដែលបានផ្តល់
មកដល់យើងនូវកម្រិតដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃសារៈសំខាន់ ដូច្នេះដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឱ្យ
ក្លាយជារបស់យើង ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងបានរំលែកជាមួយទ្រង់នូវអំណោយទានដែល
ទ្រង់ត្រូវបានប្រគល់មក ។ ដូច្នេះយើងមិនគិតថាទ្រង់នៅខាងក្រៅយើងពីឆ្ងាយ
ដើម្បីឱ្យសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់នឹងបានដាក់មកក្នុងយើងទេ តែដោយសារយើង
បានបំពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានផ្សំទៅក្នុងរូបអង្គទ្រង់វិញ ។ និយាយ
ដោយខ្លីទៅ ដោយសារទ្រង់យល់ស្របនឹងធ្វើឱ្យយើងបានទៅតែមួយជាមួយនឹង
អង្គទ្រង់ ។ ដូច្នេះការចោទប្រកាន់របស់លោក Osiander ត្រូវបានបំបាក់ទៅ
ដែលដោយសារយើងសេចក្តីជំនឿត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត ។ ប្រៀបដូច
ជាយើងត្រូវបង្ហាងព្រះគ្រីស្ទនូវសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលយើងនិយាយថា
ដោយសារសេចក្តីជំនឿនោះយើងបានមកដោយទទេរមករកទ្រង់ដើម្បីនឹងបង្កើត
កន្លែងសម្រាប់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យទ្រង់តែមួយនឹងបំពេញយើង! តែ
លោក Osiander ដោយការបដិសេធចំណងខាងវិញ្ញាណនេះ បានបង្ខំនូវការ
លាយគ្នារបស់ព្រះជាមួយនឹងអ្នកជឿ ។ ហើយដោយសារហេតុផលនេះ នោះ
គាត់ត្រូវបានហៅយ៉ាងអស្ចារ្យថា “Zwinglian” អស់អ្នកដែលមិនដើរតាម
កំហុសដែលល្វីលើរបស់គាត់នៃ “សេចក្តីសុចរិតសំខាន់” ពីព្រោះពួកគេមិនកាន់
នូវទស្សនៈដែលថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបរិភោគនៅក្នុងរបស់ដែលនៅក្នុងពិធីលៀង
ព្រះអម្ចាស់ ។ ខ្ញុំពិចារណាថា វាជាការថ្វាយសិរីល្អដ៏ខ្ពស់បំផុតដែលយើងត្រូវ
ពិភាក្សាដោយមនុស្សដែលមានអំណូត និងម្នាក់ដែលជំពាក់នឹងការបញ្ឆោតរបស់
ខ្លួន ។ ទោះបីជាគាត់មិនត្រឹមតែវាយប្រហារមកលើខ្ញុំ តែទៅលើពិភពលោកផង
ដែរ ។ អ្នកសរសេរដែលត្រូវបានគេស្គាល់ដែលជាអ្នកដែលគាត់ត្រូវគោរពឱ្យបាន

ត្រឹមត្រូវ ។ វាគ្មានអ្វីខុសគ្នាទេសម្រាប់ខ្ញុំ ដោយសារខ្ញុំមិនបានលើកយកមក
សម្រាប់ជាហេតុផលផ្ទាល់ខ្លួនទេ ។ ខ្ញុំលើកយកមកដោយស្ម័គ្រស្មោះថែមទៀតនូវ
ការនេះដែលថា ខ្ញុំមិនត្រូវនៅក្រោមហេតុផលដែលខូចអាក្រក់ឡើយ ។

រួចមក ការពិតដែលគាត់នៅតែខំប្រឹងយ៉ាងខ្លាំងលើសេចក្តីសុចរិតសំខាន់ និង
ការដែលព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងយើងជាពិសេសមានលទ្ធផលបែបនេះ ៖ ទីមួយ
គាត់កាន់ថាព្រះបានចាក់អង្គទ្រង់មកក្នុងយើងជាការឈាមដែលគួរឱ្យខ្ពើមបំផុត
ប្រៀបដូចជាគាត់បានលើកតម្កើងនូវការបរិភោគខាងសាច់ឈាមខ្លាំងនៅក្នុងពិធី
លៀងព្រះអម្ចាស់ ។ ទីពីរ ដែលទ្រង់ផ្តួសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់មកលើយើង
ដែលដោយសារវាយើងនឹងបានសុចរិតជាមួយទ្រង់ កាលដែលតាមលោក
Oslander សេចក្តីសុចរិតនេះទាំងព្រះផ្ទាល់និងសេចក្តីសប្បុរស ឬសេចក្តីបរិសុទ្ធ
ឬភាពត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ ។

ខ្ញុំនឹងមិនខំនៅក្នុងការប្រឆាំងនូវភស្តុតាងរបស់បទគម្ពីរទៅមុនទៀតទេ ដែល
គាត់បានបង្វិលយ៉ាងខុសឆ្គងចេញពីជីវិតស្ថានសួគ៌ទៅកាន់សភាពបច្ចុប្បន្ន ។
“តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ” ពេត្រុសនិយាយថា “ត្រូវបានផ្តល់មកយើងនូវសេចក្តី
សន្យាដ៏មានតម្លៃនិងអស្ចារ្យ ដែលយើងនឹងបានរួមចំណែកក្នុងធម្មជាតិជាព្រះ
របស់ទ្រង់” [ពេត្រុសទី២ 1:4] ។ ប្រៀបដូចជាយើងពេលនេះជាអ្វីដែល
ដំណឹងល្អបានសន្យាថា យើងនឹងទៅជាបែបណានៅពេលនៃការយាងមករបស់
ព្រះគ្រីស្ទ! តាមពិត យ៉ូហានរំលឹកយើងថា យើងនឹងបានឃើញព្រះថាទ្រង់បែប
ណា ពីព្រោះយើងនឹងបានដូចជាទ្រង់ [យ៉ូហានទី១ 3:2] ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់ផ្តល់
នូវឧទាហរណ៍តូចមួយដល់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំ ។ ជាលទ្ធផល ខ្ញុំមានបំណងនឹងរំលង

នូវការឥតប្រយោជន៍ ។ មិនមែនវាពិបាកទេក្នុងការបញ្ជាក់ថាវាខុស តែខ្ញុំមិន
ចង់ពង្រីកវាអោយនឿយហត់និងអត់ប្រយោជន៍ ។

**11. គោលលិទ្ធិរបស់លោក Osiander ពីសេចក្តីសុចរិតសំខាន់បានលុប
បំបាត់នូវភាពច្បាស់លាស់របស់សេចក្តីសង្គ្រោះ**

ប៉ុន្តែមានថ្នាំពុលថែមទៀតលេចមកនៅក្នុងដំណាក់កាលទីពីរ ត្រង់ដែលលោក
osiander បង្រៀនថា យើងបានសុចរិតទាំងអស់គ្នាជាមួយនឹងព្រះ ។ ខ្ញុំបាន
បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់រួចរាល់ហើយថា ខ្ញុំគិតថា គោលលិទ្ធិនេះ បើទោះជាវាមិន
គ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងក៏ដោយ តែដោយសារវាត្រជាក់និងខ្វះខាត ហើយខុសឆ្គងនៅ
ក្នុងភាពអសារឥតការរបស់វា ដែលគួរតែគួរឱ្យខ្លឹមយ៉ាងពិតសម្រាប់អ្នកមាន
ប្រាជ្ញានិងអ្នកអានដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យការធានាអះអាងនៃ
សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងខ្សោយ ដើម្បីនឹងបំប៉ោងយើងខ្ពស់លើសពពកដើម្បី
នឹងរារាំងការត្រាស់ហៅរបស់យើងនៅលើព្រះដោយចិត្តដែលស្ងប់ស្ងាត់បន្ទាប់ពី
យើងប្រាកដពីការបង់ថ្លៃលោះរួចមក ត្រូវបានកាន់ជាប់ទៅនឹងព្រះគុណ
ដើម្បីនឹងធ្វើការទាំងនេះនៅក្រោមភាពពុតត្បូតនៃសេចក្តីសុចរិតទ្វេដងដែលជាអំពើ
បាបដែលមិនអាចបន្ទូលបន្ថយបាន ។

លោក Osiander សើចទៅកាន់មនុស្សទាំងនោះដែលបង្រៀនថា “ដើម្បីនឹង
បានសុចរិត” ជាពាក្យដែលស្របច្បាប់ ។ ពីព្រោះយើងត្រូវតែបានសុចរិតពិ
ត ។ គាត់ក៏មិនបានមើលងាយអ្វីក្រៅពីថាដែលយើងបានជាសុចរិតដោយការ
ដាក់បញ្ចូលឱ្យដោយឥតបង់ថ្លៃ ។ ប្រសិនបើព្រះមិនបានធ្វើឱ្យយើងបានសុចរិត
ដោយការលើកលែងទោសនិងការអត់ទោសទេ តើពាក្យសម្តីរបស់ប៉ុលដែលមាន

ន័យថា ៖ “ដែលព្រះទ្រង់គង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទកំពុងផ្សះផ្សាលោកិយនឹងព្រះអង្គទ្រង់ ឥតប្រកាន់ទោសគេទៀត” [កូរិនថូសទី២ 5:19]? “ដ្បិតព្រះអង្គដែលមិនបាន ស្គាល់បាបសោះ នោះព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យត្រឡប់ជាតូបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឱ្យយើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដោយនូវព្រះអង្គ នោះឯង” [ខ 21] ។ ទីមួយ ខ្ញុំសរុបមកថា ពួកគេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដែល ជាអ្នកត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះ ។ អត្ថន័យដែលត្រូវបានសរុបមកថា ៖ ព្រះរាប់ជាសុចរិតដោយការអត់ទោស ដូចជានៅក្នុងអត្ថបទផ្សេងទៀតថា ការ រាប់ជាសុចរិតផ្ទុយពីការចោទប្រកាន់ ។ ការផ្ទុយគ្នានេះបង្ហាញច្បាស់ថា ពាក្យ នេះត្រូវបានដកចេញមកពីការប្រើប្រាស់ដែលស្របច្បាស់ ។ អ្នកណាដែលបាន សិក្សាយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងភាសាហេព្រើរថាគាត់មានគំនិតដែលត្រឹមត្រូវ ដែល មិនល្ងង់ពីការពិតដែលជញ្ញានោះលេចចេញមកពីប្រភពនេះនោះទេ ហើយទាញ ចេញពីនោះមកនូវទំនោររបស់វានិងអត្ថន័យរបស់វាផង ។ ត្រង់ដែលប៉ូលនិយាយ ថា សេចក្តីសុចរិតដោយគ្មានការប្រព្រឹត្តត្រូវបានរៀបរាប់ដោយស្តេចដាវីឌនៅ ក្នុងពាក្យនេះថា “មានពរហើយអស់អ្នកដែលការរំលងរបស់ពួកគេត្រូវបានអត់ ទោសឱ្យ” [ទំនុកដំកើង 32:1; 31:1; រ៉ូម 4:7] ចូរលោក Osiander ឆ្លើយ មកខ្ញុំថានេះជានិយមន័យពេញលេញ ឬពាក់កណ្តាល ។ ពិតណាស់ ប៉ូលមិនធ្វើ ឱ្យហោរាធ្វើបន្ទាល់ទៅកាន់គោលលិទ្ធិដែលអត់ទោសបាបទៅជាផ្នែកនៃសេចក្តី សុចរិតទេ ឬមិនមែនជាការពាក់ព័ន្ធមួយទៅនឹងការរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្ស ដោយសាមញ្ញនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់សរុបនូវសេចក្តីសុចរិតទាំងមូលនៅ ក្នុងការពង្រ្រាញខ្លីថា ការប្រកាសថាមនុស្សមានពរជាអ្នកដែលអំពើបាបរបស់ពួក គេត្រូវបានគ្របបាំង ដែលបង្ហាញនូវសេចក្តីទុច្ចរិតដែលព្រះបានអត់ទោស

ហើយការរំលងរបស់គេដែលព្រះមិនបានគិតថ្លៃ ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់កាត់ទោស និងរាប់សេចក្តីសុចរិត ពីព្រោះតាមរបៀបនេះគេបានសុចរិត មិនមែនដោយធម្មជាតិឡើយតែដោយការផ្ទេរឱ្យដល់គេវិញ ។

លោក Osiander បដិសេធថា វាជាការបង្គាប់ដល់ព្រះ ហើយផ្ទុយទៅនឹងធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់នឹងរាប់ជាសុចរិតអ្នកដែលនៅតែបន្តធ្វើអំពើអាក្រក់ ។ តែយើងត្រូវរក្សាទុកនៅក្នុងគំនិតនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកថា ព្រះគុណនៃការរាប់ជាសុចរិតមិនត្រូវបានបំបែកចេញពីការកើតជាថ្មីឡើយ បើទោះជាទាំងពីរជាការខុសគ្នាក៏ដោយ ។ តែដោយសារតែគេបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ដោយបទពិសោធន៍ថា តម្រុយនៃអំពើបាបនៅតែបន្តមាននៅក្នុងអ្នកសុចរិត ការរាប់ជាសុចរិតរបស់ពួកគេត្រូវតែខុសពីការកែប្រែទៅជាភាពថ្មីនៃជីវិត [រ៉ូម 6:4] ។ ដោយសារព្រះចាប់ផ្តើមនូវចំណុចទីពីរនៅក្នុងអ្នកដែលបានជ្រើសរើសនេះ ហើយជូនកាលវាដំណើរការយឺតៗពេញមួយជីវិត ដែលថាពួកគេនឹងនៅតែអាចត្រូវទទួលការកាត់ទោសដោយការស្លាប់នៅមុខតុលាការរបស់ទ្រង់ ។ តែទ្រង់មិនរាប់ជាសុចរិតដោយផ្នែកទេតែដោយបរិបូរហូរហៀរវិញ ដូច្នេះពួកគេនឹងបានលេចមកនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ដូចជាត្រូវបានផ្តល់មកនូវភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ។ គ្មានចំណែកណានៃសេចក្តីសុចរិតធ្វើឱ្យសតិសម្បញ្ញៈរបស់យើងបានសម្រាកទេ រហូតទាល់តែវាត្រូវបានកំណត់មិថា យើងបានធ្វើគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ពីព្រោះយើងត្រូវបានសុចរិតទាំងស្រុងនៅចំពោះទ្រង់ ។ ចេញពីការវានឹងតាមមកថា គោលលិទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតគឺខូចអាក្រក់និងត្រូវបានបោះចោលទាំងស្រុង នៅពេលដែលការសង្ស័យវាយប្រហារមកលើគំនិតរបស់មនុស្ស នៅពេលការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានរង្វើ ហើយអ្នកដែលមានសេរីភាពនិង

មិនចេះខ្លាចបានហៅទៅកាន់ព្រះទទួលរងនូវការស្នាក់ស្នើរ ។ នៅពេលដែលសេចក្តីសុខសាន្តនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់ដោយអំណរខាងវិញ្ញាណមិនត្រូវបានសង់ឡើង ។ បន្ទាប់មកប៉ូលជជែកចេញពីការផ្ទុយគ្នាថា មរដកមិនបានចេញមកពីក្រិត្យវិន័យទេ [កាឡាទី 3:18] ដោយសារតាមរបបប្រែថា “សេចក្តីជំនឿនឹងត្រូវបានលុបចោល” [រ៉ូម 4:14] ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿដូច្នេះទៅ ប្រសិនបើវាមិនយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការប្រព្រឹត្ត កាលដែលគ្មាននរណាឡើយសូម្បីតែអ្នកដែលបរិសុទ្ធបំផុតដែលនឹងរកឃើញអ្វីដែលពួកគេពឹងផ្អែកនៅទីនោះ ។

ភាពផ្ទុយគ្នារវាងការរាប់ជាសុចរិតនិងការកើតជាថ្មី ដែលជាការពិរលោក Osiander យល់ច្រឡំដោយពាក្យថា “សេចក្តីសុចរិតទ្វេរ” ដែលត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងល្អដោយប៉ូល ។ ការនិយាយពីសេចក្តីសុចរិតពិតរបស់គាត់ផ្ទាល់ ឬពីភាពត្រឹមត្រូវដែលបានផ្តល់មកដល់គេ ដែលលោក Osiander ហៅថា “សេចក្តីសុចរិតសំខាន់” គាត់បានអះអាងយ៉ាងខ្លាំងថា៖ “វេទនាណាស់ខ្ញុំ តើអ្នកណានឹងជួយខ្ញុំឱ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់នេះទៅបាន?” [រ៉ូម 7:24] ។ ប៉ុន្តែការគេចទៅរកសេចក្តីសុចរិតនោះដែលត្រូវបានសង់ឡើងនៅលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ដែលទ្រង់មានជ័យជំនះលើទាំងជីវិតនិងការស្លាប់ ការរិះគន់និងសេចក្តីអត់ឃ្លាន ដាវនិងការដែលប្រឆាំងនានា ។ “តើអ្នកណានឹងចោទប្តឹងពីពួកវើសតាំងរបស់ព្រះបាន ដ្បិតគឺជាព្រះហើយដែលរាប់គេជាសុចរិត” [រ៉ូម 8:33]? ដោយសារខ្ញុំពិតជាជឿថាគ្មានអ្វី “បំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ” [រ៉ូម 8:38-39] ។ ទ្រង់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា គាត់ថាគាត់មានសេចក្តីសុចរិតមួយដែលស្របតាមសេចក្តីសង្គ្រោះនៅចំពោះព្រះ ដូច្នេះគាត់មិនកាត់បន្ថយទំនុកចិត្តរបស់គាត់នៅក្នុងការថ្វាយសិរីល្អទេ ហើយក៏គ្មានការស្នាក់ស្នើរដែលលេច

ចេញមកពីចំណងដែលអាក្រក់ដែរ ការដែលដឹងពីអ្វីដែលនៅពេលមួយដែលធ្វើ
ឱ្យគាត់យំសោកពីមុនមក ។ ភាពខុសគ្នានេះត្រូវបានស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ ហើយ
ធម្មតាសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធជាអ្នកដែលបានយំសោកដោយសារបន្ទុកនៃសេចក្តី
ទុច្ចរិត ហើយតែនៅតែមានទំនុកចិត្តដែលពេញដោយជ័យជំនះដែលខ្ពស់លើស
ជាងសេចក្តីភ័យខ្លាច ។

តែការបដិសេធរបស់ Osiander ថាការនេះមិនស្របនឹងធម្មជាតិរបស់ព្រះឡើយ
ដែលដូលថយក្រោយមកលើទ្រង់ ។ ដោយសារ បើទោះជាទ្រង់បំពាក់ពួកបរិសុទ្ធ
ដោយ "សេចក្តីសុចរិតទ្វេរ" ដូចជាសំលៀកបំពាក់រោមក៏ដោយ គាត់នៅតែពោរ
ពេញដោយការសារភាពថាគ្មានអ្នកណាអាចគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះបានដោយគ្មាន
ការអត់ទោសបាបបានឡើយ ។ តែប្រសិនបើការនេះពិត ចូរឱ្យគាត់យ៉ាងហោច
ណាស់ប្រាប់ថា អ្នកណាដែលមិនបានសុចរិតដោយធម្មជាតិត្រូវបានរាប់ថា
សុចរិតនៅក្នុងកម្រិតមួយពេញលេញនៃការផ្ទេរឱ្យមក ដូចដែលគេនិយាយថា
តែតើមនុស្សមានបាននឹងងឿងឆ្ងល់ប៉ុណ្ណាទៅពីការទទួលយកដោយឥតបង់ថ្លៃ
បែបនេះដែលឈរនៅក្នុងកន្លែងសេចក្តីសុចរិត? ដោយការវាយឬដោយចំហៀង
របស់វា ដោយសារគេមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យស្មានដោយខ្លួនគាត់ថាបានសុចរិត
ច្រើនដូចនោះកាលដែលគេត្រូវការការធានាអះអាង ។ វាមិនអ្វីទេដែលអ្នកដែល
នឹងយកក្រឹត្យវិន័យមក ដោយសារព្រះមិនមែនជាអ្នកកាត់ក្តីលើការនេះឡើយ ។
តែការនិយាយនេះនឹងឈរនៅរឹងមាំ ៖ "ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានសុចរិតក្នុងកាលដែល
ទ្រង់មានបន្ទូល ក្នុងកាលដែលទ្រង់ត្រូវជំនុំជំរះ" [ទំនុកដំកើង 50:6; 51:4] ។

តើជាការប៉ាន់ស្មានដ៏ធំយ៉ាងណាដែល វាធ្វើការដាក់ទោសដល់ចៅក្រមដ៏ខ្ពស់
បំផុត នៅពេលដែលទ្រង់ដោះស្រាយដោយឥតបង់ថ្លៃ ដើម្បីកុំឱ្យចម្លើយនេះនឹង

មានកម្លាំងពេញលេញថា ៖ “អញនឹងមានមេត្តាដល់អ្នកណាដែលអញនឹងបង្ហាញសេចក្តីមេត្តា” [និក្ខមនំ 33:19] ។ តែការទូលអង្វររបស់ម៉ូសេ ដែលព្រះបានរៀបរាប់នៅក្នុងពាក្យនេះ មិនមែនជាឥទ្ធិពលដែលទ្រង់គួររក្សានរណាម្នាក់ឡើយ តែទ្រង់នឹងលុបចោលនូវការចោទប្រកាន់ទាស់នឹងពួកគេបើទោះជាពួកគេមានកំហុសក៏ដោយ ហើយដោះលែងពួកគេទាំងអស់ស្មើគ្នា ហើយដោយការនេះពិតណាស់ យើងនិយាយថាអស់អ្នកដែលត្រូវបានបាត់បង់ដែលអំពើបាបរបស់ពួកគេកប់ចោល ហើយត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះ ពីព្រោះ កាលដែលទ្រង់ស្អប់អំពើបាប នោះទ្រង់មិនអាចស្រឡាញ់តែអស់អ្នកដែលទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិតនោះទេ ។ នេះជាគម្រោងការដ៏អស្ចារ្យនៃការរាប់ជាសុចរិតដែល ត្រូវបានគ្របដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះពួកគេមិនគួរញាប់ញ័រនៅចំពោះការជំនុំជំរះដែលពួកគេសមនឹងទទួលឡើយ ហើយក្នុងកាលដែលពួកគេធ្វើការដាក់ទោសខ្លួនគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវ នោះពួកគេគួរត្រូវបានរាប់ថាសុចរិតខាងក្រៅពីខ្លួនពួកគេ ។

12. ការបញ្ជាក់ថាលោក Osiander ខុស

តែអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងបានដាស់តឿនមុនឱ្យប្រយ័ត្នខ្លាំងថា អាថ៌កំបាំងដែលលោក Osiander អួតគាត់មិនចង់លាក់ពីពួកគេទេ ។ ដោយដំបូងគាត់និយាយយ៉ាងរឹងនិងដដែលៗថា យើងបានទទួលសេចក្តីមេត្តាមកពីព្រះមិនមានដោយការផ្ទេរឱ្យនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ពីព្រោះវាមិនអាចទៅរួចឡើយ (ខ្ញុំប្រើពាក្យរបស់គាត់) ដោយសារទ្រង់រាប់ជាសុចរិតដល់អ្នកដែលមិនសុចរិត ។ ចុងបញ្ចប់ គាត់សរុបមកថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានមកយើងជាសេចក្តីសុចរិតមិនមែនតាមជាតិជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ទេ តែតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់វិញ ។

ហើយបើទោះជាការនេះអាចរកឃើញតែនៅក្នុងអង្គដែលធ្វើការផ្សះផ្សាក៏ដោយ នៅតែវាមិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សដដែលតែជារបស់ព្រះវិញ ។ ពេលនេះ គាត់មិនបានផ្តុំសំឡេកបំពាក់របស់គាត់ ចេញពីសេចក្តីសុចរិតពីរប្រភេទឡើយ តែច្បាស់ណាស់ភាពជាមនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃតំណែងនៃការរាប់ជាសុចរិត ។ បន្ថែមលើនោះទៀត វាសមដែលយើងយល់របៀបដែលគាត់តស៊ូ ។ ក្នុងកន្លែងដូចគ្នាវាបន្ថែមមកថាព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាប្រាជ្ញាសម្រាប់យើង [កូរិនថូស ទី១ 1:30] តែការនេះប្រើតែលើព្រះអស់កល្បទេ ។ ដូច្នេះព្រះគ្រីស្ទជាមនុស្សមិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតទេ ។ ខ្ញុំយកមកប្រើថា ៖ បុត្រាតែមួយរបស់ព្រះតាមពិតទៅជាប្រាជ្ញាដែលនៅអស់កល្បជានិច្ច តែតាមរបៀបផ្សេងទៀត នាមនេះត្រូវបានប្រើទៅកាន់ទ្រង់នៅក្នុងសំបុត្ររបស់ប៉ូល ដោយសារនៅក្នុងទ្រង់ "ប្រាជ្ញានិងសេចក្តីចេះដឹងលាក់ទុកក្នុងទ្រង់" [កូរុស 2:3] ។ អ្វីដែលទ្រង់មានជាមួយនឹងព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 17:5] ទ្រង់បានបង្ហាញមកយើង ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលប៉ូលនិយាយ មិនមែនសំដៅទៅលើធម្មជាតិជាបុត្រារបស់ព្រះទេ តែសម្រាប់ជាប្រើប្រាស់របស់យើង ហើយវាសមស្របទៅនឹងភាពជាមនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ បោះទោះជាពន្លឺបំភ្លឺក្នុងទីងងឹតមុនពេលទ្រង់យកនូវសាច់ឈាមក៏ដោយ [យ៉ូហាន 1:5] តែពន្លឺត្រូវបានលាក់កំបាំងរហូតទាល់តែព្រះគ្រីស្ទលេចចេញមកនៅក្នុងធម្មជាតិជាមនុស្ស ជាព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត ហើយដូច្នេះទ្រង់ហៅអង្គទ្រង់ថា "ជាពន្លឺលោកិយ" [យ៉ូហាន 8:12] ។

លោក Osiander ការបដិសេធដោយល្អឆ្លើថា អំណាចនៃការរាប់ជាសុចរិតគឺឆ្ងាយលើសផុតទាំងទេវតានិងមនុស្សផង បើកាលណាការនេះមិនពឹងលើភាពថ្លៃថ្នូរនៃរបស់ដែលបានបង្កើតណាមួយ តែពឹងលើការកំណត់របស់ព្រះវិញ ។

ប្រសិនបើទៅតានឹងប្រាជ្ញាចង់ថ្វាយឱ្យបានសមតាមបំណងរបស់ព្រះ ពួកគេនឹងមិនបានទទួលអ្វីសោះ ដោយសារពួកគេមិនត្រូវបានបង្កើតមកសម្រាប់ចុងបញ្ចប់នេះឡើយ ។ តែការនេះសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទជាមនុស្សជាតិសេស កាលដែលទ្រង់ចុះចូលនឹងក្រឹត្យវិន័យដើម្បីនឹងរំដោះយើងពីបណ្តាសារបស់វា [កាឡាទី 3:13; 4:4] ។

ហើយអស់អ្នកដែលបដិសេធថា ព្រះគ្រីស្ទជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ដោយលោក Osiander បានចោទប្រកាន់ថាបានទុកចោលមួយផ្នែករបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយ ហើយការដែលអាក្រក់ថែមទៀតគឺការបង្កើតព្រះពីរ ។ បើទោះជាពួកគេសារភាពថា ព្រះគង់នៅក្នុងយើងក៏ដោយ ពួកគេនៅតែអះអាងថាយើងមិនទាន់បានសុចរិតដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះទេ ។

ប្រសិនបើយើងហៅព្រះគ្រីស្ទថាជាអ្នកនិពន្ធនៃជីវិត ឃើញថាទ្រង់បានឆ្លងកាត់ការស្លាប់ “ដែលទ្រង់នឹងបំផ្លាញអារម្មណ៍ដែលមានអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់” [ហេប្រើរ 2:14] ដូច្នេះយើងមិនបំបាត់ព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុងទេ ដែលទ្រង់ជាព្រះដែលបង្ហាញអង្គនៅក្នុងសាច់ឈាម ។ លើសនេះទៀត យើងធ្វើឱ្យច្បាស់ថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបានមកយើងដើម្បីឱ្យយើងបានរីករាយនឹងវា ។ ត្រង់ចំណុចនេះ លោក Osiander បានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងកំហុសដ៏គួរឱ្យស្អប់ ។ យើងមិនបដិសេធថា អ្វីដែលទ្រង់បង្ហាញមកយើងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដាក់មកលើយើងនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលចេញមកពីទ្រង់ ។ ខ្ញុំបានទុកចោលនូវតំនរដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់ ហើយដោយគ្មានចំណេះដឹងទូទៅផង នោះគាត់ធ្វើឱ្យអ្នកអានរបស់គាត់មានបន្ទុក រហូតទាល់តែនៅពេលណាដែលនិយាយពីសេចក្តីសុចរិត នោះមនុស្សគួរតែយល់ពីវាថា “សេចក្តីសុចរិតសំខាន់” ។ ឧទាហរណ៍ នៅពេលដាវីឌ

ស្រែករកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះឱ្យជួយគាត់ បើទោះជាធ្វើដូច្នោះច្រើនជាងមួយ
រយដងក៏ដោយ លោក Osiander មិនស្ទាក់ស្មើនឹងបង្ខំចបទតម្កិរជាច្រើននោះ
ឡើយ ។

ការបដិសេធផ្សេងទៀតខ្លាំងមិនតិចឡើយ ៖ ថាសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានឱ្យនិយម
ន័យយ៉ាងត្រឹមត្រូវនិងសមស្របកាលដែល ដោយសារវាយើងត្រូវបាននាំឱ្យធ្វើ
ត្រឹមត្រូវ តែថា "ព្រះតែមួយអង្គដែលធ្វើការនៅក្នុងយើងទាំងក្នុងចេតនានិងការ
ល្អឥតខ្ចោះ" [ភីលីព 2:13] ។ ខ្ញុំមិនបដិសេធថា ព្រះកែប្រែយើងដោយព្រះ
វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ទៅក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីសុចរិតនៃជីវិតទេ ។ ទីមួយ
ទោះជាយ៉ាងណា វាត្រូវតែបានឃើញថាទ្រង់ធ្វើការនេះដោយអង្គទ្រង់ ឬដោយ
ផ្ទាល់ ឬតាមរយៈព្រះហស្តរបស់បុត្រទ្រង់ ដែលទ្រង់បានប្រគល់សេចក្តីបរិបូរណ៍
ទាំងស្រុងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់ទ្រង់ ដើម្បីដោយភាពបរិបូរណ៍របស់ទ្រង់
នោះទ្រង់នឹងផ្គត់ផ្គង់នូវអ្វីដែលខ្វះខាតដល់សមាជិករូបកាយរបស់ទ្រង់ ។ បន្ទាប់
មក បើទោះជាសេចក្តីសុចរិតចេញមកពីយើងពីប្រភពអាថ៌កំបាំងនៃធម្មជាតិ
របស់ព្រះក៏ដោយ ក៏វាមិនដើរតាមថាព្រះត្រីសូ ដែលទ្រង់នៅក្នុងសាច់ឈាមបាន
ញែកអង្គទ្រង់ផ្ទាល់សម្រាប់យើង [យ៉ូហាន 17:19] ជាសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់
យើងតាមធម្មជាតិជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។

អ្វីដែលគាត់បន្ថែមនោះដូចជាឆ្កងណាស់ ៖ ដែលថាព្រះត្រីសូផ្ទាល់បានសុចរិត
ដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ ដោយសារទាល់តែបំណងរបស់ព្រះវរបិតាបាន
ជម្រុញទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងមិនអាចបំពេញតួនាទីដែលភ្ជាប់នៅនឹងអង្គទ្រង់ឡើ
យ ។ បើទោះបីជាមាននិយាយនៅកន្លែងមួយថា គ្រប់ទាំងគុណបុណ្យរបស់ព្រះ
ត្រីសូផ្ទាល់ហូរចេញមកពីបំណងល្អរបស់ព្រះ ការនេះមិនបានថែមអ្វីដល់ការរុក្ខ

វាយរបស់លោក Osiander ដែលគាត់ត្រូវបានបញ្ជាក់ដល់ភ្នែករបស់ខ្លួននិងដល់អ្នកដែលមិនដឹងអី ។ តើអ្នកណានឹងអនុញ្ញាតឱ្យប្តូរអ្វីនោះ ដោយសារព្រះជាប្រភពនិងជាដើមដំបូងនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងនៅក្នុងធាតុ ហើយធាតុនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុងយើង? នៅក្នុងការរំដោះក្រុមជំនុំ អេសាយនិយាយថា ព្រះ "ទ្រង់បានប្រដាប់អង្គដោយសេចក្តីសុចរិតទុកជាអារក្សោះ" [អេសាយ 59:17] ។ តើគាត់ធ្វើការនេះដើម្បីនឹងដកព្រះគ្រីស្ទចេញនូវគ្រឿងសឹកដែលទ្រង់បានប្រទានមក ដូច្នេះព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនបានជាព្រះដែលប្រោសលោះដីល្អឥតខ្ចោះនោះ? តែហោរាគ្រាន់តែមានន័យថា ព្រះមិនបានខ្ចីអ្វីក្រៅពីរូបអង្គទ្រង់ទេ ហើយទ្រង់ក៏មិនប្រើជំនួយណាដើម្បីនឹងរំដោះយើងដែរ ។ ប៉ុលបានចង្អុលមកលើការនេះដោយខ្លីៗថា និយាយដោយម្យ៉ាងថា ដែលទ្រង់ប្រទានដល់យើងនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដើម្បីនឹងបង្ហាញសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ [រ៉ូម 3:25] ។ តែការនេះគ្មានអ្វីផ្ទុយនឹងអ្វីដែលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងមួយថា ៖ "នោះមនុស្សជាច្រើន ក៏បានត្រឡប់ជាសុចរិតដោយសារម្នាក់បានស្តាប់បង្គាប់វិញយ៉ាងនោះដែរ" [រ៉ូម 5:19] ។ និយាយដោយខ្លីទៅ អ្នកណាដែលរុំសេចក្តីសុចរិតពីរប្រភេទដើម្បីឱ្យព្រលឹងដែលអាក្រក់នឹងមិនអាចសម្រាកទាំងស្រុងនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាធម្មការរបស់ព្រះឡើយ ដែលបំពាក់ព្រះគ្រីស្ទដោយការលេងសើចជាមួយបន្ទា [ម៉ាកុស 15:17] ។

(ការនិយាយប្រឆាំងទៅនឹងគោលលិទ្ធិរបស់អ្នកសិក្សាលើការប្រព្រឹត្តល្អថាមានឥទ្ធិពលសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិត, 13-20)

13. ការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ និងការរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត

តែផ្នែកដ៏ធំនៃការស្រមៃស្រមៃមែរបស់មនុស្សថា ការរាប់ជាសុចរិតមានផ្សំដោយ ជំនឿនិងការប្រព្រឹត្ត ។ ចូរយើងចាប់ផ្តើមដោយ ការបង្ហាញថាការរាប់ជា សុចរិតដោយជំនឿខុសពីការរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត ថានៅពេលដែល អ្នកណាត្រូវបើមួយត្រូវបានរឹងមាំ នោះមួយទៀតនឹងត្រូវបោះចោល ។ សាក៏ និយាយថា "ទ្រង់រាប់គ្រប់យ៉ាងជាសម្រាម" ដែលគេ "នឹងទទួលបានព្រះគ្រីស្ទ និងបានរកឃើញនៅក្នុងទ្រង់ មិនមែនដោយសារសេចក្តីសុចរិតដោយខ្លួនគាត់ តាមក្រឹត្យរ៉ន័យទេ តែតាមសេចក្តីជំនឿក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាសេចក្តី សុចរិតមកពីព្រះតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ" [ក្រិលីព 3:8-9] ។ អ្នកមើលឃើញទី នេះទាំងការប្រៀបធៀបនៃភាពផ្ទុយគ្នានិងការអង្កេតថា មនុស្សដែលប្រាថ្នាចង់ បានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបោះចោលសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនចោល ។ ដូច្នេះ គាត់និយាយកន្លែងមួយថា នេះជាហេតុដែលបង្កឱ្យមានការដួលចុះរបស់ ពួកយូដា ៖ "ដោយគេរកតាំងសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនគេ អត់ស្គាល់សេចក្តី សុចរិតរបស់ទ្រង់ឡើង" [រ៉ូម 10:3] ។ ប្រសិនបើដោយការបង្កើតសេចក្តីសុចរិត របស់ខ្លួនយើងផ្ទាល់នោះយើងគោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះចេញ ដើម្បីទទួលបាន សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនោះយើងត្រូវបោះចោលអ្វីពីមុនចោល ។ គាត់ក៏បាន បង្ហាញការនេះនៅពេលដែលគាត់និយាយថា ការអួតអាងរបស់យើងមិនត្រូវបាន ដកចេញទាំងស្រុងដោយក្រឹត្យរ៉ន័យតែដោយសារជំនឿ [រ៉ូម 3:27] ។ ចេញ ពីការនេះ ក៏មានបន្តទៀតថា បើកាលណាបំណែកតូចណានៃការរាប់ជាសុចរិត ដោយការប្រព្រឹត្តនៅតែបន្តមានឱកាសសម្រាប់ការអួតអាង ។ ពេលនេះ ប្រសិនបើសេចក្តីជំនឿដកចេញគ្រប់ការអួតអាង នោះការរាប់ជាសុចរិតដោយ ការប្រព្រឹត្តមិនអាចនឹងស្របនឹងការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿឡើយ ។ ក្នុងន័យ

នេះ គាត់និយាយយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងរ៉ូមជំពូក៤ថាគ្មានកន្លែងសម្រាប់ការអ្វីនិងផ្លាស់ប្តូរឡើយ ៖ "ដ្បិតបើសិនណាជាលោកអំប្រាហាំបានរាប់ជាសុចរិត ដោយការដែលលោកប្រព្រឹត្ត នោះលោកមានកន្លែងនឹងអួតខ្លួនហើយ តែមិនមែនចំពោះព្រះទេ" [រ៉ូម 4:2] ។ ដូច្នេះ ការនេះបន្តដោយថា គាត់មិនបានសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តឡើយ ។ បន្ទាប់មកប៉ូលទាញយកចំណុចសំខាន់មួយទៀតចេញពីការប្រឆាំង ។ នៅពេលដែលរង្វាន់ត្រូវបានធ្វើហើយសម្រាប់ការប្រព្រឹត្ត វាត្រូវបានធ្វើឡើងដោយសារបំណុល មិនមែនដោយព្រះគុណឡើយ [រ៉ូម 4:4] ។ តែសេចក្តីសុចរិតតាមព្រះគុណត្រូវបានជំពាក់ទៅកាន់សេចក្តីជំនឿ ។ ដូច្នេះ វាមិនចេញពីគុណបុណ្យនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ ។ ដូច្នេះ ចូរលាដល់ការសុបិន្តដែលចេញពីអ្នកណាដែលគិតថាសេចក្តីសុចរិតហូរចេញមកជាមួយគ្នានឹងការប្រព្រឹត្ត ។

14. ដូច្នេះការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នកដែលបានកើតជាថ្មីមិនអាចទិញការរាប់ជាសុចរិតបានឡើយ

អ្នកប្រាជ្ញដែលបង្កើតឈ្មួញនិងកីឡានៅក្នុងការបង្ខូចបទគម្ពីររបស់គេ និងការអ្វីរទាំងរបស់ពួកគេ គិតថាពួកគេមានការលុកលុយដោយប្រយោលហើយ ។ ដោយសារពួកគេពន្យល់ថា "ការប្រព្រឹត្ត" ដែលមានន័យថាអស់អ្នកដែលមិនទាន់បានកើតជាថ្មីដែលប្រព្រឹត្តតាមតែលិខិតដោយការខំប្រឹងដោយបំណងរបស់គេផ្ទាល់ខ្លួន ដោយមិនមានព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តែពួកគេបដិសេធថាការទាំងនេះសំដៅទៅកាន់កិច្ចការខាងវិញ្ញាណ ។ តាមពួកគេ មនុស្សបានសុចរិតដោយសារទាំងជំនឿនិងការប្រព្រឹត្តដែលផ្តល់មក ការទាំងនោះមិនមែនជាកិច្ចការរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ទេ តែជាអំណោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជាផលផ្លែនៃការកើតជាថ្មី ។ ដោយពួកគេនិយាយថា ប៉ូលក៏និយាយថាគ្មានហេតុផលណាផ្សេង

សម្រាប់នឹងទាក់ទាញពួកយូដាឡើយ ដែលពួកគេពឹងផ្អែកលើកម្លាំងរបស់ពួកគេ ផ្ទាល់ ដែលពួកគេល្ងង់ដែលអះអាងថាសេចក្តីសុចរិតជាប់របស់ពួកគេផ្ទាល់ កាល ដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ដែលផ្តល់វាមកយើងមិនមែនតាមរយៈ ការខំប្រឹងដែលចេញពីធម្មជាតិរបស់យើងឡើយ ។ ពួកគេនៅតែមិនមើលឃើញ ថា នៅក្នុងភាពផ្ទុយគ្នារវាងសេចក្តីសុចរិតនៃក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អ ដែលប៉ូល និយាយនៅកន្លែងមួយថាគ្រប់ទាំងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់មិនរាប់បញ្ចូលឡើយ មិន ថាមានឈ្មោះអ្វីនោះឡើយ [កាឡាទី 3:11-12] ។ ដោយសារគាត់បង្រៀនថា វាជាសេចក្តីសុចរិតតាមក្រឹត្យវិន័យ ដែលអ្នកដែលបានសម្រេចតាមវានឹងទទួល បានសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ តែនេះជាសេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿ ការជឿថាព្រះ គ្រីស្ទបានសុគតនិងរស់ឡើងវិញ [រ៉ូម 10:5, 9] ។

លើសពីនេះទៀត យើងនឹងឃើញបន្ទាប់មក នៅក្នុងកន្លែងសមរម្យរបស់វា ថា ផលប្រយោជន៍ពីព្រះគ្រីស្ទជា ការបន្សុទ្ធនិងការរាប់ជាសុចរិតខុសគ្នា ។ ចេញពី នេះវាមានបន្តទៀតថា មិនមែនគ្រប់កិច្ចការខាងវិញ្ញាណត្រូវរាប់នោះទេ នៅ ពេលអំណាចនៃការរាប់ជាសុចរិតត្រូវរាប់ជំនឿវិញ ។ សម្តីរបស់លោកប៉ូលត្រង់ ដែលគាត់បដិសេធថា អំប្រាហាំមិនមានហេតុផលដែលត្រូវអ្នកនៅចំពោះព្រះ ទេ ។ បទគម្ពីរដែលយើងទើបតែលើកមកនេះ ពីព្រោះគាត់មិនបានសុចរិត ដោយការប្រព្រឹត្តឡើយ ដែលមិនត្រូវកំហិតត្រឹមរូបរាងជាក់ស្តែងនិងពីខាងក្រៅ ឬការខិតខំប្រឹងប្រែងដោយបំណងចិត្តនោះឡើយ ។ តែទោះបីជាជីវិតរបស់បុព្វ បុរសជាបែបខាងវិញ្ញាណនិងស្ទើរតែស្មើទៅតាមដោយ ក៏គាត់មិនមានគុណបុណ្យ គ្រប់គ្រាន់ដោយការប្រព្រឹត្តនឹងទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះឡើយ ។

15. គោលលិខិតរបស់ពួករ៉ូម៉ាំងពីព្រះគុណនិងការប្រព្រឹត្តល្អ

ជូនកាលអ្នកដែលបានសិក្សាគួរឱ្យខ្ពើមណាស់ ជាពួកដែលលាយនូវឈ្មោះរបស់
ពួកគេ ។ តែមនុស្សទាំងនេះធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់មនុស្សដែលមិនបានរៀនសូត្រ
និងអ្នកដែលខ្សោយជាមួយនឹងគោលលិទ្ធិដែលខូចខ្លាំង ដែលនៅក្រោមការគ្រប
បាំងនៃ “វិញ្ញាណ” និង “ព្រះគុណ” ទោះទាំងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះផង
ដែលតែមួយនេះអាចធ្វើឱ្យព្រលឹងដែលភ័យខ្លាចបានសម្រាក ។ ពេលនេះយើង
សារភាពជាមួយប៉ូលថា អ្នកប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះ
តែដោយសារយើងទាំងអស់ចេញពីការធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យ នោះយើងសរុបចេញពី
ការនេះថា កិច្ចការទាំងនោះដែលអាចទទួលបានសេចក្តីសុចរិតមិនបានផ្តល់ដល់
យើងនូវជំនួយទេ ពីព្រោះយើងខ្វះខាតនូវការទាំងអស់នោះណាស់ ។

បើនិយាយពីឋានៈនិងក្រុមរបស់ពួកសម្តេចប៉ាប ឬអ្នកសិក្សាវិញ ពួកគេត្រូវបាន
បោកបញ្ឆោតទ្វេរនៅត្រង់នេះ ដោយសារពួកគេទាំងហៅសេចក្តីជំនឿថាជាការ
ធានាអះអាងនៃមនសិកានៅក្នុងការប៉ងចង់បានពីព្រះនូវរង្វាន់របស់ពួកគេ
សម្រាប់គុណបុណ្យ ហើយពីព្រោះពួកគេបកប្រែព្រះគុណរបស់ព្រះថាមិនមែនជា
ការផ្តល់ឱ្យនូវសេចក្តីសុចរិតដោយឥតបង់ថ្លៃទេ តែជាព្រះវិញ្ញាណដែលជួយនៅ
ក្នុងការដេញតាមសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេអាននៅក្នុងពួកសាវ័ក ៖
“ដ្បិតអ្នកណាដែលចូលទៅឯព្រះ នោះត្រូវតែជឿថាមានព្រះមែន ហើយថាទ្រង់
ប្រទានរង្វាន់ដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់” [ហេព្រើរ 11:6] ។ តែពួកគេមិន
យកចិត្តទុកដាក់នឹងផ្លូវដែលអាចនឹងរកទ្រង់ឃើញទេ ។ វាច្បាស់ថាការសរសេរ
របស់ពួកគេផ្ទាល់ដែលបានប្រើពាក្យ “ព្រះគុណ” ពួកគេត្រូវបានយល់ច្រឡំ ។
ដោយសារលោក Lombard ពន្យល់ថា ការរាប់ជាសុចរិតត្រូវបានផ្តល់មកតាមរ
យៈព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងផ្លូវពីរយ៉ាង ។ ទីមួយ គាត់និយាយថា ការសុគតរបស់ព្រះ

ត្រីសូបានធ្វើឱ្យយើងសុចរិត ក្នុងកាលដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានដាស់ឡើង
តាមរយៈការនោះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ហើយធ្វើឱ្យយើងបានសុចរិត ។ ទីពីរ
ដោយសារតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់តែមួយនោះ អំពើបាបដែលអារក្សចង់យើង
ជាប់នោះក៏ត្រូវសាបសូន្យទៅ ដូច្នេះទ្រង់មិនមានអ្វីនឹងយកមកដាក់ទោសដល់
យើងទៀតឡើយ ។ អ្នកឃើញហើយថាគាត់មើលឃើញយ៉ាងណានូវព្រះគុណ
របស់ព្រះជាពិសេសនៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិត កាលណាយើងត្រូវបានដឹកនាំតាមរ
យៈព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឱ្យធ្វើការល្អ ។ ច្បាស់ណាស់ គាត់មាន
បំណងចង់ដើរតាមគំនិតរបស់លោក អ័រហ្គើស្ទីន តែគាត់ដើរតាមពីចម្ងាយដោយ
ការយកគ្រាប់តាមត្រឹមត្រូវ ។ ដោយសារនៅពេលដែលលោកអ័រហ្គើស្ទីននិយាយ
បានច្បាស់លាស់ នោះលោក Lombard ធ្វើឱ្យវាទៅជាស្រពេចស្រពិល
ហើយប្រសិនបើមានអ្វីដែលមិនល្អបន្តិចបន្តួចនៅក្នុងអ័រហ្គើស្ទីន នោះគាត់ក៏បង្ខូច
វាទៅ ។ អ្នកសិក្សាបានចេញពីការមិនល្អទៅកាន់ការអាក្រក់បំផុតរហូតទាល់តែ
ដល់សេចក្តីវិនាសមួយរំពេច នោះគេហាក់ចូលទៅក្នុងប្រភេទនៃជំនឿរបស់
Pelagianism ។ សម្រាប់បញ្ហានោះ តាមទស្សនៈរបស់លោក អ័រហ្គើស្ទីន ឬ
តាមបែបដែលគាត់បកស្រាយវា នោះយើងត្រូវទទួលយកទាំងអស់ ។ បើទោះជា
គាត់ដកចេញនូវគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្សដើម្បីឱ្យបានសុចរិត ហើយបានផ្ទេរ
គុណតម្លៃនោះទៅកាន់ព្រះគុណរបស់ព្រះក៏ដោយ គាត់នៅតែរាប់ព្រះគុណនៅ
ក្រោមការបន្សុទ្ធផងដែរ ដែលដោយសារព្រះគុណនោះយើងបានកើតជាថ្មីនៅ
ក្នុងភាពជាថ្មីនៃជីវិតតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ ។

16. ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើងតាមរយៈការវិនិច្ឆ័យរបស់បទគម្ពីរ

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរ នៅពេលវាជួយការពារជាសុចរិតដោយសារជំនឿ ដែលនាំ
យើងទៅការអ្វីដែលខុសគ្នាខ្លាំង ៖ និយាយទៅគឺ ការបែរចេញពីវាយតម្លៃនៃការ
ប្រព្រឹត្តរបស់យើងផ្ទាល់ ហើយមើលតែទៅលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះនិងភាពល្អ
ឥតខ្ចោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមពិតទៅ វាគំណាងឱ្យដល់ដំណាក់កាលនៃការរាប់
ជាសុចរិតច្បាស់ ដោយសារផ្តើមគឺថា ព្រះយល់ស្របក្នុងការអោបក្រសោបមនុស្ស
មានបាបជាមួយនឹងសេចក្តីសប្បុរសដ៏បរិសុទ្ធនិងដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់
ដោយមិនរកឃើញអ្វីនៅក្នុងគេឡើយក្រៅពីភាពវេទនារបស់គេដែលត្រូវការសេច
ក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងកាលដែលទ្រង់មើលឃើញថាមនុស្សមិនអាចនឹងធ្វើការ
ល្អបាន ។ នោះទ្រង់ស្វែងរកនៅក្នុងអង្គទ្រង់ដើម្បីនឹងផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់មនុ
ស្ស ។ បន្ទាប់មកព្រះប៉ះពាក់មនុស្សមានបាបដោយន័យនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់
ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យគេអស់នឹងសង្ឃឹមលើកិច្ចការរបស់គេ ហើយអាចនឹងដាក់សេចក្តីស
ង្រ្គោះទាំងមូលរបស់គេនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ។ នេះជាបទពិសោធន៍នៃ
ជំនឿដែលមនុស្សមានបាបបានឆ្លងកាត់មកទទួលយកនូវសេចក្តីសង្រ្គោះចេញពី
ការបង្រៀនដំណឹងល្អ ដែលគេទទួលស្គាល់ថាគេត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះ ៖
ដែលដោយសារសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលទទួលអង្វរជំនួសនិងការអត់ទោស
បាបបានសម្រេចនោះគេត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត ។ ហើយបើទោះជាត្រូវបានកើត
ជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះក៏ដោយ គេនឹងគិតពីសេចក្តីសុចរិតដែលនៅរៀង
រហូតដែលដាក់ចុះនៅចំពោះគេមិនមែននៅក្នុងការធ្វើការល្អដែលគេពឹងផ្អែកនោះ
ទេ តែនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតទាំងស្រុងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅពេលដែលការទាំង
នេះត្រូវបានពិចារណាម្តងមួយម្តងមួយ នោះពួកគេនឹងផ្តល់នូវចម្លើយដល់គំនិត
របស់យើង ។ ទោះជាយ៉ាងណា ពួកគេនឹងរៀបចំលំដាប់ដោយមួយទៀត

ដែលប្រសើរជាងមួយដែលបានដាក់មកទៅទៀត ។ តែវាមិនខុសគ្នាប៉ុន្មានទេ ដែលផ្តល់មកឱ្យពួកគេយល់ស្របគ្នាថា យើងបានពន្យល់បញ្ហាទាំងមូលនិងបាន បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។

17. ការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿ និងការរាប់ជាសុចរិតដោយសារក្រឹត្យវិន័យតាមរយៈប៉ូល

នៅទីនេះ យើងគួរតែរំលឹកនៅក្នុងគំនិតនូវទំនាក់ទំនងដែលយើងបានបង្កើតមុន នេះរវាងជំនឿនិងដំណឹងល្អ ។ ដោយសារជំនឿត្រូវបាននិយាយថាបានធ្វើ ឱ្យសុចរិត ពីព្រោះវាទទួលយកនិងអោបក្រសោបនូវសេចក្តីសុចរិតដែលបានផ្តល់ មកនៅក្នុងដំណឹងល្អ ។ លើសពីនោះទៀត ពីព្រោះសេចក្តីសុចរិតត្រូវបាន និយាយថាត្រូវបានផ្តល់មកតាមរយៈដំណឹងល្អ ការពិចារណាទាំងអស់នៃការ ប្រព្រឹត្តត្រូវបានដកចេញ ។ ប៉ូលជាញឹកញាប់បង្ហាញការនេះនៅកន្លែងមួយ ទៀត តែបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងពីរនេះ ។ ដោយសារនៅក្នុង ការប្រៀបធៀបក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ក្រុងរ៉ូមគាត់ និយាយថា ៖ "សេចក្តីសុចរិតដែលមកដោយសារក្រឹត្យវិន័យថា មនុស្សណាដែល បានប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីទាំងនោះ នឹងរស់នៅដោយសារការខ្លួនប្រព្រឹត្តនោះឯង" [រ៉ូម 10:5] ។ តែ "សេចក្តីសុចរិតដែលមកពីសេចក្តីជំនឿ" [រ៉ូម 10:6] ប្រកាសនូវសេចក្តីសង្គ្រោះថា "បើមាត់អ្នកនឹងទទួលថ្លែងប្រាប់ពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ វិ ហើយអ្នកជឿក្នុងចិត្តថា ព្រះបានប្រោសឱ្យទ្រង់រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ នោះអ្នក នឹងបានសង្គ្រោះពិត" [រ៉ូម 10:9] ។ តើអ្នកឃើញទេថាគាត់ធ្វើឱ្យមានភាពខុស គ្នារវាងក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អថា ៖ ថាការពីមុនរាប់ការប្រព្រឹត្តជាសេចក្តី សុចរិត ហើយការក្រោយការរាប់ជាសុចរិតក្រៅពីជំនួយនៃការប្រព្រឹត្ត? បទ

គម្ពីរសំខាន់នេះ ហើយមួយដែលអាចដកយើងចេញពីការលំបាកជាច្រើន ប្រសិនបើយើងយល់ថាសេចក្តីសុចរិតនោះដែលផ្តល់មកយើងតាមរយៈដំណឹងល្អ មិនមានលក្ខខណ្ឌអ្វីទាំងអស់នៃក្រឹត្យវិន័យ ។ នេះជាហេតុផលថាហេតុអ្វីដែល គាត់តែងតែប្រឆាំងនឹងសេចក្តីសន្យារបស់ក្រឹត្យវិន័យ ប្រៀបដូចជាការប្រឆាំង គ្នាស្តើងដូចគ្នា ។ ៖ “ដ្បិតបើមរតកនោះបានមក ដោយសារអាងក្រឹត្យវិន័យ នោះមិនមែនអាងសេចក្តីសន្យាទៀតទេ” [កាឡាទី 3:18] ហើយបទគម្ពីរនៅ ក្នុងជំពូកដូចគ្នាក៏បង្ហាញពីគំនិតនេះផងដែរ ។

ពេលនេះ ដើម្បីបានប្រាកដ ក្រឹត្យវិន័យផ្ទាល់មាននូវសេចក្តីសន្យាផ្ទាល់ផងដែរ ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងសេចក្តីសន្យានៃដំណឹងល្អ ត្រូវមានអ្វីម្យ៉ាងដែលផ្ទុយគ្នានឹង ខុសគ្នា ទាល់តែយើងនឹងទទួលស្គាល់ថាការប្រៀបធៀបនោះវាឥតបានការទេ ។ តែតើនេះជាភាពខុសគ្នាអ្វី ជាងដែលការសន្យានៃដំណឹងល្អបានមកដោយហ្វី ហើយពីដង្ហែកទាំងស្រុងលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ កាលដែលសេចក្តីសន្យានៃ ក្រឹត្យវិន័យពីដង្ហែកលើលក្ខខណ្ឌនៃការប្រព្រឹត្ត? ហើយកុំឱ្យអ្នកណាម្នាក់នៅទី នេះគ្រហឹមដាក់ខ្ញុំថា វាជាសេចក្តីសុចរិតដែលមនុស្សធ្វើកាត់នៅចំពោះព្រះដោយ កម្លាំងនិងបំណងរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដែលត្រូវបានបដិសេធ ប៉ុលក៏បង្រៀនយ៉ាង ច្បាស់ថាក្រឹត្យវិន័យនៅក្នុងការបង្គាប់នោះមិនមានផ្តល់ផលអ្វីទេ [រ៉ូម 8:3] ។ ដោយសារគ្មាននរណាម្នាក់អាចបំពេញវាបានទេ ។ ដើម្បីឱ្យច្បាស់ សេចក្តី ស្រឡាញ់ជាគម្របថ្មីនៃក្រឹត្យវិន័យ ។ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះបាន ប្រែយើងទៅសេចក្តីស្រឡាញ់ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាមិនសម្រាប់យើងជាហេតុផល នៃសេចក្តីសុចរិត លើកលែងសូម្បីតែវានៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធវាវនៅតែមិនល្អឥតខ្ចោះ ហើយដោយសារហេតុផលនោះវាមិនបានផ្តល់នូវរង្វាន់អ្វីនោះ?

18. ការរាប់ជាសុចរិតមិនមែនជាឈ្នួលនៃការប្រព្រឹត្តឡើយ តែជាអំណោយ ដែលឥតគិតថ្លៃវិញ

អត្ថបទទីពីរគឺ ៖ "មើលចិត្តគេបានប៉ោងឡើង មិនទៀងត្រង់នៅក្នុងខ្លួនគេទេ តែមនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន" [ហាបាគុក 2:4]

។ តែក្រឹត្យវិន័យមិនអាងជំនឿទេ គឺអ្នកណាដែលនឹងប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីទាំង នោះបាន អ្នកនោះនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីទាំងនោះ" [កាឡាទី 3:11-12]

។ តើការផ្តល់ហេតុផលនេះនឹងត្រូវបានពង្រឹងដូចនេះជាងការយល់ស្របថា ការប្រព្រឹត្តមិនរាប់ចូលនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿទេ តែត្រូវតែដកចេញពីគ្នាវិញមែន ទេ? ក្រឹត្យវិន័យ គាត់និយាយថា ខុសពីសេចក្តីជំនឿ ។ ហេតុអ្វីទៅ? ពីព្រោះការប្រព្រឹត្តទាមទារសេចក្តីសុចរិតដោយសារក្រឹត្យវិន័យ ។ ដូច្នេះ វា ពួកវាមិនត្រូវបានទាមទាររកសេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿឡើយ ។ ចេញពី ទំនាក់ទំនងនេះ វាច្បាស់ថា អ្នកណាដែលបានសុចរិតដោយជំនឿ គឺត្រូវបាន សុចរិតក្រៅពីគុណបុណ្យនៃការខំប្រព្រឹត្ត នោះគឺ ក្រៅពីគុណបុណ្យនៃការ ប្រព្រឹត្ត ។ ដោយសារជំនឿទទួលថាសេចក្តីសុចរិតដែលដំណឹងល្អបានផ្តល់មក ។ ពេលនេះដំណឹងល្អខុសពីក្រឹត្យវិន័យត្រង់ថា វាមិនភ្ជាប់សេចក្តីសុចរិតទៅនឹងការ ប្រព្រឹត្តឡើយ តែភ្ជាប់វាទាំងស្រុងនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ។ ហេតុផល របស់ប៉ូលនៅក្នុងរ៉ូមស្រដៀងទៅនឹងការនេះ ៖ អំប្រាហាំមបានអ្វីនឹងអ្នកឡើយ ដោយសារសេចក្តីជំនឿត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិតដល់គាត់ [រ៉ូម 4:2-3] ។ ហើយគាត់បន្ថែមទុកជាការអះអាងថា សេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿមានកន្លែង នៅក្នុងឱកាសត្រង់កន្លែងណាដែលគ្មានការប្រព្រឹត្តដែលត្រូវផ្តល់រង្វាន់នោះទេ ។ "ត្រង់កន្លែង" គាត់និយាយថា "មានការប្រព្រឹត្ត ឈ្នួលត្រូវបានបង់ទុកដូចជា

បំណុល ។ អ្វីដែលផ្តល់មកដោយជំនឿគឺមិនមានបង់ថ្លៃទេ” [រ៉ូម 4:4-5] ។
 តាមពិត អត្ថន័យនៃពាក្យគាត់ប្រើនៅទីនោះ ក៏ប្រើនៅក្នុងបទគម្ពីរនេះដែរ ។
 គាត់បានបន្ថែមបន្តិចទៀតក្រោយមកលើបញ្ហានេះដែលថាទទួលបានមរតកចេញ
 ពីជំនឿ ដោយតាមរយៈព្រះគុណ ។ ដូច្នេះ គាត់បង្ហាញថាមរតកនេះមិនត្រូវ
 គិតថ្លៃទេ ដោយសារវាត្រូវទទួលយកដោយសារជំនឿ [រ៉ូម 4:16] ។ តើការនេះ
 នឹងទៅជាបែបហ្នឹងបានយ៉ាងណា ក្រៅពីដែលថាសេចក្តីជំនឿផ្នែកទាំងស្រុងលើ
 សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដោយគ្មានជំនួយរបស់ការប្រព្រឹត្តនោះ? ហើយនៅក្នុង
 បទគម្ពីរផ្សេងទៀតគាត់បង្រៀនគ្មានខុសគ្នាឡើយថា “ប៉ុន្តែឥឡូវនេះក្រៅពីក្រឹត្យ
 វិន័យ សេចក្តីសុចរិតផងព្រះដែលមានទាំងក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើបន្ទាល់
 ឱ្យផង នោះបានលេចចេញមកហើយ” [រ៉ូម 3:21] ។ ដោយសារ ការដក
 ក្រឹត្យវិន័យចេញ គាត់បដិសេធថាបើយើងបានជំនួយមកពីការប្រព្រឹត្ត ហើយថា
 យើងបានទទួលសេចក្តីសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងមកដោយ
 ទេវរដ្ឋមន្ត្រីនឹងទទួលយកវិញ ។

19. តាមរយៈជំនឿតែមួយគត់

នៅពេលនេះ អ្នកអានឃើញពីរបៀបដែលអ្នកប្រាជ្ញសព្វថ្ងៃនេះនិយាយទាស់នឹង
 គោលលិខិតជំនឿរបស់យើង នៅពេលយើងនិយាយថា មនុស្សបានសុចរិត
 ដោយសារជំនឿតែមួយប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 3:28] ។ ពួកគេមិនហ៊ានបដិសេធថា
 មនុស្សបានសុចរិតដោយជំនឿ ពីព្រោះវាតែងតែលេចមកញឹកញាប់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។
 តែកាលដែលពាក្យថា “តែមួយ” មិនមែនបញ្ជាក់នៅកន្លែងណា នោះ
 ពួកគេមិនអនុញ្ញាតឱ្យការបន្ថែមនេះកើតឡើងបានឡើយ ។ តើវាបែបហ្នឹងឬ?
 តែតើពួកគេនឹងឆ្លើយយ៉ាងទៅកាន់ពាក្យសម្តីរបស់ប៉ូលត្រង់ដែលគាត់និយាយថា

សេចក្តីសុចរិតមិនមែនដោយជំនឿឡើយទាល់តែវាបានមកដោយឥតបង់ថ្លៃ [រ៉ូម 4:2]? តើអំណោយដោយឥតគិតថ្លៃនឹងស្របគ្នាជាមួយនឹងការប្រព្រឹត្តយ៉ាងម៉េចទៅ? ជាមួយនឹងការបោកបញ្ឆោតអ្វីដែលពួកគេនឹងគេចផុតនូវអ្វីដែលគាត់និយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត ថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អ [រ៉ូម 1:17]? ប្រសិនបើសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អ ប្រាកដណាស់មិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតដែលខូចនិងតែពាក់កណ្តាលទេ តែជាសេចក្តីសុចរិតដេញពេញលេញនិងឥតខ្ចោះដែលមានទៅទីនោះ ។ ដូច្នេះក្រឹត្យវិន័យមិនមានកន្លែងសម្រាប់វាទេ ។ មិនមែនត្រឹមតែដោយការផ្លាស់ប្តូរដែលខុសឆ្គង តែដោយមិនទំនងយ៉ាងជាក់ស្តែង ដែលពួកគេផ្តោតទៅលើការដាក់ចេញនូវគុណនាមមួយនេះ ។ តើអ្នកដែលពឹងគ្រប់យ៉ាងលើការប្រព្រឹត្តត្រូវបានប្រាប់យ៉ាងរឹងមាំថាគ្រប់យ៉ាងពឹងទៅលើសេចក្តីជំនឿតែមួយទេឬ? ខ្ញុំសូមសួរថា តើពាក្យទាំងនេះមានន័យអ្វីដែរទៅ ៖ “សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញមកក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ” [រ៉ូម 3:21] ។ ហើយ “មនុស្សត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ” [រ៉ូម 3:24] ហើយ “ក្រៅពីការប្រព្រឹត្តរបស់ក្រឹត្យវិន័យ” [រ៉ូម 3:28]?

នៅត្រង់នេះពួកគេបានបញ្ឆោតដោយវាងវៃថា ៖ បើទោះជាពួកគេមិនបានផ្តល់យោបល់ដោយខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ក៏ដោយ តែបានខ្ចីវាពីលោក Origen និងអ្នកនិពន្ធពីសម័យបុរាណមក ។ វានៅតែល្ងង់យ៉ាងខ្លាំង ។ ពួកគេនិយាយថា កិច្ចការនៃការធ្វើពិធីរបស់ក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានដកចេញ មិនមែនជាកិច្ចការខាងសីលធម៌ទេ ។ ពួកគេជំនាញដោយការខាំពីក្រោយបន្តថា ពួកគេមិនបានទាំងចាប់នូវធាតុដំបូងនៃហេតុផលផង ។ តើពួកគេគិតថាពួកសាវ័កបានខឹង នៅពេលដែល

គាត់ទាញយកនូវបទគម្ពីរទាំងនេះចេញមកដើម្បីនឹងបញ្ជាក់នូវគំនិតរបស់គាត់ឬ យ៉ាងណា? “អ្នកដែលធ្វើការទាំងនេះនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីទាំងនោះ” [កាឡាទី 3:12] ហើយ “ត្រូវបណ្តាសាហើយអស់អ្នកណាដែលមិនធ្វើតាមគ្រប់ យ៉ាងដែលបានកត់នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះ” [កាឡាទី 3:10] ។ ទាល់តែពួកគេ បានឆ្លងគាត់ ពួកគេនឹងមិននិយាយថា ជីវិតត្រូវបានសន្យាដល់អ្នកដែលធ្វើនូវ ពិធី ឬបណ្តាសាត្រូវបានប្រកាសតែដល់អ្នកណាដែលធ្វើទាននឹងការធ្វើពិធីនោះ ទេ ។ ប្រសិនបើបទគម្ពីរទាំងនេះត្រូវបានយល់ថាជាក្រឹត្យវិន័យនៃសីលធម៌ នោះ នឹងគ្មានអ្វីទៅឆ្ងល់ទេ ថាការប្រព្រឹត្តតាមសីលធម៌ត្រូវបានដកចេញពីអំណាចនៃ ការរាប់ជាសុចរិត ។ កិច្ចការទាំងនេះត្រូវបានដកចេញពីអំណាចនៃការរាប់ជា សុចរិត ។ គំនិតសំខាន់នេះដែលប៉ូលប្រើមើលទៅកាន់ទីបញ្ចប់តែមួយថា ៖ “ក្រឹត្យវិន័យសំដែងឱ្យស្គាល់អំពើបាប” [រ៉ូម 3:20] ដូច្នេះមិនមែនជាសេចក្តី សុចរិតឡើយ ។ ពីព្រោះ “ក្រឹត្យវិន័យនាំមកនូវសេចក្តីក្រោធ” [រ៉ូម 4:5] ដូច្នេះមិនមែនសេចក្តីសុចរិតឡើយ ។ ពីព្រោះក្រឹត្យវិន័យមិនបានធ្វើឱ្យសតិសម្ប ញ្ញៈបានច្បាស់លាស់ឡើយ វាមិនអាចនិយាយពីសេចក្តីសុចរិតបានទេ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីជំនឿត្រូវបានផ្តល់មកថាជាសេចក្តីសុចរិត ដូច្នេះសេចក្តីសុចរិតនៅត្រង់ នោះមិនមែនជារង្វាន់នៃការប្រព្រឹត្តឡើយ តែត្រូវបានផ្តល់មកដោយមិនបានខំរក [រ៉ូម 4:4-5] ។ ពីព្រោះ យើងបានសុចរិតដោយជំនឿ ការអូតរបស់យើងត្រូវ បានកាត់ចេញ [រ៉ូម 3:27] ។ “ប៉ុន្តែឥលូវនេះក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ សេចក្តី សុចរិតផងព្រះដែលមានទាំងក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើបន្ទាល់ឱ្យផង នោះ បានលេចចេញមកហើយ គឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលបានដោយសារសេ ចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក៏សម្រាប់គ្រប់អស់អ្នកណាដែលជឿផង ដ្បិត

គ្មានខុសអំពីគ្នាទេ” [កាឡាទី 3:21-22] ។ សូមពួកគេឈប់រអ៊ូរទៀត ប្រសិនបើពួកគេហ៊ាន ថាសម្តីទាំងនេះសំដៅទៅការប្រារព្ធពិធី មិនមែនសីលធម៌ ។ ទោះជាអ្នកសិក្សានឹងផ្ទុះចេញមកដោយការភាពក្លាហានដូច្នេះក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងប្រកាន់យ៉ាងច្បាស់ថា នៅពេលដែលសមត្ថភាពក្នុងការរាប់ជា សុចរិតត្រូវបានបដិសេធសម្រាប់ក្រឹត្យវិន័យ នោះពាក្យទាំងនេះសំដៅទៅលើ ក្រឹត្យវិន័យទាំងមូល ។

20. “កិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យ”

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់នឹងឆ្ងល់ថាហេតុអ្វីទៅដែលសាវ័ក មិនស្តាប់ចិត្តជាមួយនឹង ការដាក់ឈ្មោះថាការប្រព្រឹត្ត ប្រើនូវគុណសម្បត្តិបែបនេះ នោះមានការពន្យល់ រួចស្រេចហើយ ។ ទោះជាការប្រព្រឹត្តត្រូវបានឱ្យតម្លៃយ៉ាងខ្ពស់ក៏ដោយ ការទាំង នោះមានតម្លៃរបស់ពួកគេពីការយល់ស្របរបស់ព្រះជាងចេញពីតម្លៃរបស់ការទាំង នោះផ្ទាល់ ។ តើអ្នកណានឹងហ៊ាននិយាយបង្ហាត់ដល់សេចក្តីសុចរិតដោយការ ប្រព្រឹត្តដល់ព្រះនោះ ទាល់តែព្រះទ្រង់ផ្ទាល់អនុញ្ញាតនោះ? តើអ្នកនឹងហ៊ាន ទាមទាររង្វាន់ទាល់តែទ្រង់បានសន្យា? ដូច្នេះ វាមិនពិជ័យប្រយោជន៍របស់ព្រះ ដែលពួកគេត្រូវបានចាត់ទុកថាសាកសមទាំងឈ្មោះនៃសេចក្តីសុចរិតនិងរង្វាន់ នោះផង ។ ហើយដូច្នេះ ដោយសារហេតុផលនេះ ការប្រព្រឹត្តមានតម្លៃ ពីព្រោះតាមរយៈការទាំងនោះមនុស្សមានបំណងនឹងបង្ហាញការស្តាប់បង្គាប់ដល់ ព្រះ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបញ្ជាក់ថា អំប្រាហាំមិនអាចនឹងរាប់ជាសុចរិតដោយការ ប្រព្រឹត្ត នោះសាវ័កប្រកាសនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានផ្តល់មក យ៉ាងពេញលេញ៤៣០ឆ្នាំបន្ទាប់ពីការតាំងសញ្ញាបានធ្វើឡើង [កាឡាទី 3:17] ។ មនុស្សល្ងង់នឹងសើចចំពោះគំនិតបែបនេះ ដោយហេតុថានៅចំពោះប្រកាសក្រឹត្យ

វិន័យថាគួរតែជាភិក្ខុការសុចរិត ។ តែ ពីព្រោះគាត់ដឹងថាការប្រព្រឹត្តអាចមាន តម្លៃយ៉ាងធំដូច្នេះដោយទីបន្ទាល់និងការអនុញ្ញាតមកពីព្រះ នោះគាត់យកការ ពិតដែលមកមុនក្រឹត្យវិន័យថាពួកគេមិនមានអំណាចក្នុងការធ្វើឱ្យសុចរិតឡើយ ។ យើងមានហេតុផលថាហេតុអ្វី គាត់លើកយកនូវការប្រព្រឹត្តនៃក្រឹត្យវិន័យមក យ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលគាត់ចង់ដកការរាប់ជាសុចរិតចេញពីពួកគេ ដោយសារវាច្បាស់ថាមានការប្រកែកទាំងគ្នាកើតមានឡើងពីការនោះ ។

តែជូនកាលគាត់លើកលែងភិក្ខុការទាំងអស់ដោយគ្មានគុណតម្លៃអ្វីទាំងអស់ ដូច ជានៅពេលទីបន្ទាល់របស់ដាវីឌ គាត់និយាយថា ភាពមានពរត្រូវបានផ្តល់មកថា មនុស្សដែលព្រះរាប់ជាសេចក្តីសុចរិតក្រៅពីការប្រព្រឹត្ត [រ៉ូម 4:6; Ps. 32:1-2] ។ ដូច្នេះ គ្មានការបដិសេធរបស់ពួកគេអាចរាំងយើងពីការកាន់តាមន័យដែល ដាច់ដោយលែកដែលជាគោលការណ៍ទូទៅនោះឡើយ ។

ពួកគេព្យាយាមដេញតាមដោយល្ងង់ខ្លៅដោយឥតប្រយោជន៍ថា យើងត្រូវបាន សុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿតែមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលប្រព្រឹត្តតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូច្នេះសេចក្តីសុចរិតនោះពីងលើសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ពិតណាស់ យើងសារភាព ជាមួយប៉ូលថា គ្មានសេចក្តីជំនឿណាទៀតដែលធ្វើឱ្យសុចរិតឡើយ "តែសេចក្តី ជំនឿប្រព្រឹត្តតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់" [កាឡាទី 5:6] ។ តែវាមិនបានយក អំណាចរបស់វាក្នុងការរាប់ជាសុចរិតថាជាភិក្ខុការនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ ។ ពិត ណាស់ វាមិនបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារផ្លូវណាផ្សេងទៀតឡើយ តែមានតែ ការដែលវានាំយើងទៅក្នុងការប្រកបជាមួយនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ គ្រប់យ៉ាងដែលសាវ័កចង់បានយ៉ាងខ្លាំងនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះ ។ "រីឯអ្នកណា ដែលធ្វើការ នោះរង្វាន់មិនរាប់ជាគុណរបស់ចៅហ្វាយទេ គឺទុកជាថ្លៃឈ្នួលវិញ

ទេតើ” [រ៉ូម 4:4] ។ “តែចំណែកអ្នកដែលមិនធ្វើការសោះ គឺគ្រាន់តែជឿដល់
 ព្រះអង្គ ដែលទ្រង់ប្រោលឱ្យមនុស្សមិនល្មើសបានសុចរិត នោះសេចក្តីជំនឿ
 របស់អ្នកនោះបានរាប់ទុកជាសុចរិតវិញ” [រ៉ូម 4:5] ។ តើគាត់អាចនិយាយ
 ច្បាស់ជាងនេះទេ ក្នុងការនិយាយដូច្នេះថា ៖ ថាមិនមានសេចក្តីសុចរិតនៃជំនឿ
 លើកលែងតែកន្លែងណាដែលគ្មានកិច្ចការដែលនឹងទទួលបានរង្វាន់នោះឡើយ?
 ហើយបន្ទាប់មក ជំនឿនោះត្រូវបានរាប់ជាសេចក្តីសុចរិតតែនៅកន្លែងណាដែល
 សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានផ្តល់មកតាមរយៈព្រះគុណដែលមិនបានជំពាក់?

(អំពើបាបត្រូវបានសងតាមរយៈសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះ,
 21-23)

21. ការរាប់ជាសុចរិត ការផ្សះផ្សា និងការអត់ទោសបាប

ពេលនេះ ចូរយើងពិនិត្យថាពាក្យនោះពិតប៉ុណ្ណាដែលបាននិយាយនៅក្នុងអត្ថ
 ន័យថាសេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿ ជាការផ្សះផ្សាជាមួយព្រះ ដែលមាន
 ទាំងស្រុងនូវការអត់ទោសបាប ។ យើងត្រូវតែត្រឡប់ទៅរកអ័ក្សថា ៖ សេចក្តី
 ក្រោធរបស់ព្រះស្ថិតនៅលើកាលណាដែលពួកគេនៅតែជាមនុស្សមានបាប ។ អេ
 សាយបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ “មើល ព្រះហស្តនៃព្រះយេ
 ហូវ៉ាមិនមែនរុញខ្លីដែលនឹងជួយសង្គ្រោះមិនបាននោះទេ ព្រះកាណ៌ទ្រង់ក៏មិន
 បានទៅជាធ្ងន់ ដែលនឹងស្តាប់មិនឮនោះដែរ គឺជាអំពើទុច្ចរិតរបស់ឯងរាល់គ្នា
 ដែលបានខណ្ឌជាកណ្តាលឯង ហើយនឹងព្រះនៃឯងទេតើ ហើយអំពើបាបរបស់
 ឯងរាល់គ្នាបានបាំងព្រះភក្ត្រទ្រង់មិនឱ្យឯងឃើញ ដល់ម្ល៉េះបានជាទ្រង់មិនព្រម
 ស្តាប់ទេ” [អេសាយ 59:1-2] ។ យើងត្រូវបានប្រាប់ថា អំពើបាបជាការ

បំបែកចេញរវាងមនុស្សនិងព្រះ ហើយការបែរមុខចេញរបស់ព្រះពីមនុស្សមានបាប ។ ហើយវាមិនអាចកើតឡើងដូច្នេះឡើយ មើលទៅថាវាមិនសមទៅនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ទេដែលមានការដោះស្រាយអ្វីជាមួយនឹងអំពើបាប ។

ដោយសារហេតុផលនេះ សាវ័កបង្រៀនថាមនុស្សជាសត្រូវរបស់ព្រះរហូតទាល់តែត្រូវបានស្តារឡើងវិញទៅកាន់ព្រះគុណតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម 5:8-10] ។

ដូច្នេះ អ្នកដែលទ្រង់ទទួលទៅក្នុងការរួបរួមជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេនិយាយថាទ្រង់ជាអ្នករាប់ជាសុចរិត ពីព្រោះទ្រង់មិនអាចទទួលកេរ្តិ៍នៅក្នុងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ឬភ្ជាប់គេទៅនឹងទ្រង់ដែលនឹងត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយការព្រឹត្តនោះទេ ។ ពួកគេនឹងនៅតែរកឃើញថាមានបាប បើទោះជាពួកគេត្រូវបានរំដោះនិងបានសម្អាតពីអំពើបាបក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា អ្នកដែលព្រះអោបក្រសោបត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីពិតថាពួកគេត្រូវបានបន្សុទ្ធ ក្នុងកាលដែលសេចក្តីសុចរិតនោះអាចត្រូវបានហៅក្នុងពាក្យមួយថា "ការអភ័យទោសបាប" ។

22. ភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរពីទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធរវាងការរាប់ជាសុចរិតនិងការអត់ទោសបាប

ពាក្យរបស់ប៉ុលដែលខ្ញុំបានដកស្រង់រួចហើយ បង្ហាញពីចំណុចទាំងពីរនេះយ៉ាងល្អថា ៖ "គឺពីដំណើរដែលព្រះទ្រង់គង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ កំពុងផ្សះផ្សាឈាមនឹងព្រះអង្គទ្រង់ ឥតប្រកាន់ទោសគេទៀត ហើយទ្រង់បានប្រគល់ព្រះបន្ទូល ពីការផ្សះផ្សានោះមកយើងខ្ញុំ ។" [២កូរិនថូស ៥:១៩] ។ បន្ទាប់មក ប៉ុលបន្ថែមការសង្ខេបនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ "ដ្បិតឯព្រះអង្គ ដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យត្រឡប់ជាតូបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឱ្យ

យើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះឯង ។” [កូរិនថូសទី២ ៥:២១] ។ ត្រង់នេះ គាត់លើកឡើងអំពីសេចក្តីសុចរិត និងការផ្សះផ្សាដោយមិនរើសអើង ដើម្បីឱ្យយើងយល់ថា បុគ្គលម្នាក់ៗមាននៅ ក្នុងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ លើសពីនេះទៅទៀត លោកបង្រៀនពីវិធីដែលនឹងទទួល បាននូវសេចក្តីសុចរិតនេះ ៖ ពេលគឺពេលដែលអំពើបាបរបស់យើងមិនត្រូវបាន រាប់មកលើយើង ។ ដូច្នេះ ចូរកុំសង្ស័យទៀតអំពីរបៀបដែលព្រះអាចរាប់យើង ជាសុចរិត ពេលអ្នកឮថាទ្រង់ផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ ដោយមិនរាប់ បញ្ចូលអំពើបាបរបស់យើង ។ ដូច្នេះ តាមរយៈទីបន្ទាល់របស់ព្រះបាទដាវីឌ ប៉ុ លបានបង្ហាញដល់សាសន៍រួមថា ត្រូវបានជាសេចក្តីសុចរិតដល់មនុស្សក្រៅពីការ ប្រព្រឹត្ត ដ្បិតដាវីឌប្រកាសថា អ្នកនោះ “មានពរហើយ ដែលការរំលងរបស់គេ ត្រូវបានលើកលែងទោស ហើយអំពើបាបរបស់គេត្រូវបានគ្របបាំង ដែលព្រះអ ម្ចាស់មិនបានរាប់ទុកអំពើទុច្ចរិតឡើយ” [រ៉ូម ៤:៦-៨; ទំនុកដំកើង ៣២:១-២] ។ ដោយមិនមានសង្ស័យ នៅទីនោះទ្រង់ជំនួសភាពមានពរដោយសេចក្តីសុចរិត ។ ចាប់តាំងពីទ្រង់ប្រកាសថាមាននៅក្នុងការអភ័យទោសពីអំពើបាប នោះ គ្មានហេតុផលដើម្បីកំណត់វាខុសគ្នានោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ សាការី ជាឪពុក របស់យ៉ូហាន បាប់ទីស្ទ ច្រៀងថា ចំណេះដឹងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះស្ថិតនៅក្នុងការ អត់ទោសបាប [លូកា ១:៧៧] ។ ប៉ុលបានធ្វើតាមច្បាប់នេះក្នុងសេចក្តី អធិប្បាយអំពីផលបូកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលលោកបានប្រគល់ដល់ក្រុមជំនុំនៅ អាន់ទីយ៉ូក ។ ដូចដែលលូកាបានរាយការណ៍មក គាត់បានសន្និដ្ឋានតាមរបៀប នេះថា “ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នា ជាបងប្អូនអើយ សូមជ្រាបថា ដែលមានសេចក្តី ប្រោសឱ្យរួចពីបាប បានប្រកាសប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា នោះគឺដោយសារព្រះអង្គ

នោះឯង 39មួយទៀត ដោយសារទ្រង់ អស់អ្នកណាដែលជឿ បានរាប់ជា សុចរិត រួចពីគ្រប់ការទាំងអស់ ដែលពុំអាចនឹងបានរាប់ជាសុចរិត ដោយសារ ក្រឹត្យវិន័យលោកម៉ូសេបានឡើយ” [កិច្ចការ ១៣:៣៨-៣៩] ។ សាវ័កបានភ្ជាប់ ការអភ័យទោសពីអំពើបាបជាមួយនឹងសេចក្តីសុចរិត ដែលគាត់បង្ហាញថាវាពិត ជាដូចគ្នា ។ ពីនេះទៅទៀត គាត់បានលើកហេតុផលយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា សេចក្តី សុចរិតដែលយើងទទួលបានតាមរយៈសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះគឺឥតគិតថ្លៃ សម្រាប់យើង ។

ហើយនេះមិនគួរដូចជាការបញ្ចេញមតិមិនធម្មតាទេដែលអ្នកជឿត្រូវបានធ្វើឱ្យ សុចរិតនៅចំពោះព្រះមិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តទេ តែដោយការទទួលយកដោយ ឥតគិតថ្លៃ ព្រោះវាកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរហើយជួនកាលអ្នកនិព ន្ទបុរាណក៏និយាយដូច្នេះដែរ ។ ដូច្នេះ លោកអំប៊ីស្ទីន និយាយនៅកន្លែងមួយ ថា ៖ “សេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងលោកនេះមានច្រើននៅក្នុងការអភ័យ ទោសបាប ជាជាងភាពឥតខ្ចោះនៃគុណធម៌” ប្រយោគដ៏ល្បីល្បាញរបស់លោក Bernard ទាក់ទងទៅនឹងរឿងនេះថា ៖ “ការមិនធ្វើបាប គឺជាសេចក្តីសុចរិត របស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតនៃមនុស្សគឺជាព្រះគុណនៃព្រះ” ។ ហើយគាត់ បានប្រកាសពីមុនថា ៖ “ព្រះគ្រីស្ទជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងទាំងស្រុង ដូច្នេះ ហើយអ្នកដែលបានសុចរិត មានតែអ្នកដែលបានទទួលការលើកលែងទោស ដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ” ។

23. សុចរិតមិនមែនដោយសារខ្លួនយើងឡើយ តែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ពីនេះ វាក៏បង្ហាញឱ្យឃើញថា យើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះ តាមរយៈការអង្វរពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ។ នេះគឺស្មើនឹងការនិយាយថាមនុស្សមិនសុចរិតនៅក្នុងខ្លួនគេទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែភាពសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់ទៅគាត់ដោយការបញ្ចូលអ្វីមួយដែលមានតម្លៃគួរអោយយកចិត្តទុកដាក់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ គំនិតដែលស្រពិចស្រពិលនោះនឹងរលាយបាត់ទៅ មនុស្សនោះត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿពីព្រោះដោយសារភាពសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គេបានទទួលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះដែលគាត់ត្រូវបានចាត់ទុកថាសុចរិត ។ នេះគឺផ្ទុយពីគោលលទ្ធិខាងលើពេកដែលមិនធ្លាប់ត្រូវបានផ្សះផ្សាជាមួយវា ។ ហើយគ្មានអ្វីសង្ស័យទេថា អ្នកដែលត្រូវបានបង្រៀនឱ្យស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតនៅខាងក្រៅខ្លួនឯង នោះគ្មានសេចក្តីសុចរិតក្នុងខ្លួនឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត សារឹកបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់បំផុត ពេលគាត់សរសេរថា ៖ “ព្រះបានធ្វើឱ្យព្រះអង្គដែលមិនស្គាល់បាប ទៅជាតូបាបជំនួសយើង ដើម្បីឱ្យយើងបានក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នៅក្នុងព្រះអង្គ” [កូរិនថូសទី២ ៥:២១] ។

អ្នកឃើញហើយថា សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងមិនមែននៅក្នុងយើងទេ គឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងកាន់កាប់វាដោយព្រោះយើងជាចំណែកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ជាមួយទ្រង់ យើងមានទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់វា ។ ហើយនេះមិនផ្ទុយនឹងអ្វីដែលគាត់បានបង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា អំពើបាបត្រូវបានថ្កោលទោសក្នុងសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីអោយសេចក្តីសុចរិតនៃក្រិស្ទរឹងមាំត្រូវបានបំពេញនៅក្នុងយើង [រ៉ូម ៨:៣-៤] ។ ការសម្រេចតែមួយគត់ដែលគាត់និយាយគឺ ដែលយើងទទួលបានតាមរយៈការដាក់បញ្ចូលឱ្យយើង ។

ពីព្រោះតាមរបៀបនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានចែកចាយសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាមួយ
យើង ដែលក្នុងលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យមួយ ទ្រង់បានចាក់ចូលមកក្នុងយើងគ្រប់គ្រាន់
នូវអំណាចរបស់ទ្រង់ដើម្បីបំពេញតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ វាច្បាស់ណាស់ថា
ប៉ុលមានន័យដូចគ្នានៅក្នុងការនិយាយមួយទៀត ដែលគាត់បានដាក់មុននេះ
បន្តិចថា ៖ “ហើយមនុស្សទាំងអស់ជាប់បាប ដោយសារមនុស្សតែម្នាក់មិនស្តាប់
បង្គាប់យ៉ាងណា ព្រះជាម្ចាស់ក៏នឹងប្រោសមនុស្សទាំងអស់ឱ្យសុចរិត ដោយសារ
មនុស្សតែម្នាក់បានស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងនោះដែរ” ។ [រ៉ូម ៥:១៩] ។ ដើម្បីប្រកាស
ថា ដោយទ្រង់តែម្នាក់គត់ដែលយើងបានសុចរិត តើនេះមានអ្វីទៀតក្រៅពីដាក់
សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងនៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះការស្តាប់
បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានចាត់ទុកយើងថាជាបស់ខ្លួនយើងនោះ?

ដោយសារហេតុផលនេះ សម្រាប់ខ្ញុំវាហាក់បីដូចជា លោក Ambrose ថ្លែង
យ៉ាងល្អនូវគំរូនៃការរាប់សុចរិតនេះនៅក្នុងពរជ័យរបស់យ៉ាកុប ៖ ដោយកត់
សម្គាល់ថា កាលដែលគាត់មិនសមនឹងទទួលបានសិទ្ធិរបស់កូនច្បងដោយខ្លួនគាត់
ក៏ព្យួរលាក់នៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់របស់បងប្រុសគាត់និងពាក់របស់អាវបងប្រុសគា
ត់ ។ សម្លៀកបំពាក់ដែលបញ្ចេញក្លិនគួរសម [លោកុប្បត្តិ ២៧:២៧] ។ គាត់
បានចូលជិតនឹងឪពុករបស់គាត់ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន គាត់បានទទួលពរ
ខណៈដែលក្លែងខ្លួនជាអ្នកផ្សេង ។ ហើយយើងក៏លាក់នៅក្រោមភាពបរិសុទ្ធដ៏
រិសេសនៃព្រះគ្រីស្ទជាបងប្រុសច្បងរបស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងបានបញ្ជាក់ថាយើង
សុចរិតនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ នេះគឺជាពាក្យរបស់ Ambrose ថាៈ
“ដែលអ៊ីសាកបានផ្ទុកក្លិនសម្លៀកបំពាក់ ប្រហែលជាមានន័យថា យើងមិនត្រូវ
បានរាប់ជាសុចរិតដោយសារការប្រព្រឹត្តទេ ប៉ុន្តែដោយសារសេចក្តីជំនឿ

ដោយសារភាពទន់ខ្សោយនៃសាច់ឈាមគឺជាឧបសគ្គដល់ការប្រព្រឹត្ត ប៉ុន្តែពន្លឺនៃ
សេចក្តីជំនឿ ដែលជាគុណសម្បត្តិ ការលើកលែងទោសបាប គ្របបាំងកំហុស
នៃទង្វើ ។

ហើយនេះជាសេចក្តីពិតមែន ដើម្បីឱ្យយើងបានលេចមកនៅចំពោះព្រះទៅក្នុង
សេចក្តីសង្គ្រោះ យើងត្រូវតែមានក្លិនដែលក្រអូបទៅដោយក្លិនរបស់ទ្រង់ ហើយ
វិធីរបស់យើងត្រូវតែគ្របបាំងនិងកប់ដោយភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ទ្រង់ ។

**យើងត្រូវនាំគំនិតរបស់យើងសម្លឹងមើលទៅកាន់បញ្ញ័ត្តនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ
ដើម្បីឱ្យយើងបានដឹងច្បាស់ពីការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់**

(ការរាប់ជាសុចរិតនៅក្នុងពន្លឺនៃអំណាចចេស្ដាធ្វើគ្រប់ការនិងភាពល្អឥតខ្ចោះ
របស់ព្រះ 1-3)

**1. គ្មាននរណាម្នាក់បានសុចរិតនៅចំពោះបញ្ញ័ត្តនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ
ឡើយ**

បើទោះជាការទាំងអស់នេះបានបង្ហាញមកដោយសារទីបន្ទាល់ដែលចែងចាំងមក
ថាជាការពិតដ៏ឥតខ្ចោះក៏ដោយ តែការទាំងនោះវាមានភាពចាំបាច់ប៉ុណ្ណានៅតែ
វាមិនបានច្បាស់ដល់យើង រហូតទាល់តែយើងដាក់នៅមុនយើងនូវអ្វីដែលជាគ្រឹះ
នៃការពិភាក្សាទាំងមូលនេះ ។ ទីមួយ ការពិតនេះត្រូវតែកើតឡើងដល់យើង ៖
ដែលថាការពិភាក្សារបស់យើងទាក់ទងនឹងភាពយុត្តិធម៌មិននៅក្នុងតុលាការរបស់
មនុស្សទេ តែជាតុលាការនៃស្ថានសួគ៌វិញ មិនដូច្នោះទេយើងនឹងវាស់ស្ទង់ដោយ
រង្វាស់ដ៏តូចរបស់យើងផ្ទាល់នូវភាពត្រឹមត្រូវនៃកិច្ចការដែលត្រូវការដើម្បីនឹងផ្តាច់
តាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ។ តែវាអស្ចារ្យដែលការនេះត្រូវបានឱ្យនិយមន័យ
ដោយការប្រញាប់និងក្លាហានខ្លាំង ។ តាមពិតទៅ មនុស្សអាចមើលឃើញថា
គ្មាននរណាដូចជាមនុស្សនិយាយថានិយាយដោយមានទំនុកចិត្តនិងប្លែកៗពីសេចក្តី
សុចរិតដោយសារប្រព្រឹត្តជាង ដែលពួកគេត្រូវបានរងទុក្ខយ៉ាងអាក្រក់ដោយជ
ម្លីផ្សេងៗដែលលេចមក ឬការច្នៃប្រឌិតដោយសារកំហុសដែលនៅខាងក្រោមស្បែក
ក ។ ការនោះកើតឡើងដោយសារពួកគេមិនបានគិតពីសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ

ដែលពួកគេនឹងមិនត្រូវបានទទួលការស្តីបន្ទោសបែបនេះឡើយ ប្រសិនបើពួកគេ មានអារម្មណ៍យ៉ាងតូចបំផុតពីការនោះ ។ តែប្រាកដណាស់វាត្រូវបានប្រកាន់ ជាប់នូវតម្លៃបន្តិចបន្តួច ប្រសិនបើវាមិនត្រូវបានសម្គាល់ថាជាយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ហើយដែលល្អឥតខ្ចោះ ដែលគ្មានអ្វីអាចទទួលស្គាល់បានលើកលែងតែ អ្វីដែល នៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់បានពេញលេញ ហើយមិនខូចបង់ដោយសេចក្តីពុក រលួយណាទាំងអស់ ។ ការដូចនេះមិនត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងមនុស្សឡើយ ហើយក៏មិនអាចទៅរួចផងដែរ ។ នៅក្នុងសាលាបង្រៀនដែលងងឹតគ្រប់គ្នាអាច និយាយពីតម្លៃនៃការប្រព្រឹត្តិដែលធ្វើឱ្យបានសុចរិតនៅក្នុងមនុស្សយ៉ាងងាយស្រួល ។ តែនៅពេលដែលយើងមកនៅចំពោះវត្តមានរបស់ព្រះ យើងត្រូវបោះ ចោលការកំសាន្តដូចនោះចេញ! ដោយសារទីនោះយើងនិយាយពីបញ្ហាដែល សំខាន់ ហើយមិនចូលរួមនៅក្នុងសង្គ្រាមពាក្យសម្តីអ្វីឡើយ ។ ទៅកាន់សំណួរ នេះ ខ្ញុំនៅតែនិយាយថា យើងត្រូវដាក់គំនិតរបស់យើងប្រសិនបើយើងចង់សួរ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីសុចរិតពិតប្រាកដថា ៖ តើយើងគួរតែអនុវត្តទៅកាន់ចៅក្រម នៃស្ថានសួគ៌បានយ៉ាងណា នៅពេលទ្រង់ឱ្យយើងផ្តល់ចម្លើយនោះ? ចូរយើងស្រ ម៉ៃមើលពីខ្លួនយើងថាចៅក្រមមិនដូចជាគំនិតដែលយើងធ្លាប់ស្រម៉ៃទេ តែកាល ដែលទ្រង់ចង្អុលបង្ហាញដល់យើងនៅក្នុងគម្ពីរថា ៖ ដោយសារពន្លឺរបស់នរណា ដែលសូម្បីតែពន្លឺរបស់ផ្កាយក៏ត្រូវងងឹតដែរ [យ៉ូហ 3:9] ដោយកម្លាំងរបស់អ្នក ណាដែលភ្នំត្រូវរលាយទៅ ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់អ្នកណាដែលផែនដីត្រូវរង្គើ [យ៉ូហ 9:5-6] ដែលប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ចាប់នូវភាពមានល្បិចកិចកល្យរបស់ពួក គេ [យ៉ូហ 5:13] ដែលក្រៅពីភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់គ្រប់ការទាំងអស់សុទ្ធតែខូច បង់ [យ៉ូហ 25:5] ដែលសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់សូម្បីតែទេវតាក៏មិនអាចទ្រាំទ្រ

បានដែរ [យ៉ូហ 4:18] ដែលទ្រង់មិនធ្វើឱ្យមនុស្សមានទោសបានសស្អាតឡើយ [យ៉ូហ 9:20] ដែលការសងសឹករបស់ទ្រង់នៅពេលដែលត្រូវឆេះឡើងបានចាក់ទំលុះជម្រៅរបស់ស្ថាននរក [ចោទិយកថា 32:22; យ៉ូហ 26:6] ។ ចូរយើងមើលទៅកាន់ទ្រង់ដែលអង្គុយនៅទីជំនុំជំរះដើម្បីនឹងពិចារណានូវទង្វើរបស់មនុស្ស ៖ តើអ្នកណានឹងឈរដោយមានទំនុកចិត្តនៅចំពោះបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់នោះ? "តើមានអ្នកណាក្នុងពួកយើងអាចនឹងនៅចំពោះភ្លើងដ៏ឆេះបន្ទុះនេះបាន ក្នុងពួកយើងតើមានអ្នកណាអាចនឹងនៅចំពោះការដ៏ឆេះនៅអស់កល្បជានិច្ចបាន? គឺអ្នកណាដែលដើរដោយសុចរិត ហើយពោលសេចក្តីទៀងត្រង់" [អេសាយ 33:14-15] ។ ល។ តែចូរឱ្យអ្នកនោះមិនថាគាត់ជានរណាទេ សូមចេញមក ។ ការឆ្លើយតបនេះធ្វើឱ្យគ្មាននរណាម្នាក់ចេញមុខមកឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ សម្លេងដ៏អាក្រក់មួយបាននិយាយឡើងថា ៖ "ប្រសិនបើទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់អើយ នឹងកត់នូវសេចក្តីទុច្ចរិត នោះព្រះយេហូវ៉ាអើយ តើអ្នកណានឹងអាចឈរបានទៅ?" [ទំនុកដំកើង 130:3; 129:3] ។ តាមពិតទៅគ្រប់គ្នាត្រូវវិនាសទៅមួយរំពេច ដូចដែលមានកត់នៅកន្លែងមួយថា ៖ "មនុស្សដែលតែងតែស្លាប់ តើនឹងបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះឬ តើនឹងបានបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះដែលបានបង្កើតខ្លួនមកឬអី មើល ទ្រង់មិនទុកចិត្តនឹងពួកបរិវារទ្រង់ទេ ឯពួកទេវតាទ្រង់ នោះក៏ប្រកាន់ថាមានសេចក្តីអួតអាងដែរ ចំណង់បើមនុស្សដែលនៅក្នុងភាជនៈដ៏ដែលមានកំណើតមកពីធូលីដី ហើយដែលត្រូវឈឺទៅដូចជាដង្កូវ នោះតើយ៉ាងណាទៅ ពីព្រឹកដល់ល្ងាចវាត្រូវបំផ្លាញទៅ វាសូន្យទៅអស់កល្ប ឥតមានអ្នកណាសង្កេតឡើយ " [យ៉ូហ 4:17-20] ។ ដូចនេះ ៖ "មើល ទ្រង់មិនទុកចិត្តនឹងពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយផ្ទៃមេឃក៏មិនបរិសុទ្ធ នៅព្រះនេត្រទ្រង់ដែរ ចំណង់

បើម្នាក់ដែលគួរតែខ្ចីម ហើយស្មោកគ្រោក ជាអ្នកដែលផឹកសេចក្តីអាក្រក់ដូចជា ទឹក តើនឹងយ៉ាងណាទៅ ។" [យ៉ូហ 15:15-16].

ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានៅក្នុងកណ្តុរឃ្លីយ៉ូបដែលលើកឡើងពីធ្វើឡើងដោយ ភាពសុចរិតខ្ពស់ជាងការប្រតិបត្តិនៃក្រឹត្យវិន័យ ហើយវាពិតជាមានតម្លៃក្នុងការ រក្សាភាពខុសគ្នានេះ ។ ទោះបីមានអ្នកណាពេញចិត្តនឹងក្រឹត្យវិន័យក៏ដោយ ក៏ គាត់មិនអាចទ្រាំនឹងការល្បងលនៃសេចក្តីសុចរិតដែលលើសជាងការយល់ដឹងទាំង អស់ដែរ ។ ដូច្នេះ ទោះជាយ៉ូបមានសតិសម្បជញ្ញៈល្អក៏ដោយ ក៏គាត់ ស្រឡាត់កាំងដោយភាពងឿងឆ្ងល់ ព្រោះគាត់ឃើញថា សូម្បីតែភាពបរិសុទ្ធនៃ ទេវតាក៏មិនអាចផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់បានដែរ ប្រសិនបើគាត់ថ្លឹងថ្លែង ស្នាដៃរបស់ពួកគេនៅលើជញ្ជីងស្ថានសួគ៌ ។ ហេតុនេះហើយបានជាឥឡូវនេះ ខ្ញុំ រំលងនូវសេចក្តីសុចរិតនោះដែលខ្ញុំបានលើកឡើងទៅ ព្រោះវាមិនអាចយល់បា ន ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថា ប្រសិនបើជីវិតរបស់យើងត្រូវបានពិនិត្យតាមស្តង់ ដារនៃក្រឹត្យវិន័យជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ នោះយើងពិតជាមានភាពយឺតយ៉ាវ ប្រសិនបើយើងមិនរងទុក្ខដោយការភ័យខ្លាចដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចចំពោះការព្យាបាទ ជាច្រើនដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងសំអាតយើង — ក្នុងចំណោមបណ្តាសា ទូទៅនេះ ៖ "ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នករាល់គ្នាដែលមិនគោរពតាមគ្រប់ទាំងអស់ ដែលមានចែងនៅក្នុងសៀវភៅនេះ" [កាឡាទី ៣:១០; ចោទិយកថា ២៧: ២៦] ។ សរុបមក ការពិភាក្សាទាំងមូលនេះនឹងមានភាពល្ងង់ខ្លៅ និងទន់ ខ្សោយ លុះត្រាតែមនុស្សគ្រប់រូបមិនទទួលស្គាល់កំហុសរបស់ខ្លួននៅចំពោះមុខ ចៅក្រមនៃស្ថានសួគ៌ ហើយខ្វល់ខ្វាយអំពីការលើកលែងទោសរបស់ខ្លួន ដោយ ស្ម័គ្រចិត្តម្នាក់ខ្លួនចុះ ហើយសារភាពថាខ្លួនគ្មានកំហុស ។

2. សេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះមនុស្ស និងសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ

នៅទីនេះ យើងគួរតែងើបភ្នែកឡើង ដើម្បីរៀនញាប់ញ័រ ជាងការត្រេកអរ ដោយឥតប្រយោជន៍ ។ ជាការពិត វាងាយស្រួល ដរាបណាមនុស្សឈប់ធ្វើការ ប្រៀបធៀប ឱ្យអ្នកណាម្នាក់គិតថាខ្លួនគាត់មានអ្វីមួយដែលមិត្តរបស់គាត់មិនគួរ មើលងាយ ។ ប៉ុន្តែពេលយើងក្រោកឡើងទៅរកព្រះ នោះការធានាថាយើងបាត់ ទៅវិញមួយភ្លែត ហើយស្លាប់ទៅ ។ ហើយរឿងដូចគ្នានេះកើតឡើងចំពោះ ព្រលឹងរបស់យើងដោយការគោរពចំពោះព្រះ ដូចជាកើតឡើងចំពោះព្រលឹង របស់យើងអំពីព្រះ ដូចដែលកើតឡើងចំពោះរូបកាយរបស់យើងពីស្ថានសួគ៌ដែល អាចមើលឃើញ ។ សម្រាប់ភាពប៉ិនប្រសប់នៃការមើល ដរាបណាវាបង្ហាញខ្លួនវា ទៅនឹងការពិនិត្យមើលវត្ថុដែលនៅជិតៗ គឺជឿជាក់លើការយល់ឃើញរបស់វា ។ ប៉ុន្តែការតម្រង់ឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះអាទិត្យ ដោយមានពន្លឺខ្លាំងពេកនិងធ្វើឱ្យស្លឹក ស្រពន់ ចក្ខុវិស័យរបស់យើងមានអារម្មណ៍ខ្សោយដូចជាវាបានខ្លាំងក្នុងការសម្លឹង មើលវត្ថុខាងក្រោម ។ ដូច្នេះ ចូរយើងកុំបោកបញ្ឆោតដោយទំនុកចិត្តទេឡើយ ។ ទោះបីយើងចាត់ទុកខ្លួនយើងថាស្មើ ឬពូកែជាងអ្នកដទៃទៀតក៏ដោយ នោះមិនមែនជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ដែលការវិនិច្ឆ័យនៃរឿងនេះត្រូវតែនាំមក ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសេចក្តីព្រៃផ្សៃរបស់យើងមិនអាចបន្ស្រាបដោយសារការព្រមាន ទាំងនេះទេ នោះទ្រង់នឹងឆ្លើយតបនឹងយើង កាលដែលទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ ពួកផារីស៊ីថា ៖ “អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកដែលរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ ... អ្វីដែលលើកតម្កើងក្នុងចំណោមមនុស្សគឺជាការគួរស្តាប់ខ្ពើមដល់ព្រះ” [លូកា ១៦:១៥] ។ ចូរទៅឥឡូវនេះ ហើយអ្នកពីសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកក្នុង ចំណោមមនុស្សទាំងអស់ខ្លួន ខណៈដែលព្រះពីស្ថានសួគ៌ស្តាប់ខ្ពើម!

ប៉ុន្តែ តើអ្នកបម្រើរបស់ព្រះនិយាយយ៉ាងណា ដែលពិតជាបានបង្ហាត់ដោយព្រះ វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់? “កុំចូលទៅជំនុំជម្រះជាមួយនឹងអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ឡើយ ដ្បិតគ្មានអ្នកណាដែលរស់នៅសុចរិតនៅចំពោះមុខទ្រង់ឡើយ” [ទំនុកដំកើង ១៤៣:២; ទំនុកតម្កើង ១៤២:២] ។ អ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតនិយាយ ទោះបីជាមាន ន័យខុសគ្នាបន្តិចថា : “មនុស្សមិនអាចសុចរិតនៅចំពោះព្រះបានឡើយ ។ ប្រសិនបើគាត់ចង់តតាំងនឹងគាត់ គាត់មិនអាចឆ្លើយតបគាត់ម្តងក្នុងមួយពាន់ ដងឡើយ” [យ៉ូហ ៩:២-៣] ។ នៅទីនេះ យើងត្រូវបានប្រាប់យ៉ាងច្បាស់អំពី ធម្មជាតិនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលពិតជានឹងមិនពេញចិត្តដោយស្នាដៃណា មួយរបស់មនុស្សឡើយ ។ នៅពេលដែលវាពិនិត្យមើលអំពីបាបមួយពាន់របស់ យើង យើងមិនអាចសម្អាតបានសូម្បីតែមួយទេ ។ ប្រាកដណាស់ថា ឧបករណ៍ ទាំងនោះរបស់ព្រះ ប៉ុលបានបង្កើតដោយស្មោះនូវភាពសុចរិតបែបនេះ នៅពេល ដែលគាត់បានសារភាពថាគាត់មិនបានដឹងអំពីអ្វីប្រឆាំងនឹងខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែថា គាត់មិនត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតទេ [កូរិនថូសទី១ ៤:៤] ។

3. លោក អ័ប្គឺស្ទីន និងលោក ប៊ែណាត មកពី Clairvaux ជាសាក្សី នៃសេចក្តីសុចរិតពិតប្រាកដ

ឧទាហរណ៍បែបនេះបានរកឃើញតែនៅក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ តែអ្នកនិពន្ធ ដែលគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះទាំងអស់បង្ហាញថា ការនេះជាទស្សនៈរបស់ពួក គេ ។ ដូច្នេះ លោក អ័ប្គឺស្ទីន និយាយថា : “អ្នកដែលគោរពដល់ព្រះទាំង អស់ដែលថ្លែងថ្លែងនៅក្រោមបន្ទុកនៃសាច់ឈាមដែលពុករលួយនេះ និងនៅក្នុង ភាពកំសោយនៃជីវិតនេះមានសង្ឃឹមមួយ : ថាយើងមានព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សា មួយអង្គ ជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះដែលសុចរិត ហើយទ្រង់ជាការដោះបាបរបស់

យើង” [ដើម្បីថ្ងៃទី១ 2:5-6] ។ តើយើងស្តាប់ឮអ្វីទៅ? ប្រសិនបើនេះជាសង្ឃឹមតែមួយ តើទំនុកចិត្តនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តនៅត្រង់ណាទៅ? ដោយសារនៅពេលដែលគាត់និយាយថា “តែមួយគត់” គាត់មិនបានបន្ទូលទុកនូវសង្ឃឹមណាផ្សេងឡើយ ។ ពេលនេះ លោកប៊ែណាត និយាយថា៖ “តើការសម្រាកនិងសន្តិសុខដែលមានសុវត្ថិភាពនិងរឹងមាំសម្រាប់អ្នកខ្សោយនៅឯណា តែមានតែនៅក្នុងរបួសរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះមែនទេ? កាលណាទ្រង់កាន់តែមានព្រះចេស្ដា នោះខ្ញុំនឹងបានស្នាក់នៅយ៉ាងមានសុខសន្តិភាពថែមទៀតនៅទីនោះ ។ លោកិយមានការគំរាមកំហែង ហើយរូបកាយក៏ស្រុតចុះ អារក្សក៏វាយអន្ទាក់របស់វា ។ ខ្ញុំមិនដូលឡើយ ដោយសារខ្ញុំបានចាក់បូសនៅលើថ្មដីរឹងមាំ ។ ខ្ញុំបានធ្វើបានយ៉ាងធ្ងន់ណាស់ ។ មនសិការរបស់ខ្ញុំត្រូវបានរំខាន តែវានឹងមិនត្រូវបានផ្តាច់ឡើយ ដោយសារខ្ញុំនឹងចង់ចាំពីរបួសនៃព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ ។” ចេញពីគំនិតទាំងនេះ រួចមកគាត់ក៏សរុបថា៖ “ដូច្នេះ សេចក្តីអាណិតអាសូររបស់ព្រះអម្ចាស់ជាគុណបុណ្យរបស់ខ្ញុំ ។ ច្បាស់ណាស់ ខ្ញុំមិនអត់នូវគុណបុណ្យឡើយបើកាលណាទ្រង់មិនខ្វះសេចក្តីអាណិតអាសូរនោះ ។ តែប្រសិនបើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអម្ចាស់កើនឡើង នោះខ្ញុំក៏ចម្រើនឡើងនៅក្នុងគុណបុណ្យស្មើគ្នាផងដែរ ។ តើខ្ញុំគួរតែច្រឡំពីទង្វើសុចរិតផ្ទាល់របស់ខ្ញុំទេ? ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងចង់ចាំពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់តែមួយគត់ ដោយសារវាក៏ជារបស់ទូលបង្គំដែរ ។ និយាយទៅទ្រង់បានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់ខ្ញុំដោយសារព្រះ ។” ហើយនៅក្នុងកន្លែងមួយទៀតថា “នេះជាគុណបុណ្យទាំងស្រុងរបស់មនុស្ស ប្រសិនបើសង្ឃឹមរបស់គេទាំងមូលនៅក្នុងទ្រង់ដែលជាអ្នកធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងមូលបានសុវត្ថិភាព ។” ស្រដៀងគ្នាដែរ ត្រង់ដែលការរក្សាសេចក្តីសុខសាន្តសម្រាប់ខ្លួន នោះទ្រង់ទុកសិរី

រុងរឿងដល់ព្រះ ។ “ដល់ទ្រង់” ទ្រង់និយាយថា “សូមឱ្យសិរីល្អនៅជាប់មិន
រលត់សោះ ។ វានឹងបានល្អជាមួយខ្ញុំប្រសិនបើខ្ញុំមានសេចក្តីសុខសាន្ត ។ ខ្ញុំពិត
ជាបដិសេធសិរីល្អមែន មិនដូច្នោះទេ ប្រសិនបើខ្ញុំចាប់យកអ្វីដែលមិនមែនជា
របស់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងបាត់បង់នូវអ្វីដែលបានឱ្យមកខ្ញុំហើយ” ។ និយាយបើកចំហរ
ថែមទៀតនៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតថា ៖ “ហេតុអ្វីក្រុមជំនុំគួរខ្វល់ខ្វាយអំពីគុណ
បុណ្យនោះ កាលដែលវាមាននៅក្នុងគោលបំណងរបស់ព្រះនូវហេតុផលដែល
ប្រាកដថែមទៀតពីសិរីរុងរឿងហើយនោះ? ដូច្នេះ មិនមានហេតុផលអ្វីដែល
អ្នកគួរសួរថា តើយើងនឹងមានសង្ឃឹមនឹងបានផលប្រយោជន៍ដោយគុណបុណ្យអ្វី
ទេ ជាពិសេសក្នុងកាលដែលអ្នកស្តាប់ឮនៅក្នុងពួកហោរាថា ៖ “មិនមែនដោយ
យល់ដល់ឯងទេ ដែលអញនឹងធ្វើ ... តែដោយសារអញវិញ... ព្រះអម្ចាស់មាន
បន្ទូល” [អេសេគាល 36:22, 32] ។ គុណបុណ្យដែលគ្រប់គ្រាន់ ជាការដឹងថា
គុណបុណ្យមិនមគ្រប់គ្រាន់ទេ តែកាលដែលវាគុណបុណ្យគ្រប់គ្រាន់ដែលសន្មត់ពី
គុណបុណ្យ ដូច្នេះដោយគ្មានគុណបុណ្យដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការជំនុំជំរះ
ទេ ។” ការពិតដែលគាត់ប្រើពាក្យថា “គុណបុណ្យ” យ៉ាងស្រួលសម្រាប់ការធ្វើ
ការល្អ គឺយើងត្រូវតែដោះសារដោយសារពេលវេលា ។ តែជាពិសេសចេតនា
របស់គាត់គឺដើម្បីនឹងវាយដោយការភ័យខ្លាចដល់មនុស្សមានពុត ដែលជាអ្នក
បង្កាត់អំពើបាបរបស់ពួកគេដោយឥតខ្ចាស់ទាស់នឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ គាត់
ពន្យល់ការនេះថា ៖ “សប្បាយហើយក្រុមជំនុំដែលមិនខ្វះគុណបុណ្យដោយគ្មាន
ការប៉ាន់ស្មាន ក៏មិនខ្វះនូវគុណបុណ្យដែរ ។ វាមានគុណបុណ្យ តែការដែលធ្វើ
ឱ្យវាសាកសម មិនមែនធ្វើឱ្យវាបែបប៉ាន់ស្មានទេ ។ មិនមែនជាការគេចពីការ
ប៉ាន់ស្មានទេ តែមិនធ្វើឱ្យវាទៅជាបែបប៉ាន់ស្មាន ។ មិនមានជាការជៀសវាងពី

ការប៉ាន់ស្មានពិតទៅកាន់គុណបុណ្យទេឬ? រួចវាក៏ប៉ាន់ស្មានកាន់តែមុតមាំថែមទៀតថា វាមិនបានប៉ាន់ស្មានទេ ដោយមានឱកាសយ៉ាងច្រើនទៅកាន់សិរីល្អនៅក្នុងគុណបុណ្យយ៉ាងច្រើនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ”

(សតិសម្បញ្ញៈ និងការរិះគន់ខ្លួននៅចំពោះព្រះ ព្រះអម្ចាស់ដកចេញគ្រប់ទាំងការអះអាងពីយើងអំពីការប្រព្រឹត្តល្អ ហើយនាំយើងឱ្យកាន់ជាប់នូវសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ, 4-8)

4. ភាពច្បាស់លាស់នៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបញ្ចប់គ្រប់ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនទាំងអស់

នេះជាសេចក្តីពិត ។ សតិដែលភ្ញាក់រឭក នៅពេលដែលពួកគេត្រូវប៉ះនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ក៏ស្គាល់ថានេះជាកន្លែងដែលសុខសាន្តដែលត្រូវជួបនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដែលក្នុងនោះគេអាចដកដង្ហើមបាន ។ ដ្បិតប្រសិនបើផ្កាយ ដែលហាក់ដូចជាភ្លឺខ្លាំងនៅពេលយប់ បាត់បង់ភាពភ្លឺរបស់វានៅពេលមានព្រះអាទិត្យនោះតើយើងគិតថានឹងមានអ្វីកើតឡើងដល់សូម្បីតែមនុស្សដែលកម្រនឹងមានកំហុសបំផុតនោះនៅពេលប្រៀបធៀបនឹងភាពស្អាតបរិសុទ្ធរបស់ព្រះនោះ? ដ្បិតវានឹងជាការសាកល្បងដ៏លំបាកខ្លាំង ដែលចាក់ទំលុះចូលទៅក្នុងគំនិតដែលលាក់បាំងនៃចិត្ត ហើយប៉ូលនិយាយថា "លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់ទ្រង់យាងមក ដែលទ្រង់នឹងយកអស់ទាំងអំពើលាក់កំបាំង ដែលធ្វើនៅទីងងឹត មកដាក់នៅទីភ្លឺវិញ ហើយនឹងបើកសំដែងឱ្យឃើញ អស់ទាំងគំនិតក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សផង" [កូរិនថូសទី១ 4:5] ។ ការនេះនឹងបង្ខំឱ្យសតិសម្បញ្ញៈដែលរង់ចាំឱ្យប្រកាសប្រាប់គ្រប់យ៉ាងដែលបានភ្លេចបាត់រហូតមកដល់ពេលនេះ ។ អ្នកចោទប្រកាន់យើងជា

អារក្ស វាដឹងគ្រប់ការលើសទាំងអស់ដែលវាបានបង្ខំយើងឱ្យធ្វើ វានឹងសង្កត់យើង ។ ការបង្ហាញពីខាងក្រៅនៃការធ្វើល្អ ដែលយើងឱ្យតម្លៃនៅពេលនេះ វានឹងគ្មានប្រយោជន៍ឡើយ ។ ភាពបរិសុទ្ធនៃបំណងតែមួយនឹងត្រូវបានទាមទារពីយើង ។ ដូច្នេះហើយសេចក្តីកំពុតនឹងធ្លាក់ក្នុងការរង្វេងទៅ សូម្បីតែពេលនេះវាបំប៉ោងឡើងដោយសេចក្តីក្លាហានដែលប្រមឹក ។ ការនេះមិនប្រើតែលើសេចក្តីពុតត្បូតដែលមនុស្សដឹងខ្លួនថាមានកំហុសនៅចំពោះព្រះទេ ដែលខំបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងចំណោមមនុស្ស តែក៏ទៅកាន់អ្វីដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាបញ្ឆោតខ្លួននៅចំពោះព្រះ ដែលបង្ហាញកាលដែលយើងបញ្ឆោតខ្លួនយើង ។ អ្នកដែលមិនតម្រង់ការយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើរូបភាពដូចនោះ តាមពិតមួយរំពេចអាចបង្កើតនូវសេចក្តីសុចរិតមួយសម្រាប់ពួកគេដោយពេញចិត្តនិងសុខសាន្ត តែអ្នកដែលភ្លាមៗនោះបានញាប់ញ័រដោយសារការជំនុំជំរះរបស់ព្រះពីការទាំងនោះ ប្រៀបដូចជាភាពមានបានត្រូវបានគេទុកនៅក្នុងសុបិន្តត្រូវរលាយទៅដោយការភ្ញាក់ឡើងវិញដែរ ។ អ្នកពួកអ្នកដែលនៅចំពោះព្រះដែលខំស្វែងរកច្បាប់ពិតនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងស្វែងរកឃើញកិច្ចការទាំងអស់របស់មនុស្សពិតមែន ប្រសិនបើត្រូវបានវិនិច្ឆ័យតាមតម្លៃរបស់ការទាំងនោះរៀងៗខ្លួន គឺវាគ្មានអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីភាពកខ្វក់និងការបង្កចទទេ ។ ហើយអ្វីដែលទូទៅត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះគ្រាន់តែជាការទុច្ចរិតប៉ុណ្ណោះ ។ អ្វីដែលត្រូវវិនិច្ឆ័យថាត្រឹមត្រូវ ជាសេចក្តីពុករលួយវិញ ។ អ្វីដែលត្រូវរាប់ថាជាសិរីល្អ ជាសេចក្តីគួរអាយ៉ាស់វិញ ។

5. ចូរបោះចោលការកោតសរសើរខ្លួនចេញ

ចូរយើងកុំខ្មាស់ដែលត្រូវចុះពីការពិនិត្យដល់ភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះដែលមើលមកលើខ្លួនយើងនោះឡើយ ដោយគ្មានការបញ្ឆោតនិងមិនមានប៉ះពាល់ដោយសារ

ស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដោយងងឹតងងុល ។ ដោយសារវាគ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេ ប្រសិនបើ យើងខ្វាក់ត្រង់ចំណុចនេះ ក្នុងកាលដែលគ្មានអ្នកណានៃពួកយើងរក្សាទាននឹង ការបណ្តោយខ្លួនដ៏អាក្រក់ ដែលព្រះគម្ពីរប្រកាសដែលវានៅក្នុងពួកយើងពីធម្ម ជាតិមកនោះទេ ។ "ដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា" សាឡូម៉ូននិយាយថា "ផ្លូវរបស់គេ មើលទៅត្រឹមត្រូវនៅចំពោះភ្នែករបស់គេ" [សុភាសិត 21:2] ។ ម្តងទៀត "គ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្សហាក់ដូចជាបរិសុទ្ធនៅក្នុងភ្នែករបស់គេ" [សុភាសិត 16:2] ។ ដូច្នេះយ៉ាងម៉េចទៅ? តើគេត្រូវបានគ្មានទោសដោយសារការបញ្ឆោត របស់គេមែនទេ? ពិតណាស់មិនមែនទេ តែដូចដែលបានបន្ថែមនៅក្នុងបទគម្ពីរ នេះថា "ព្រះអម្ចាស់វាស់ចិត្តរបស់មនុស្សវិញ" [សុភាសិត 16:2] ។ នោះគឺ នៅពេលដែលមនុស្សបញ្ឆោតខ្លួនពីរបាំងមុខខាងក្រៅនៃសេចក្តីសុចរិតដែលគេ ពាក់ នោះព្រះអម្ចាស់ពេលនោះក៏ថ្លឹងនៅលើជញ្ជីងរបស់ទ្រង់នូវភាពមិនបរិសុទ្ធ អាថ៌កំបាំងនៃចិត្ត ។ ដូច្នេះ កាលដែលមនុស្សមិនបានប្រយោជន៍អ្វីដោយការ បញ្ឆោតដូច្នេះ ចូរយើងកុំបញ្ឆោតខ្លួនយើងដោយពេញចិត្តទៅក្នុងសេចក្តីហិន រំលោភឡើយ ។ ដើម្បីឱ្យយើងអាចពិសោធន៍ខ្លួនយើងបានត្រឹមត្រូវ សតិសម្បជញ្ញៈ របស់យើងត្រូវតែនាំមកនៅចំពោះបណ្តឹងនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ ដោយសារវា ត្រូវការដោះចោលទាំងស្រុងនូវពន្លឺរបស់វាកន្លែងអាថ៌កំបាំងនៃភាពមិនខ្ជាប់ អាក្រក់របស់យើង ដែលវាត្រូវបានលាក់ទុកនៅយ៉ាងជ្រៅ ។ រួចមកទើបយើង នឹងអាចមើលឃើញពីតម្លៃនៃពាក្យនេះយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ "មនុស្សមិនបានសុចរិត នៅចំពោះព្រះ មនុស្សដែលរលួយហើយជាដង្កូវ" [យ៉ូហ 25:6] "ត្អូញឱ្យស្អប់ខ្ពើម និងទទេរ ជាអ្នកដែលផឹកសេចក្តីទុច្ចរិតដូចជាទឹក" [យ៉ូហ 15:16] ។ "តើអ្នក ណាអាចនឹងដកយករបស់ស្អាតចេញពីរបស់ស្លោកគ្រោកបាន គ្មានអ្នកណាធ្វើ

បានឡើយ” [យ៉ូហ 14:4] ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងទទួលបានបទពិសោធន៍នូវអ្វីដែល
 យ៉ូហង់និយាយថា ៖ “ទោះបីខ្ញុំសុចរិតក្តី ក៏ពាក្យសម្តីរបស់ខ្ញុំដាក់ទោសខ្ញុំ
 ទោះបីខ្ញុំស្អប់ត្រង់ក្តី ក៏ពាក្យសម្តីរបស់ខ្ញុំឱ្យខ្ញុំខុសដែរ” [យ៉ូហ 9:20] ។
 ដោយសារការអ្វីដែលហោរាពីដើមមានទាក់ទងនឹងពួកអ៊ីស្រាអែលមិនប្រើទៅតែ
 មួយសម័យទេ តែទៅកាន់គ្រប់សម័យកាលទាំងអស់ ៖ “យើងទាំងអស់គ្នាបាន
 ទាសចេញដូចជាចៀម គឺយើងបានបែរចេញទៅតាមផ្លូវយើងរៀងខ្លួន” [អេ
 សាយ 53:6] ។ ពិតណាស់ ត្រង់នោះគាត់សរុបការទាំងនោះទៅអ្នកដែលព្រះ
 គុណនៃការប្រោសលើត្រូវមកដល់ពួកគេ ។ ហើយភាពស្ថិតស្ថេរនៃការសាកល្បង
 នេះនឹងកើនឡើងទៅរហូតដល់បានទម្លាក់យើងចុះទៅក្នុងការខ្វល់ខ្វាយទាំងស្រុង
 ហើយការរៀបចំយើងតាមរបៀបនេះដើម្បីឱ្យបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។
 ដោយសារអ្នកដែលគិតថាខ្លួនអាចនឹងរីករាយនូវការនេះនោះត្រូវបានបញ្ឆោត
 ហើយ ទាល់តែគាត់បានបន្ទាបខ្លួនជាមុនពីគ្រប់ការក្រអឺតក្រទមនៃគំនិត ។ នេះ
 ជាបទគម្ពីរដែលគេស្គាល់ច្បាស់ថា ៖ “ពីព្រោះទ្រង់តែងតតាំងនឹងមនុស្សអួតអាង
 តែផ្តល់ព្រះគុណដល់ពួករាបសារវិញ” [ពេត្រុសទី១ 5:5; យ៉ាកុប 4:6;
 សូភាសិត 3:34] ។

6. ការបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះជាអ្វី

ប៉ុន្តែតើយើងត្រូវបន្ទាបខ្លួនតាមរបៀបណា លើកលែងតែថា ត្រូវតែត្រីក្រទាំង
 ស្រុងនិងគ្មានអ្វីទាំងអស់ នោះទើបយើងទទួលបានសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ?
 ប្រសិនបើយើងគិតថាយើងមានអ្វីមួយសម្រាប់ខ្លួនយើង នោះយើងមិនហៅថាជា
 ការបន្ទាបខ្លួនទេ ។ ហើយអស់អ្នកដែលបញ្ចូលការទាំងពីរនេះចូលគ្នា និយាយរួម
 ទៅថា យើងត្រូវគិតដោយបន្ទាបខ្លួនអំពីខ្លួនយើងនៅចំពោះព្រះ ហើយត្រូវរាប់

សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងថាមានតម្លៃខ្លះដែរ ដែលបានបង្រៀនពីភាពមានកំពុត យ៉ាងអាក្រក់ ។ ប្រសិនបើយើងសារភាពនៅចំពោះព្រះផ្ទុយពីអ្វីដែលយើងមាន អារម្មណ៍ពិត នោះយើងកុហកទ្រង់ដោយអាក្រក់ហើយ ។ តែយើងមិនអាចមាន អារម្មណ៍បែបនោះបានទេលើកលែងតែត្រូវញាប់ញ័រដោយសារអ្វីមួយដែលហាក់ ដូចជាពេញដោយសារសិរីល្អនៅក្នុងខ្លួនយើង ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលអ្នកស្តាប់ ឮហោរាថា សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានរៀបចំទុកសម្រាប់មនុស្សដែលរាបទាប ហើយជាសេចក្តីថោកទាបសម្រាប់មនុស្សដែលមានអំណូត [ទំនុកដំកើង 18:27; ទំនុកដំកើង 17:28] ដំបូង ចូរពិចារណាថាច្រកចូលទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះមិន បានបើកចំហរឡើយ ទាល់តែយើងទុកចោលនូវអំណួរទាំងអស់ ហើយយកការ បន្ទាបខ្លួនមកបំពាក់លើខ្លួនយើងអោយបានល្អឥតខ្ចោះ ។ ទីពីរ ថាការបន្ទាប ខ្លួននេះមិនមែនជាឥរិយាបថដែលអ្នកបង្កើតសក់មួយដោយសារសិទ្ធិរបស់អ្នកទៅ កាន់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាពួកអ្នកដែលមិនបានប្រព្រឹត្តដោយក្មេងក្មាង ហើយធ្វើ អាក្រក់ដល់អ្នកផ្សេងទៀត ហើយត្រូវបានហៅថាបន្ទាបខ្លួននៅក្នុងភ្នែករបស់ មនុស្សទេ បើទោះជាគេផ្អែកលើសតិសម្បញ្ញៈដែលល្អឥតខ្ចោះខ្លះៗក៏ដោយ ។ តែការបន្ទាបខ្លួននេះគឺជាការចុះចូលនៅក្នុងចិត្តដែលមិនចេះសាបសូន្យវិញ ដែល ត្រូវវាយដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ដោយដឹងពីភាពវេទនារបស់ខ្លួនហើយភាពខ្វះខាត របស់ខ្លួនផង ។ ដោយសារដូច្នេះ វានៅគ្រប់កន្លែងដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាន រៀបរាប់ ។

នៅពេលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលដូច្នេះនៅក្នុងសេដានាថា “នៅថ្ងៃនោះ ឯងមិន ត្រូវខ្មាសដោយព្រោះអស់ទាំងកិរិយា ដែលឯងបានធ្វើ គឺជាការដែលឯងបាន រំលងទាស់នឹងអញទៀតនោះឡើយ ដ្បិតនៅគ្រានោះ អញនឹងដកយកពួកអ្នក

ដែលអ្នកអាង ដោយឆ្លើងឆ្នែ ចេញពីកណ្តាលឯងទៅ នោះឯងនឹងលែងមាន ចិត្តអំនួត នៅលើភ្នំបរិសុទ្ធរបស់អញតទៅ តែអញនឹងទុកជនមួយពួកដែល វេទនា ហើយកំសត់ទុក្ខិតនៅកណ្តាលឯង ឯពួកនោះ គេនឹងពីងដល់ព្រះនាមនៃ ព្រះយេហូវ៉ា” [ដំពូក 3:11-12] ។ ពួកគេជាអស់អ្នកដែលត្រូវធ្វើទុក្ខដោយដឹង ពីភាពក្រីក្ររបស់ខ្លួនពួកគេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះគម្ពីរហៅអ្នកដែលមានអំនួតថា “អ្នកដែលអរសប្បាយ” ពីព្រោះជាមនុស្សដែលរីករាយនឹងភាពចម្រុងចម្រើន របស់ពួកគេហើយជាធម្មតាក៏លោតឡើងដោយអំណរ ។ តែសម្រាប់អ្នកដែល បន្ទាបខ្លួនវិញ ជាអស់អ្នកដែលទ្រង់មានគម្រោងនឹងសង្គ្រោះ ទ្រង់មិនបានទុកអ្វី ឡើយ តែមានតែសង្ឃឹមនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់តែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងអេ សាយ ៖ “ដ្បិតឯរបស់ទាំងនេះ គឺដៃអញដែលបានបង្កើតមក ហើយគឺយ៉ាង នោះដែលរបស់ទាំងនេះបានកើតមានឡើង នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែអញនឹងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះមនុស្សយ៉ាងនេះវិញ គឺចំពោះអ្នកណាដែល ក្រលំបាក ហើយមានចិត្តខ្ទេចខ្ទាំ ជាអ្នកដែលញ័រញាក់ ដោយពាក្យរបស់ អញ” [អេសាយ 66:2]? ដូច្នេះថា ៖ “ដ្បិតព្រះដ៏ជាធំ ហើយខ្ពស់បំផុតជា ព្រះដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលព្រះនាមទ្រង់ជានាមបរិសុទ្ធ ទ្រង់មានព្រះ បន្ទូលដូច្នេះថា អញនៅឯស្ថានដ៏ខ្ពស់ហើយបរិសុទ្ធ ក៏នៅជាមួយនឹងអ្នកណា ដែលមានចិត្តសង្រេង ហើយទន់ទាប ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យចិត្តរបស់មនុស្សទន់ទាប បានសង្ឃឹមឡើង ហើយចិត្តរបស់មនុស្សសង្រេងបានសង្ឃឹមឡើងដែរ” [អេ សាយ 57:15] ។

នៅពេលណាដែលអ្នកស្តាប់ពាក្យថា "ការលន់តូបាប" ចូរយល់ពីរបួសនៃចិត្ត ដែលមិនអនុញ្ញាតមនុស្សឱ្យត្រូវធ្លាក់ចុះទៅដីឱ្យត្រូវបានងើបមកវិញ ។ បើតាម

ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះវិញ នឹងត្រូវបានលើកឡើងដោយការបន្ទាបខ្លួន ចិត្តរបស់អ្នកត្រូវតែមានរបួសដោយការយំសោកនោះ ។ ប្រសិនគ្មានការហ្នឹងកើតឡើងទេ អ្នកនឹងត្រូវបានបន្ទាបចុះដោយព្រះហស្ថដ៏មានព្រះចេស្ដារបស់ព្រះឱ្យអ្នកត្រូវអាម៉ាស់និងបាក់មុខមិនខាន ។

7. ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គ្រាស់ហៅមនុស្សមានបាប មិនមែនមនុស្សសុចរិតឡើយ

ហើយម្ចាស់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះបំផុតរបស់យើងមិនស្អប់ចិត្តនឹងពាក្យ នៅក្នុងប្រស្នាដែលតំណាងឱ្យយើង ដូចជានៅក្នុងរូបភាព ជារូបភាពនៃការបន្ទាបខ្លួនដែលសមគួរ ។ ដោយសារទ្រង់បានទាញមកនូវ “ឯអ្នកយកពន្ធ គាត់ឈរនៅទីឆ្ងាយ មិនទាំងងើបមើលទៅលើមេឃផង ក៏គក់ដើមទ្រូងទូលថា ឱព្រះអង្គអើយ សូមទ្រង់មេត្តាអត់ទោសដល់ទូលបង្គំ ដែលជាអ្នកមានបាបផង” [លូកា 18:13] ។ ចូរយើងកុំគិតពីសញ្ញាទាំងនេះនៃភាពត្រឹមត្រូវដែលរសាយទៅថា ៖ ដែលគេមិនហ៊ាននឹងមើលទៅលើទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ឬចូលទៅជិតឡើយ ហើយនោះក៏វាយទ្រូងរបស់គេ គេក៏សារភាពថាខ្លួនជាមនុស្សមានបាប ។ តែចូរយើងស្គាល់ពីទីបន្ទាល់ទាំងនេះពីអារម្មណ៍ខាងក្នុង ។ នៅម្ខាងទៀតទ្រង់ដាក់ពួកផារីស៊ី ដែលជាអ្នកដែលអរគុណព្រះ ដោយសារគាត់មិនមែនជាមនុស្សធម្មតា ក៏មិនមែនជាអ្នកទារជំរិត ឬជាអ្នកដែលទុច្ចរិត ឬមិនមែនជាអ្នកសហាយស្មន់ ហើយកាលដែលគាត់ធ្វើការតមអាហារពីរដងក្នុងមួយសប្តាហ៍ ហើយក៏ថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នៃគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់មានផងនោះ [លូកា 18:11-12] ។ នៅក្នុងការសារភាពដោយបើកចំហរបស់គាត់ គាត់ទទួលស្គាល់ថាសេចក្តីសុចរិតដែលគាត់មានជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ។ តែដោយសារតែគាត់មានទំនុកចិត្តថាគាត់បានសុចរិត នោះវាមិនគួរឱ្យពេញចិត្តនិងបានគួរឱ្យស្អប់វិញ នោះគាត់ក៏បានចាក

ចេញពីព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះទៅ ។ អ្នកទារពន្ធត្រូវបានសុចរិតដោយសារការទទួល
ស្គាល់ពីសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន [លូកា 18:14] ។ ដូច្នេះ យើងនឹងឃើញសេចក្តី
មេត្តាប៉ុណ្ណាដែលសេចក្តីថោកទាបរបស់យើងនៅចំពោះព្រះ ដូច្នេះដែលចិត្តមិន
ត្រូវបានបើកទទួលយកសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ រហូតទាល់តែវាដកចេញអស់នូវ
គ្រប់ទាំងគំនិតពីតម្លៃរបស់ខ្លួនវា ។ នៅពេលដែលវាត្រូវបានកាន់កាប់ដោយការ
ទាំងនេះ វាបានបិទច្រកចូលទៅកាន់ទ្រង់ ។ ថាមនុស្សមិនគួរសង្ស័យពីការនេះ
ឡើយថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបញ្ជូនមកលើផែនដីពីព្រះវរបិតាឱ្យធ្វើកិច្ចការនេះ ៖
“ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ទ្រង់សណ្ឋិតលើខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់
បានចាក់ប្រេងតាំងខ្ញុំឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សទាល់ក្រ ទ្រង់បានចាត់ខ្ញុំ
ឱ្យមក ដើម្បីនឹងប្រោសមនុស្សដែលមានចិត្តសង្រេង និងប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តី
ប្រោសលោះដល់ពួកឈឺយ ហើយពីការដោះលែងដល់ពួកអ្នកដែលជាប់ចំណង
ព្រមទាំងប្រកាសប្រាប់ពីឆ្នាំ ដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ និងពីថ្ងៃ
ដែលព្រះនៃយើងខ្ញុំនឹងសងសឹកផង ហើយឱ្យកំសាន្តចិត្តនៃអស់អ្នកណាដែល
សោយសោក នឹងចែកឱ្យដល់ពួកអ្នកដែលសោយសោក នៅក្រុងស៊ីយ៉ូនបានក្នុង
លំអជំនួសផេះ ហើយប្រេងនៃសេចក្តីអំណរជំនួសសេចក្តីសោកសៅ ព្រមទាំង
អាវពាក់នៃសេចក្តីសរសើរ ជំនួសទុក្ខធ្ងន់ដែលគ្របសង្កត់ ដើម្បីឱ្យគេបានហៅ
ថា ជាដើមឈើនៃសេចក្តីសុចរិត គឺជាដើមដែលព្រះយេហូវ៉ាបានដាំ មាន
ប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់បានឆ្អឹងឡើង ។” [អេសាយ 61:1-3] ។ តាមការបង្ហាត់បង្រៀននេះ
ទ្រង់បានអញ្ជើញមកដើម្បីនឹងទទួលចំណែកក្នុងផលប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ តែ
អស់អ្នកណាដែលនឿយហត់ហើយមានបន្ទុកធ្ងន់ទេ [ម៉ាថាយ 11:28] ។ ហើយ

នៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតថា ៖ “ខ្ញុំមិនបានមកដើម្បីហៅមនុស្សសុចរិតឡើយ តែមកសម្រាប់មនុស្សមានបាបវិញ” [ម៉ាថាយ 9:13] ។

8. ភាពក្រអឺតក្រទមនិងការស្តាប់ស្តាប់ចិត្តនៅចំពោះព្រះបានបិទផ្លូវទៅកាន់ ព្រះគ្រីស្ទ

ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងចង់ស្តាប់ទៅការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ចូលបោះចោល គ្រប់ការក្រអឺតក្រទមនិងការស្តាប់ស្តាប់ចិត្តចេញ! ការក្រអឺតក្រទមកើតចេញពី ការអូសទាញដ៏ល្ងង់ខ្លៅពីសេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួន នៅពេលមនុស្សគិតថាគាត់មាន អ្វីដែលគុណបុណ្យណាដែលសរសើរពីគេនៅចំពោះព្រះ ។ ការស្តាប់ចិត្តអាចកើត មានដោយគ្មានជំនឿទៅលើការប្រព្រឹត្ត ។ ដោយសារមនុស្សមានបាបជាច្រើន ត្រូវស្រវឹងដោយភាពផ្អែមល្ហែមនៃសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេមិនគិតពី ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះឡើយ តែនៅវង្វេងវង្វាន់វិញ ប្រៀបដូចជាការងោកងុយដែរ ដែលមិនស្វែងរកនូវសេចក្តីមេត្តាដែលផ្តល់មកដល់ពួកគេ ។ ភាពច្រអូស នេះត្រូវតែបោះចោលដូចជាទំនុកចិត្តនៅក្នុងខ្លួនរបស់យើងដែរ ដែលត្រូវបោះ ចោលដើម្បីឱ្យយើងបានមកកាន់ព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានការស្ទាក់ស្ទើរអ្វី ហើយមក ដោយទទេរនិងដោយអត់ឃ្លានផង នោះនឹងត្រូវបានបំពេញដោយការល្អរបស់ ទ្រង់វិញ ។ ដោយសារយើងនឹងមិនមានទំនុកចិត្តគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងទ្រង់ឡើយ ទាល់តែយើងគ្មានទំនុកចិត្តអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងខ្លួនយើង នោះយើងនឹងលើកចិត្ត របស់យើងឡើងសោះនៅក្នុងទ្រង់ ទាល់តែវាត្រូវបានទម្លាក់ចុះនៅក្នុងយើងជាមុន សិន ។ យើងនឹងមិនមានការល្អលាមគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងទ្រង់ឡើយ ទាល់តែ យើងមានបទពិសោធន៍នូវការសោកសៅនៅក្នុងខ្លួនយើងសិន ។

ដូច្នេះ យើងរួចរាល់នឹងចាប់តោងកាន់ព្រះគុណរបស់ព្រះហើយ នៅពេលយើង បានបោះចោលនូវទំនុកចិត្តនៅក្នុងខ្លួនយើង ហើយពីងតែលើការធានាអះអាងនៃ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ "នៅពេល" ដូចជាលោក អ័រហ្គីស្ទីននិយាយថា "ការបំភ្លេចនូវគុណបុណ្យរបស់ខ្លួនយើង នោះយើងកាន់ជាប់នូវអំណោយទាន របស់ព្រះវិញ" ។ ដ្បិតបើទ្រង់ស្វែងរកគុណបុណ្យនៅក្នុងយើង យើងនឹងមិនមក រកដល់អំណោយទានរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ លោក Bernard យល់ស្របនឹងការនេះ នៅពេលដែលគាត់ប្រៀបធៀបទៅនឹងអ្នកបម្រើដែលគ្មានជំនឿទៅនឹងមនុស្ស ដែលមានអំណូត ជាអ្នកដែលប្រកាសសូម្បីតែការតូចបំផុតសម្រាប់គុណបុណ្យ របស់ពួកគេផ្ទាល់ ពីព្រោះពួកគេរក្សាគុណតម្លៃដោយខុសឆ្គងសម្រាប់ព្រះគុណ ដែលឆ្គងកាត់តាមពួកគេ គឺប្រៀបដូចជាជញ្ជាំងនិយាយថាវាជាអ្នកបង្កើតការស្នើ របស់ព្រះអាទិត្យដែរ ដែលវាបានទទួលតាមរយៈបង្អួច ។ ដើម្បីកុំឱ្យផ្អាកយូរ ទៀត ចូរយើងនិយាយដោយខ្លីតែដោយច្បាប់ទូទៅនិងប្រាកដប្រជាដែលបាន រៀបចំនិងរំលែកនូវផលផ្លែនៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ជាអ្នកដែលឱ្យខ្លួនបាននៅ ទទេរ ខ្ញុំមិននិយាយពីសេចក្តីសុចរិតទេ ដែលមិនមាននោះ តែជាការបង្ហាញមក ដូចជាខ្យល់នៃសេចក្តីសុចរិតវិញ ។ ដោយសារដល់ដំណាក់កាលដែលមនុស្សស្អប់ ចិត្តនឹងខ្លួនឯង នោះគេរារាំងនូវសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ។

ជំពូកទី XIII

ការពិយាងដែលគួរកត់សម្គាល់នៅក្នុងការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ

1. ការរាប់ជាសុចរិតបម្រើដល់កិត្តិយសរបស់ព្រះ និងការបើកសម្តែងពីសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់

នៅទីនេះ ពិតណាស់ យើងនឹងត្រូវសម្គាល់ការពីរ៖ និយាយរួមទៅ ថាសិរីល្អ របស់ព្រះនឹងឈរនៅដោយមិនរលត់ និយាយដោយការជុសជុលល្អ ហើយថាសតិ របស់យើងនៅក្នុងវត្តមាននៃការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់គួរតែមានការសម្រាកយ៉ាងសុខ សាន្តនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់ ។

យើងឃើញថាព្រះគម្ពីរជម្រុញយើងដោយស្មោះនិងញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ត្រង់កន្លែង ណាដែលខ្ញុំខ្វល់ពីសេចក្តីសុចរិត នោះត្រូវអរគុណដល់ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយពួកសាវ័កក៏បានធ្វើបន្ទាល់ផងដែរថា គោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលផ្តល់ សេចក្តីសុចរិតដល់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺ “ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីសុចរិតរបស់ ទ្រង់ផ្ទាល់” [រ៉ូម 3:25] ។ ប៉ុន្តែភ្លាមនោះទ្រង់បន្ថែមពីធម្មជាតិនៃការបង្ហាញពី សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ថាជាអ្វី នៅក្នុងការនិយាយថា៖ “ដើម្បីនឹងសំដែងឱ្យ ឃើញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នៅជាន់ឥឡូវនេះ ប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់បានសុចរិត ព្រមទាំងរាប់ពួកអ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿ ជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ ថាជាសុចរិតដែរ ។” [រ៉ូម 3:26] ។ តើអ្នកឃើញទេថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមិនបានដាក់មក គ្រប់គ្រាន់ឡើយ ទាល់តែទ្រង់តែមួយត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត ហើយផ្តល់នូវ អំណោយដោយឥតគិតថ្លៃនៃសេចក្តីសុចរិតទៅដល់អ្នកដែលមិនសាកសម? ដោយសារហេតុផលនេះទ្រង់មានបំណងថា “រីឯគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលក្រីក្រវិន័យ

បង្កាប់ នោះយើងដឹងថា បង្កាប់ដល់តែពួកអ្នកដែលនៅក្នុងបន្ទុកក្រីក្រវិន័យទេ ដើម្បីឱ្យគ្រប់ទាំងមាត់ត្រូវបិទ ហើយឱ្យលោកិយ៍ទាំងមូលជាប់មានទោសនៅ ចំពោះព្រះ" [រ៉ូម 3:19] ។ ដ្បិត កាលណាដែលមនុស្សមានអ្វីត្រូវនិយាយដើម្បី ការពារខ្លួន នោះគេឱ្យតូចនូវសិរីល្អរបស់ព្រះហើយ ។ ដូច្នេះនៅក្នុងអេសេគាល ព្រះបង្រៀនថាយើងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះនាមទ្រង់ប៉ុន្មានដោយការទទួលស្គាល់សេ ចក្តីទុច្ចរិតរបស់ខ្លួនយើងផ្ទាល់នោះ ។ "នៅក្នុងស្រុកនោះ ឯងរាល់គ្នានឹងនឹកចាំ ពីអស់ទាំងអំពើ និងកិរិយាទាំងប៉ុន្មានរបស់ខ្លួន ជាការដែលនាំឱ្យឯង ស្លោកគ្រោក នោះឯងរាល់គ្នានឹងខ្ពើមខ្លួន ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលឯងបានធ្វើនោះ" [អេសេគាល 20:43] "នោះឱពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ ឯងរាល់គ្នានឹងដឹងថា អញនេះជាព្រះយេហូវ៉ាពិត ក្នុងកាលដែលអញបាន ប្រព្រឹត្តនឹងឯង ដោយយល់ដល់ឈ្មោះអញ មិនមែនតាមអំពើអាក្រក់របស់ឯង រាល់គ្នា ឬតាមកិរិយាស្លោកគ្រោករបស់ឯងនោះទេ នេះឯងជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអ ម្ចាស់យេហូវ៉ា ។" [អេសេគាល 20:44] ។

ប្រសិនបើការទាំងនេះជាផ្នែកនៃចំណេះដឹងពិតនៃព្រះ នោះការដែលត្រូវវាយ ដោយការដឹងពីសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់យើងផ្ទាល់ និងការឆ្លុះបញ្ចាំងថាទ្រង់ផ្តល់ ប្រយោជន៍ដល់យើង នោះយើងគ្មានតម្លៃស្រាប់ហើយ ហេតុអ្វីបានជាប៉ុនប៉ង លួចពីព្រះអម្ចាស់សូម្បីតែបំណែកតូចនៃការអរគុណដែលយើងជំពាក់ដល់សេចក្តី សប្បុរសដែលឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់ឱ្យយើងត្រូវរងគ្រោះខ្លាំងដូច្នេះ? ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយេរេមាប្រកាសថា "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា កុំបី ឱអ្នកប្រាជ្ញអ្នកពិប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនឡើយ ក៏កុំឱមនុស្សខ្លាំងពូកែអ្នកពិក្សាន្តរបស់ខ្លួន ឬអ្នកមាន អ្នកពិទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនដែរ" [យេរេមា 9:23] តែ "អ្នកណា

ដែលអ្នក ត្រូវអ្នកតែពីព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ” [កូរិនថូសទី១ 1:31; យេរេមា 9:24] មិនមានន័យថាសិរីល្អរបស់ព្រះត្រូវរលត់ទៅប្រសិនបើមនុស្សថ្វាយសិរីល្អដល់ខ្លួនគេនោះទេឬ? ប្រាកដណាស់ផ្តល់ការពន្យល់ដល់ពាក្យទាំងនោះទៅកាន់ការប្រើបែបនេះ នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថាគ្រប់ផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងស្ថិតនៅលើព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យយើងថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងទ្រង់តែមួយប៉ុណ្ណោះ [កូរិនថូសទី១ 1:30-31] ។ ន័យរបស់គាត់គឺ ៖ អ្នកណាដែលគិតថាគាត់មានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនគេ នោះពួកគេបានក្រោកឡើងទាស់នឹងព្រះ ហើយបានជះនូវម្លប់ដល់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ហើយ ។

2. អ្នកណាដែលថ្វាយសិរីល្អរៀងនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនបានទាញចោលកិត្តិយសចេញពីព្រះហើយ

ដូច្នេះបញ្ហាឈរឡើយថា ៖ យើងមិនដែលថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងទ្រង់ទេ ទាស់តែយើងបានដោះចោលសិរីល្អរបស់យើងផ្ទាល់ចោលទាំងស្រុង ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងត្រូវកាន់ការនេះជាគោលការណ៍សកល ៖ ថាអ្នកណាដែលថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងខ្លួនគេ នោះធ្វើទាស់នឹងព្រះ ។ ពិតណាស់ ប៉ុលពិចារណាថា លោកិយចុះចូលនឹងព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 3:19] នៅពេលដែលមនុស្សបានបង្ខូចទាំងស្រុងនូវឱកាសក្នុងការថ្វាយសិរីល្អ ។ តាមនោះដែរ អេសាយនៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថាការរាប់ជាសុចរិតរបស់អ៊ីស្រាអែលនឹងស្ថិតនៅលើព្រះ គាត់បន្ថែមក្នុងពេលតែមួយថា “មិនការសរសើរ” [អេសាយ 45:26; 45:25] ។ វាប្រៀបដូចជាគាត់ចង់និយាយថា អ្នកដែលបានរើសតាំងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយព្រះអម្ចាស់ដែលនៅទីបញ្ចប់គេនឹងថ្វាយសិរីល្អក្នុងទ្រង់មិនមែនដល់អ្នកណាផ្សេងទៀតឡើយ ។ តែគាត់បានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរមុននេះ ពីរបៀបដែលយើងត្រូវថ្វាយ

សិរីល្អនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ៖ និយាយរួមទៅថា យើងគួរតែដឹងថាទង្វើសុចរិតរបស់ យើងនិងកម្លាំងរបស់យើងគឺនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ [អេសាយ 45:24] ។ ចូរ សម្គាល់ថាមិនមែនការសារភាពសាមញ្ញត្រូវបានទាមទារឡើយ តែមនុស្សត្រូវបាន អះអាងដោយការស្បថស្បែក មិនដូច្នោះទេអ្នកនឹងគិតថាវាជាអ្វីមួយដែលអស់សុ ពលភាពដោយសារការធ្វើបាបអ្វីមួយ ។ សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់នៅទីនេះអះអាងថា គេថ្វាយសិរីល្អនៅក្នុងខ្លួនគេសោះឡើយក្នុងកាលដែលគេទទួលស្គាល់សេចក្តីសុចរិត ផ្ទាល់របស់គេដោយគ្មានការក្រអឺតក្រទម ។ ដ្បិតគ្មានការវាយតម្លៃបែបនោះ ដោយគ្មានការបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ទំនុកចិត្ត និងគ្មានទំនុកចិត្តណាដោយគ្មានការ បង្កើតឱ្យមានការថ្វាយសិរីរុងរឿងនោះទេ ។

ដូច្នេះ ចូរយើងចង់ចាំនៅក្នុងគ្រប់ការពិភាក្សាពីសេចក្តីសុចរិតឱ្យរក្សាទីបញ្ចប់ នេះនៅក្នុងទស្សនៈថា ៖ ការសរសើរនៃសេចក្តីសុចរិតនៅតែល្អឥតខ្ចោះនិងពេញ លេញនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ កាលដែលវាត្រូវបង្ហាញនូវសេចក្តី សុចរិតផ្ទាល់របស់ទ្រង់ថា កាលដែលសាវ័កធ្វើបន្ទាល់ នោះទ្រង់បានចាក់ព្រះ គុណទ្រង់មកលើយើង “ដើម្បីនឹងសំដែងឱ្យឃើញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នៅ ជាន់ឥឡូវនេះ ប្រយោជន៍ឱ្យទ្រង់បានសុចរិត ព្រមទាំងរាប់ពួកអ្នកដែលមានសេ ចក្តីជំនឿ ជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ ថាជាសុចរិតដែរ” [រ៉ូម 3:26] ។ ដូច្នេះ នៅ ក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀត ដោយបាននិយាយថាព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលពីសេចក្តីស ង្រ្គោះមកលើយើងដើម្បីបង្ហាញនូវសិរីល្អនៃព្រះនាមទ្រង់ [អេភេសូ 1:6] ដោយនិយាយការដូចគ្នាដដែលៗ បន្ទាប់មកគាត់បន្ថែមថា ៖ “ដោយសារព្រះ គុណដែលអ្នករាល់គ្នាបានសង្រ្គោះ និងដោយអំណោយទានរបស់ព្រះ មិនមែន ដោយការប្រព្រឹត្តទេ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណាអួតខ្លួន” [អេភេសូ 2:8-9] ។ ហើយពេ

ត្រូវនៅពេលដែលគាត់ចង់លថា យើងត្រូវបានហៅទៅកាន់សង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដូច្នេះ “ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានសំដែងចេញ ឱ្យឃើញអស់ទាំងលក្ខណៈរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាចេញពីសេចក្តីងងឹត មកក្នុងពន្លឺអន្តរាបស់ទ្រង់” [ពេត្រូវទី១ 2:9] ចេតនាដែលគ្មានការសង្ស័យដែលការសរសើរពិតនៃព្រះនឹងត្រូវបានបន្តឡើងនៅក្នុងត្រចៀករបស់អ្នកជឿដែលត្រូវបានព័ទ្ធដោយភាពស្ងៀមស្ងាត់យ៉ាងជ្រៅគ្រប់ការឆ្លើងឆ្លែនសាច់ឈាម ។ សរុបមកមនុស្សមិនអាចដោយគ្មានការប្រមាថអាចនឹងការអះអាងសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់ខ្លួនគេទេ ដោយសារការនោះបានដកចេញនូវសិរីល្អនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង ។

3. ការក្រលេកមើលទៅកាន់សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួននាំឱ្យគ្មានសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈ

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងសួរថា តើដោយវិធីណាដែលសតិសម្បជញ្ញៈអាចស្ងប់ស្ងាត់នៅចំពោះព្រះបាន នោះយើងនឹងរកឃើញវិធីតែមួយគត់ដើម្បីឱ្យសេចក្តីសុចរិតដែលគ្មានដែនកំណត់ត្រូវបានប្រគល់មកយើង គឺជាអំណោយរបស់ព្រះ ។ ចូរយើងចាំក្នុងចិត្តនឹងសំណួររបស់សាឡាម៉ូនថា ៖ “តើអ្នកណាអាចនឹងនិយាយបានថា ខ្ញុំបានជំរះចិត្តខ្ញុំឱ្យស្អាត ខ្ញុំបានបរិសុទ្ធច្រើនពីបាបរបស់ខ្ញុំហើយ” [សុភាសិត ២០:៩] ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានអ្នកណាដែលមិនលិចក្នុងភាពកខ្វក់ដែលគ្មានកំណត់នោះទេ! សូម្បីតែមនុស្សដែលល្អឥតខ្ចោះបំផុតចុះចូលក្នុងមនសិការ និងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់របស់ខ្លួន តើនឹងមានលទ្ធផលយ៉ាងណា? តើគាត់នឹងសម្រាកយ៉ាងផ្អែមល្អែម ហាក់ដូចជាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានផ្សំឡើងយ៉ាងល្អរវាងគាត់ និងព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនមែនត្រូវបានហែកហូរដោយ

ទារុណកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ ។ ព្រោះប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយស្នាដៃ
ទ្រង់នឹងមានអារម្មណ៍ថាមានមូលដ្ឋានសម្រាប់ការថ្កោលទោសនៅក្នុងខ្លួនគាត់?
សតិសម្បជញ្ញៈ បើមើលទៅព្រះច្បាស់ជាមានសេចក្តីសុខនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្លួន
ឬត្រូវឡោមព័ទ្ធដោយភ័យខ្លាចនៃនរក ។ ដូច្នេះ យើងគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ
ក្នុងការពិភាក្សាអំពីសេចក្តីសុចរិត លុះត្រាតែយើងបង្កើតសេចក្តីសុចរិតមួយយ៉ាង
ខ្ជាប់ខ្ជួន ដើម្បីអាចជួយដល់ព្រលឹងយើងក្នុងការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ ។ នៅពេល
ដែលព្រលឹងរបស់យើងមានរបស់ដែលពួកគេអាចបង្ហាញខ្លួនឯងដោយមិនភ័យ
ខ្លាចនៅចំពោះមុខព្រះ ហើយទទួលបានការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់ដោយមិនស្រងាកចិត្ត
នោះមានតែយើងទេដែលដឹងថាយើងមិនបានរកឃើញភាពសុចរិតក្លែងក្លាយនោះ
ទេ ។ ដូច្នេះ សាក្សីបានទទួលយ៉ាងមុតមាំលើចំណុចនេះដោយមានហេតុផល
ល្អ ។ ខ្ញុំចូលចិត្តបង្ហាញវាតាមពាក្យរបស់គាត់ជាជាងពាក្យខ្ញុំថា “ពីព្រោះបើសិន
ជាពួកអ្នកដែលអាងក្រឹត្យវិន័យបានគ្រងមរដក នោះសេចក្តីជំនឿបានទៅជាឥត
អំពើវិញ ហើយសេចក្តីសន្យាក៏ឥតប្រយោជន៍ដែរ” [រ៉ូម 4:14] ។ ដំបូងឡើយ
គាត់សន្និដ្ឋានថា ជំនឿត្រូវបានទុកជាមោឃៈ ហើយត្រូវលុបចោល ប្រសិនបើ
ការសន្យានៃសេចក្តីសុចរិតមើលទៅគុណសម្បត្តិនៃប្រព្រឹត្តិរបស់យើង ឬអាស្រ័យ
លើការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យ ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចជឿជាក់លើវាបានទេ
ពីព្រោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចជឿជាក់ក្នុងចិត្តខ្លួនឯងថាបានពេញតាមក្រឹត្យវិន័យ
នោះទេ ព្រោះថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចបំពេញបានពេញលេញតាមរយៈការ
ប្រព្រឹត្តនោះទេ ។ មិនមែនដើម្បីស្វែងរកភស្តុតាងពីទីវាលឆ្ងាយពេកទេ មនុស្ស
គ្រប់រូបដែលសុខចិត្តមើលខ្លួនឯងដោយភ្នែកស្មោះត្រង់អាចជាសាក្សីផ្ទាល់របស់ខ្លួន
ន ។

ហើយនេះបង្ហាញឱ្យឃើញនូវអ្វីដែលជ្រៅ និងអាបអួរ ការលាក់ពុតបង្កប់ក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស នៅពេលដែលពួកគេមានទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង ថាពួកគេមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការលើកសរសើរខ្លួនឯងប្រឆាំងនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ហាក់ដូចជាបង្ខំឱ្យផ្អាកដំណើរការតាមច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែការព្រួយបារម្ភខុសគ្នាឆ្ងាយពីបញ្ហានិងទារុណកម្ម អ្នកជឿដែលពិនិត្យមើលខ្លួនដោយស្មោះត្រង់ ។ ជាដំបូងភាពមន្ទិលសង្ស័យនឹងចូលទៅក្នុងចិត្តមនុស្សទាំងអស់ ហើយអស់សង្ឃឹមជាខ្លាំងខណៈពេលដែលម្នាក់ៗគិតដោយខ្លួនឯងថា តើបំណុលនៅតែសង្កត់លើគាត់ខ្លាំងប៉ុណ្ណា ហើយតើគាត់នៅឆ្ងាយពីលក្ខខណ្ឌដែលបានដាក់សម្រាប់គាត់ប៉ុណ្ណា ។ ឃើញថាជំនឿត្រូវបានសង្កត់សង្កិនហើយរលត់ទៅហើយ! ព្រោះការមានជំនឿគឺមិនត្រូវរើរវាយ មិនប្រែប្រួល ត្រូវកើតឡើង និងធ្វើជាម្ចាស់ ស្ទាក់ស្ទើរកាន់តែស្ទាក់ស្ទើរ ក៏រង្គោះរង្គើ - ទីបំផុតអស់សង្ឃឹម! ផ្ទុយទៅវិញ ការមានសេចក្តីជំនឿគឺការពង្រឹងចិត្តដោយការធានាជាប់លាប់ និងទំនុកចិត្តដ៏ល្អឥតខ្ចោះមានកន្លែងសម្រាក និងបានដាក់ជើងចុះ [កូរិនថូសទី១ ២:៥; កូរិនថូសទី២ ១៣:៤] ។

4. ការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនក៏លុបបំបាត់ការសន្យាដែរ

ប៉ុលក៏បន្ថែមចំណុចមួយទៀតថា ការសន្យានឹងត្រូវទុកជាមោឃៈ និងគ្មានឥទ្ធិពល បើការសម្រេចវាអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិរបស់យើង ។ តើនៅទីបំផុត តើនៅពេលណាទៅទើបយើងបានទៅដល់កន្លែងសមនឹងទទួលបានពរពីព្រះ? តាមការពិត ចំណុចទីពីរនេះធ្វើតាមពីទីមួយ ៖ ការសន្យានឹងត្រូវបានសម្រេចចំពោះតែអ្នកដែលមានជំនឿលើទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលជំនឿបរាជ័យ នោះ

ការសន្យានឹងមិននៅជាធរមានឡើយ ។ ដូច្នេះ មរតកកើតចេញពីជំនឿដើម្បី
 បង្កើតការសន្យាតាមព្រះគុណ ។ ត្បិតវាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងបរិបូរណ៍នៅពេល
 ដែលវាអាស្រ័យតែលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ចាប់តាំងពីសេចក្តី
 មេត្តាករុណា និងសេចក្តីពិតត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាដោយចំណងដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។
 នោះគឺអ្វីដែលព្រះបានសន្យាដោយមេត្តាករុណា ទ្រង់ក៏ប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់
 ដែរ ។ ដូច្នេះ ដាវីឌ មុននឹងគាត់សុំសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនគាត់តាមបន្ទូល
 របស់ព្រះ ជាដំបូងប្រាប់ថា ហេតុផលរបស់វាស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណា
 របស់ព្រះ ។ “ទូលបង្គំទូលអង្វរដល់ទ្រង់ សូមឱ្យសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ផ្សាយ
 មកជួយដោះទុក្ខទូលបង្គំតាមសេចក្តីដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដល់អ្នកបំរើទ្រង់
 ហើយ” [ទំនុកដំកើង 119:76; ទំនុកដំកើង 118:76] ។ ពីព្រោះវាមាន
 ដោយសារតែសេចក្តីមេត្តាធម្មតារបស់ទ្រង់តែមួយគត់ ដែលព្រះព្រះត្រូវត្រូវបាន
 នាំទៅកាន់ការសន្យានោះ ។ ដូច្នេះ នៅត្រង់ចំណុចនេះយើងត្រូវតែបង្កើត
 ហើយតម្រង់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងទាំងអស់ ដោយមិនខ្វល់ពីការប្រព្រឹត្តរបស់
 យើង ដើម្បីស្វែងរកជំនួយអ្វីនោះឡើយ ។

លោក Augustine ក៏បង្រៀនយើងឱ្យធ្វើដូច្នេះដែរ ក្រែងលោកអ្នកស្មានថាយើង
 កំពុងនិយាយអ្វីថ្មី ។ គាត់និយាយថា “ព្រះគ្រីស្ទនឹងសោយរាជ្យជារៀងរហូតនៅ
 ក្នុងអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះបានសន្យាការនេះ ។ ព្រះមានព្រះបន្ទូលថានេះម
 ក ។ ប្រសិនបើវាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ព្រះបានស្បថហើយដែរ ។ ដូច្នេះ វា
 ដោយសារការសន្យាមិនមែនតាមគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែតាមសេចក្តី
 មេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ នោះគ្មានអ្នកណាគួរប្រកាសដោយយល់ខុសនូវអ្វីដែលខ្លួន
 មិនអាចសង្ស័យបានឡើយ ។” លោក Bernard និយាយផងដែរ ៖ “តើអ្នក

ណា ... អាចត្រូវបានសង្គ្រោះ?’ សិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទសួរ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ឆ្លើយថា ៖ “ការនេះមិនអាចទៅរួចជាមួយនឹងមនុស្ស ប៉ុន្តែមិនមែនជាមួយ នឹងព្រះឡើយ” [ម៉ាថាយ ១៩:២៥-២៦] ។ នេះគឺជាទំនុកចិត្តរបស់យើង ទាំងស្រុងជាការល្អលោមតែមួយគត់របស់យើង ។ នេះជាហេតុផលទាំងស្រុង សម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ប្រាកដណាស់អំពីសមត្ថភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តើយើងនិយាយអ្វីអំពីបំណងរបស់ទ្រង់? “តើអ្នកណាដឹងថាខ្លួនសមនឹងការស្អប់ ឬសេចក្តីស្រឡាញ់?” [សាស្តា ៩:១] ។ “តើអ្នកណាស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬអ្នកណាជាទីប្រឹក្សារបស់ទ្រង់?” [រ៉ូម ១១:៣៤; អេសាយ ៤០:១៣] ។ នៅទី នេះ ឥឡូវនេះ ច្បាស់ណាស់ថា ត្រូវការសេចក្តីជំនឿដើម្បីជួយយើង ។ នៅទី នេះសេចក្តីពិតត្រូវតែជួយយើង ដើម្បីឱ្យអ្វីដែលលាក់កំបាំងពីយើងនៅក្នុងចិត្ត របស់ព្រះវរបិតាអាចត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ ហើយព្រះវិញ្ញាណរបស់ ទ្រង់នឹងធ្វើបន្ទាល់អាចបញ្ចុះបញ្ចូលចិត្តយើងថាយើងជាកូនរបស់ព្រះ [រ៉ូម ៨: ១៦] ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាចាំបាច់ណាស់ដែលអ្នកត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូល ដោយការហៅដោយសេរី និងរាប់ជាសុចរិតតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ។ នៅក្នុង រឿងទាំងនេះ ប្រាកដណាស់ មានការឆ្លងកាត់កម្រិតមធ្យមមួយពីការរើសទុកជា មុនដ៏អស់កល្បជានិច្ចទៅកាន់សិរីរុងរឿងនាពេលអនាគត” ។

ចូរយើងសន្និដ្ឋានយ៉ាងខ្លីដូចតទៅ ៖ បទគម្ពីរបង្ហាញថាការសន្យារបស់ព្រះមិន ត្រូវបានបង្កើតឡើងទេលុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានយល់ដោយការធានាពេញលេញ នៃមនសិការ ។ កន្លែងណាដែលមានការសង្ស័យ ឬភាពមិនប្រាកដប្រជា គឺ ត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត វាប្រកាសថា ការសន្យាទាំងនេះមិន បានធ្វើអ្វីក្រៅពីធ្វើអ្វីក្រៅតែពីអាក់រអួល និងរងរាយ ប្រសិនបើវាអាស្រ័យលើ

ការប្រព្រឹត្តផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីសុចរិតត្រូវឃ្លាតពីយើង ឬការប្រព្រឹត្តមិនត្រូវយកមកពិចារណាឡើយ ប៉ុន្តែសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់ ត្រូវ តែមានកន្លែង ដែលតាមធម្មជាតិរបស់វា គឺដើម្បីបើកត្រចៀក និងបិទភ្នែក ពោលគឺសំដៅទៅលើការសន្យាតែមួយគត់ និងដើម្បីបង្វែរគំនិតចេញពីតម្លៃ ឬ គុណសម្បត្តិទាំងអស់របស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះទំនាយដ៏ល្បីរបស់សាការីត្រូវបាន សម្រេច ៖ នៅពេលអំពើទុច្ចរិតនៃស្រុកនេះនឹងត្រូវបានដកចេញ មនុស្សម្នាក់ៗ “ឯងរាល់គ្នានឹងអញ្ជើញអ្នកជិតខាងរបស់ឯងមក នៅក្រោមដើមទំពាំងបាយជូរ ហើយក្រោមដើមល្វាវៀងខ្លួន” [សាការី ៣:៩-១០] ។ នៅទីនោះ ហោរាបញ្ជាក់ ថា អ្នកជឿនឹងមិនទទួលបានសន្តិភាពពិតប្រាកដទេ រហូតដល់ពួកគេទទួលបាន ការអភ័យទោសពីអំពើបាប ។ សម្រាប់យើងត្រូវយល់ពីការប្រៀបធៀបនេះនៅ ក្នុងពួកព្យាករី៖ ពេលពួកគេពិភាក្សាអំពីវាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេ បានលើកយកព្រះពរពីខាងក្រៅរបស់ព្រះជារូបវត្ថុខាងវិញ្ញាណ ។ ហេតុនេះ ព្រះ គ្រីស្ទត្រូវបានហៅថា “ស្តេចនៃសេចក្តីសុខសាន្ត” [អេសាយ ៩:៦] និង “សេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង” [អេភេសូ ២:១៤] ។ ដោយសារលោកបានធ្វើឱ្យ ការរំជើបរំជួលនៃមនសិការទាំងអស់ស្ងាត់ ។ បើយើងសុំមធ្យោបាយ យើងត្រូវ តែមកថ្វាយយញ្ញបូជាដែលព្រះបានសព្វព្រះហឫទ័យ ។ សម្រាប់អ្នកណាដែលមិន ជឿថា ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យដោយដង្វាយធួនមួយ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានស្និទ្ធា រឹងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ គេនឹងមិនឈប់ញ័រឡើយ ។ សរុបមក យើងត្រូវតែ ស្វែងរកសន្តិភាពសម្រាប់ខ្លួនយើងផ្ទាល់តែនៅក្នុងការឈឺចាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទជា ព្រះប្រោសលោះរបស់យើង ។

**5. ជំនឿលើព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលផ្តល់ឱ្យយើងនូវសន្តិភាពនៃ
សតិសម្បជញ្ញៈ និងសេចក្តីរីករាយក្នុងការអធិស្ឋាន**

ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំប្រើទីបន្ទាល់ដែលមិនច្បាស់លាស់? ប៉ុលបដិសេធយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនថាសន្តិភាព ឬភាពរីករាយស្ងប់ស្ងាត់ត្រូវរក្សាទុកក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈ លុះត្រាតែយើងជឿជាក់ថាយើង “ត្រូវរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿ” [រ៉ូម ៥:១] ។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ គាត់បានប្រកាសពីប្រភពនៃការធានានេះ ៖ វាគឺជាពេលដែល “សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានចាក់ចូលទៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” [រ៉ូម ៥:៥] ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា ព្រលឹងរបស់យើងមិនអាចស្ងប់ស្ងាត់បានទេ លុះត្រាតែយើងជឿថាយើងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ។ ដូច្នេះហើយនៅក្នុងបទពិសោធន៍មួយទៀត គាត់បានឧទានជំនួសព្រះទាំងអស់ថា “តើអ្នកណានឹងញែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ? [រ៉ូម ៨:៣៥, ៣៩] ។ ដ្បិតយើងនឹងញាប់ញ័រសូម្បីតែដង្ហើមពិតច្បាប់ផុត ដរាបដល់យើងទៅដល់ទីទួលនោះ ប៉ុន្តែយើងនឹងបានសុខ ទោះក្នុងទីងងឹតនៃសេចក្តីស្លាប់ ដរាបណាព្រះយេស៊ូវបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាអ្នកតង្វាលយើង [ទំនុកដំកើង ២៣:១, ៤] ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលសរសើរថាយើងបានសុចរិតដោយសារជំនឿ ព្រោះយើងបានកើតជាថ្មីវិញ យើងបានសុចរិតដោយការរស់នៅខាងវិញ្ញាណ មិនដែលបានភ្នក់នូវភាពផ្អែមល្អៃមនៃព្រះគុណនោះទេ ដោយចាត់ទុកថា ព្រះនឹងផ្តល់អំណោយផលដល់ពួកគេ ។ អាស្រ័យហេតុនេះតាមការនោះដែរថា ពួកគេមិនដឹងពីវិធីត្រឹមត្រូវក្នុងការអធិស្ឋានជាជាងពួកជើកស៍ និងប្រទេសដែលប្រមាថមើលងាយផ្សេងទៀតឡើយ ។ ដូចដែលប៉ុលបញ្ជាក់ ជំនឿមិនពិតទេ លុះត្រាតែវាអះអាង និងនឹក

ឃើញដល់ព្រះនាមដ៏ផ្អែមល្អែមរបស់ព្រះបិតា - លុះត្រាតែវាបើកមាត់ដោយសេរី
 ដើម្បីស្រែកថា "អំបា ព្រះវរបិតា" [កាឡាទី ៤:៦; រ៉ូម ៨:១៥] ។ គាត់
 បង្ហាញរឿងនេះកាន់តែច្បាស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ "ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ យើង
 មានភាពក្លាហាន និងអាចចូលបានដោយទំនុកចិត្តតាមរយៈ ... សេចក្តីជំនឿ
 លើទ្រង់" [អេភេសូ ៣:១២] ។ នេះប្រាកដជាមិនកើតឡើងតាមរយៈអំណោយ
 នៃការបង្កើតឡើងវិញនោះទេ ដែលវាតែងតែមិនល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងសាច់ឈាម
 នេះ ដូច្នេះហើយមាននៅក្នុងខ្លួនវាផ្ទាល់នូវហេតុផលជាច្រើនសម្រាប់ការសង្ស័យ
 ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែមករកវិធីដោះស្រាយនេះ ៖ ដែលអ្នកជឿត្រូវ
 បានជឿជាក់ថា មូលដ្ឋាននៃក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់របស់ពួកគេសម្រាប់ការទទួល
 មរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌ គឺស្ថិតនៅក្នុងការពិតដែលថា ពួកគេត្រូវបានបញ្ចូលទៅ
 ក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេត្រូវបានចាត់ទុកថាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ ។
 ចំពោះការរាប់ជាសុចរិត សេចក្តីជំនឿគឺជាអ្វីដែលគ្រាន់តែអសកម្ម ដោយមិននាំ
 អ្វីមករកការទទួលបាននូវការពេញចិត្តរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែការទទួលពីព្រះគ្រីស្ទនូវអ្វី
 ដែលយើងខ្វះ ។

[The end of Book 3, Vol VIII Chapters 5-13]

Soli Deo Gloria